

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *CLAIMED IN SHADOWS*

LARA ADRIAN

"One of the best
paranormal series
around...a must-read!"

—*Fresh Fiction*

BREAK THE DAY

A MIDNIGHT BREED NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNÜ BİTİRİN

Bir Geceyarısı Irkı Romanı

Lara Adrian'ın New York Times ve 1 numaralı uluslararası çoksatan Midnight Breed vampir romantizm serisi, paranormal maceranın adrenalin dolu, tutkulu yeni romanı Break the Day ile devam ediyor.

Şok edici bir ihanet onu ve en çok değer verdiği insanları neredeyse öldürdükten sonra, Breed savaşçısı Rafe'in her şeyden çok istediği şey Opus Nostrum adlı sinsi kardeşlikten intikam almaktır. Ancak bu hedefe ulaşmak için Tarikat'a sırtını dönmesi ve Opus'la bağları olan tehlikeli bir çeteye sızması gerekmektedir. Kendini affettirmek ve gizli görevini yerine getirmek için her şeyi riske atan Rafe, hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecektir; en çok da nefret etmesi gereken sadıklardan biri olan Devony Winters adındaki gizemli, esmer güzele duyduğu arzusunun.

Ancak Devony'nin koruması gereken kendi sırları ve yerine getirmek için her şeyi yapabileceği kişisel bir görevi vardır. Ve aylardır birlikte olduğu çeteye kendini insan olarak tanıtan bir gündüzgezen olarak, ihtiyacı olan son şey, Düzen'in tehlikeli eski bir üyesinin tüm sıkı çalışmasını çözmesidir. Planları Rafe'i uzakta tutmaya bağlıdır ama Rafe'in içinde uyandırdığı karanlık ihtiyaca teslim olursa, bunun bedelini kalbi ödeyecektir.

"Yaşlandıkça daha da iyi hale gelen, iyi yazılmış, aksiyon dolu bir seri."

-Fiction Vixen

BÖLÜM 1

Rafe parmaklarını hassas kadın etinin üzerinde gezdirdi, başparmağı insanın nabzının nefes nefese kalışı kadar sert ve hızlı attığı şahdamarında durdu.

Kan barındıranlara bakılırsa, bu kadın ona damarını vermeye fazlasıyla istekliydi. Bu gece Asylum'daki diğer müşterilerin gözü önünde barda oturduklarını ya fark etmemiş ya da umursamamıştı.

Bu da Rafe'in işine geliyordu.

Başını kadının çıplak boğazının yan tarafına doğru eğerek, kırılgan derinin yüzeyinin hemen altında akan bakır rengi kırmızı hücrelerin kokusunun ve sesinin tadını çıkarmak için uzun bir an geçirdi. Dişleri refleks olarak uzadı ve ilk ısırığın beklentisiyle diş etlerinden dışarı çıktı.

"Beslenme yasağı gece yarısı sona erdi, savaşçı."

Rafe homurdanarak durdu ve uyarıyı yapan barmene karanlık bir bakış fırlattı. Adam da kendisi gibi Breed'di. Tıraşlı, dövmeleli bir kafası ve tank kadar geniş omuzları olan iri bir erkekti.

Asylum esas olarak insan müşterilere hitap ediyordu, çünkü Irkların tercih ettiği tek bir içki vardı: yeni açılmış bir damardan alınan kan. Yine de, Rafe'in türünün insanlarla tanışmasından bu yana geçen yirmi yıl içinde, Boston'un eski kuzey ucundaki meyhane her iki ırkın üyeleri için de popüler bir buluşma yeri haline gelmişti.

Bu geç saatte, mekân birkaç düzine müdavime ve turistik bölgelerdeki gösterişli dans kulüplerinden ve sim-lounge'lardan bıkmış ve yerel renklerin tadına bakmak için şehrin derinliklerinde dolaşan her zamanki sarhoş yeni gelenlere kalmıştı.

Zaman zaman Rafe ve Tarikat'tan takım arkadaşları da burada takılır, devriyelerden sonra birlikte kahkahalar atarlardı.

Kahretsin, ne kadar olmuştu? Şimdiye kadar birkaç ay. Tüm Tarikat görevlerinden alındığı yazdan beri değil.

Montreal'deki destansı rezaletinden beri değil.

İşi berbat etmekten daha kötüsü, bu felaket neredeyse onu öldürüyordu. Opus Nostrum'un güzel ama hain köstebeği, Rafe'in en iyi arkadaşı ve yoldaşı Aric Chase tarafından durdurulmasaydı, ona en yakın olan herkesin hayatına da mal olabilirdi.

Rafe, güzel bir yüz ve yalanlardan başka bir şey söylemeyen baştan çıkarıcı bir ağız tarafından kör edilmiş, en kötü türden bir aptal yerine konmuştu.

Bir daha asla.

Bu acı hatırlatmayı nefesinin altından ettiği bir küfürle savuşturdu. Kendine yönelttiği öfke, iri barmene ters ters bakarken sesine daha da keskin bir ton kattı. "Neden ikimize de bir iyilik yapıp sikimi bırakmıyorsun? Hanımefendinin sokağa çıkma yasaklarından şikâyet ettiğini duymadım."

Erkek kaşlarını çatı. "Dinle dostum, kanunları ben koymuyorum." Rafe homurdandı. "Ben de yapmam."

"Evet, ama Tarikat'ın bunları uygulaması gerekmiyor mu?"

"O Order değil. Artık değil. Söylentilere göre kıcına tekme basmışlar."

Yorum, arkasındaki masalardan birini işgal eden Darkhaven bölgesinden bir grup Breed sivilinden geldi. Polo tişörtleri ve haki pantolonları içinde zengin ve işe yaramaz olan bu adamlar, zengin erkek arkadaşların vampir versiyonuydu. Rafe gelir gelmez beş genç erkeğin küçümsemesini kazanmıştı ve gecenin büyük bölümünde alkolle doldurdıkları insan kanı ev sahibi, zamanını Rafe'in kucağında geçirmeyi tercih etmişti.

Başını çevirip onlara doğru baktı ve arkasından kaynayan küçümsemeyi hissetti. Egosu tavan yapmış mankafalardan birkaçı gerçekten de onunla kapışmak isteyecek kadar aptal görünüyordu.

Rafe gülümsemesini engellemek zorunda kaldı. Bu gece dövüşmeye hazır. Zaten orada olmasının sebebi de buydu.

"Babam kolluk kuvvetlerinde çalışıyor," diye ekledi Darkhaven erkeklerinin sözcüsü yardımsever bir şekilde. "Haftalardır JUSTIS'in her yerinde Altın Çocuk'un Lucan Thorne tarafından kıcına tekme yediğini ve onu serbest bıraktıklarını söylüyor. Belli ki 'kaba itaatsizlik ve uygunsuz davranış' Tarikat üyeleri için bile iyi bir görünüm değil."

"Bu doğru mu? Artık Tarikat'ın savaşçılarından biri değil misin?"

Rafe kaşları çatık barmene doğru döndü. "Öyle mi görünüyorum?"

Öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Koyu sarı saçları omuzlarına dökülen gevşek dalgalar halinde uzamıştı, barın dışına park ettiği motosikletiyle yaptığı gezintinin rüzgârıyla savrulmuştu. Kalın bıyıkları yüzünü ve çenesini gölgeliyordu. Tarikat'ın siyah kıyafetlerini ve silah kemerini aylardır giymemişti.

Bu gece siyah deri ceketinin altına kot pantolon ve koyu renk bir tişört giymişti. Daha çok tehditkâr görünümlü bir grup insandan birine

benziyordu.

Tarikat'ın seçkin savaşçı ekibinin bir üyesinden ziyade, odanın diğer tarafında bilardo oynayan ve içkilerini yudumlayan çeteciler.

Çivili siyah deri giymiş insanlar içeri girdiğinden beri onu izliyordu, güvensiz ve temkinliydiler. Rafe şimdi onların gözlerini üzerinde hissediyordu, özellikle de grubun başındaki kaslı, keçi sakallı adam ve sürünün tek dişisi, motorcu derisi ve siyah boğazlı kazağının altında melek gibi bir yüzü ve ağız sulandıran kıvrımları olan uzun boylu, uzun bacaklı bir esmer.

Rafe'e gelince, kaba görünüşü de bu gece bardaki varlığı kadar kasıtlıydı.

Hepsi planın bir parçasıydı. Tıpkı Montreal'den döndükten sonra ekibinin devriyelerinden uzaklaştırılması ve daha yakın zamanda, hem insan hem de Breed kolluk kuvvetleri topluluklarında orman yangını gibi yayılmasına izin verilen, onursuz bir şekilde hizmetten çıkarıldığına dair dikkatlice oluşturulmuş söylenti gibi.

Tarikat'ta gerçeği bilen sadece birkaç kişi vardı. Yani, Rafe'in şu anki derin gizli görevinin mimarları: D.C. merkezindeki Lucan Thorne; Tarikat'ın teknoloji dehası Gideon; ve Boston operasyon merkezinin komutanı Sterling Chase.

Lucan, Rafe'nin ısrarı üzerine tek bir taviz vermeyi kabul etmişti: Anne ve babası Dante ve Tess. Dante, Tarikat'ın Seattle'daki operasyon merkezini yönetiyor olsa da, oğlunun yoldan bu kadar uzaklaştığına gerçekten inanıyorsa onu Boston'dan uzak tutamazdı.

Ailesinin onun hakkında en kötüsünü düşünmesine izin vermek zor olabilirdi ama gerçeği takım arkadaşları ve dostları Nathan, Elijah ve Jax'ten saklamak zorunda kalmak Rafe'i neredeyse öldürüyordu. Şimdi onun hakkında ne düşündüklerini sadece hayal edebiliyordu.

Aric Chase'in başarısız olduğuna inanmasına izin vermek daha da kötüydü. Özellikle de hayatını en iyi arkadaşına borçluyken. Neyse ki erkek hâlâ Montreal'de yeni arkadaşı Kaya ile birlikteydi. İkili, Tarikat için gündüzgezenlerden, Aric, ikiz kardeşi Carys ve anneleri Tavia gibi az sayıda ve nadir bulunan türlerden oluşan yeni bir ekip kurmakla meşguldü.

Rafe bu gece başlatacağı tek başına operasyonun tozu dumanı yatıştıktan sonra herkesin gözünde kendini affettirebileceğini umuyordu.

Sadece Tarikat'ın gözünden düşmesi için değil, ondan önceki gerçek düşüşü için de.

İronik bir şekilde, Montreal'de kendisine yaşattığı utanç onu şu anda bu görev için tek uygun aday haline getirmişti.

Ve başarısız
olmayacaktı. Bu sefer
değil.

Son nefesini bu yemine yatırmak anlamına gelse bile.

Arkasında, Darkhaven'dan Koca Ağız, Rafe'den daha fazla tepki alamadığı için cesaretlenmiş görünüyordu. "Bilmiyorum çocuklar, bana o kadar da sert biri gibi görünmedi. Sanırım etrafında ona destek olacak diğer Tarikat haydutları olmadan o kadar da sert değil."

Rafe, bu geceki hedefinin tahmin edilebilirliğinden duyduğu memnuniyeti gizlemek için olsa gerek, derin bir iç çekti.

Sakince, kendisine yapışan kadını kucağından indirip yanındaki tabureye oturttu. Sonra da sivil vampirlerden oluşan masaya alaycı bir bakış fırlattı. "Tarikat'tan atılmanın en iyi yanı ne biliyor musun? Sizin gibi Darkhaven sikiklerine önemliymişsiniz gibi davranmak zorunda kalmamak."

Birkaçı bu hakaret karşısında alay etti. Rafe dikkatini onlardan başka yöne çevirdiği anda bir sandalyenin aniden gıcırdadığını duydu. Breed erkeklerinden biri ona arkadan saldırırken havadaki değişimi hissetmeden önce bile saldırının gelmekte olduğunu biliyordu.

Hiç şaşırmadım, Koca Ağız'dı. Ve lanet olası pisliğin bir bıçağı vardı. Rafe saldırganın hamlesini savuşturmasaydı bıçak sırtına saplanmış olacaktı. Rafe adamın bileğini yumruğunun mengenesinde yakaladı ve sertçe büktü.

Erkek çığlık attı ve silahını bıraktı.

Rafe bıçağı boştaki eliyle yakaladı ve diğer eliyle saldırganın kolunu arkaya doğru büktü. Bileğini bükerek kolu koparabilir ya da bıçağı sahibine çevirebilirdi ama ne kadar tatmin edici olursa olsun Darkhaven serserisine ya da arkadaşlarına gerçek bir zarar vermek istemiyordu.

Tek kişilik bir seyirci kitlesi için durumu tırmandırmıştı. Ve adamın tüm dikkati de ondaydı.

Barın yarısı aceleyle boşalırken, paniğe kapılan birkaç turist çığlıklar atarak dışarıdaki sokağa kaçarken, çeteciler kalmıştı. Rafe çevresinden, bildo masasında sakince oyununa devam eden keçi sakallı liderlerini izlediğini gördü.

Rafe, Koca Ağızlı'nın dirsek eklemi üzerindeki baskıyı artırdı ve iyi bir önlem için ciyaklamasını sağladı. Ve evet, çünkü o piç birazcık

Acı.

Tam erkeği arkadaşlarına geri fırlatmak üzereydi ki barın ön kapısı açıldı. Başka bir çift Breed erkeği içeri girdi, şüphesiz dakikalar önce mekandan dışarı akan kalabalık tarafından belaya karşı uyarılmışlardı.

Rafe içten içe inledi.

Ah, lanet olsun. Tam da ihtiyacı olmayan şey. Jax ve Elijah.

İki takım arkadaşı -bildikleri kadarıyla *eski* takım arkadaşları- devriye kıyafetlerini giymiş ve tepeden tırnağa silahlanmıştı. Şu anda onun hakkında ne düşünüyor olurlarsa olsunlar, Rafe'i Asylum'un ortasında bir elinde inleyen bir Breed sivili, diğer elinde bir hançer tutarken bulduklarında açıkça şok olmuşlardı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Eli'nin Teksas'a özgü alçak ses tonu neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Jax'in abanoz kaşları koyu renk, badem biçimli gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşmıştı. "Burası seni görmeyi beklediğimiz son yer, Rafe."

"Yok artık." Onları da görmeyi beklediği son yer.

Jax'in jilet gibi keskin hira-shurikenlerinden birinin savaştının elinde uçuşmaya hazır bir şekilde parladığını fark etmemişti. Fırlatma yıldızını avuçlamak ölümcül erkek için saf bir refleksti ama Rafe ilk kez yoldaşının soğukkanlı yeteneklerinin hedefinde duruyordu.

Neyse ki çift, takımın kaptanı Nathan olmadan gelmişti. Rafe, Eli ya da Jax'le yüzleşme düşüncesinden ne kadar korksa da, eski Avcı burada onlarla birlikte durursa tek parça halinde kurtulma şansı büyük ölçüde azalacaktı.

"İyi ki geldin," diye mırıldandı barmen tezgâhın arkasından. "Bu adam buraya geldiğinden beri biriyle kavga etmek için can atıyordu."

Rafe bunu inkâr edemezdi. Plan, çetenin önünde bir kargaşaya neden olmak, artık kanunun doğru tarafında olmadığını herkesin önünde, hatta şiddet içeren bir şekilde duyurmaktı.

Koca Ağızlı'yı tutmaya devam etti, çünkü zihni bu gece orada bulunmasının tek amacını çözmeden durumu etkisiz hale getirmenin en iyi yolunu formüle etmekle meşguldü.

Bu arada, hâlâ kardeşleri olarak gördüğü iki savaşçıyla istenmeyen bir açmazla düşmüştü.

"Bırak onu, pislik!"

Bağırarak verilen emir Eli ya da Jax'ten değil, Koca Ağz'ın arkadaşlarından birinden geldi.

Ve bu salak herif, üzerinde taşıdığı silahı çekecek kadar kötü bir muhakeme yeteneğine sahipti. Sivil sandalyesinden sıçrayıp Rafe'e doğru tetiği çekerken, parlak, paslanmaz çelik yarı otomatik tabanca elinde sallanıyordu.

Ya da denedim.

Aynı anda, Jax'in hira-shurikenini havada hızla ilerledi. Dumbfuck'ın ön kolunu parçalayarak nişan almasını engelledi. Silah tavana doğru kısa bir mermi püskürttü, seken mermiler ses sisteminde çalan müziğin ritmiyle cınladı.

İki Tarikat savaşçısı hızla Darkhaven erkeklerinin bulunduğu masaya doğru ilerledi. Saniyeler içinde onları toplayıp diğer silahları aramaya başladılar.

Eli Rafe'e doğru yürüdü ve Koca Ağzlı'yı onun elinden çekip alarak arkadaşlarının yanına itti. Sonra da Rafe'den hançeri aldı.

"Zaten çok ince bir çizgide yürüyorsun dostum. Geri alamayacağın bir şey yapma."

Derin sesi düzdü ama taşıdığı uyarıda hata yoktu. Tekrar Darkhaven erkeklerine döndü. "Geri kalan hanımlara gelince, şuradaki gibi bir ahmak sizi sırf aptal olduğunuz için harcamadan önce kıcınızı kaldırıp evinize gidin."

Rafe, Koca Ağz ve arkadaşlarının Asylum'dan çıkışını izledi. Jax arkalarından geldi ama Eli bir an daha oyalandı. Rafe'i ciddi bir bakışla süzdü.

"Lucan'dan seninle ilgilenme emri gelirse, bunu yerine getirmek zorunda kalacağımızı biliyorsun."

Rafe yoldaşının soğukkanlı bakışlarını üzerinde tuttu. Şu anda nasıl davranması gerektiğini, ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu bilmek ve kelimeleri dilinden dökmek iki farklı şeydi.

"Artık gerçekten umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Yalanın verdiği acı tat yüzünden ağzı buruştu.

"Hayır, dostum. Sanırım bilmiyorum." Eli kaşlarını çatı, sonra lanet okuyarak yavaşça başını salladı. "O yüzden kendine dikkat etsen iyi olur."

Sonra arkasını döndü ve arkasına bile bakmadan bardan çıktı.

Emir gittikten birkaç saniye sonra acı dolu bir inilti Rafe'in dikkatini bilardo masasının yanındaki alana çekti. Çetecilerden biri çılgına dönmüş bir halde karnını eşeliyor, yüzü şoktan kül gibi oluyordu.

"Oh, kahretsin! Cruz, sanırım vuruldum. Orospu çocuğu, kanıyor!"

Taze hemoglobinin kokusu Rafe'in burun deliklerine çarparken, cılız adam deri ceketini yırtarak karnındaki kırmızı lekeyi ortaya çıkardı.

Tek kelimeyle harika.

Rafe'in dişleri tepki olarak patladı. Bir Breed vampirin dökülen kanın duyusal patlamasına tepki vermemesi neredeyse imkânsızdı. Gözleri kehribar renginde yandı, içindeki Breed olan her şey tehlikeli bir şekilde canlanırken göz bebeklerinin dikey olarak daralmasıyla görüşü keskinleşti.

Çete üyesinin feryatları şiddetlendi. Başlarındaki kişi de dahil olmak üzere birkaç arkadaşı etrafında toplandı. Aralarında bakışlarını yaralı yoldaşından kaçırان ve kusmak üzereymiş gibi diğerlerinden uzaklaşan güzel esmerin de bulunduğu birkaç kişi daha uzaklaştı.

Arkasındaki Breed barmen dişlerinin arasından hırladı. "Lanet olsun. O orospu çocuğu bir dakika içinde kan kaybından ölecek."

Rafe gerçekten umursuyormuş gibi davranamazdı. Muhtemelen ölümcül bir yara almış olan insana ve yoldaşlarının ciddi yüzlerine baktı. Birkaç saniye daha muhtemelen arkadaşlarının kalan tek hayatıydı.

Rafe haftalardır sıkı partici, adi hırsız ekibi inceliyor, onların dikkatini ve güvenini kazanmanın bir yolunu arıyordu. Lucan ve Sterling Chase ile birlikte hazırladığı plan, sahip olmadığı bir sabır gerektiriyordu. Belki de bu senaryosuz fırsat, görevinin tekerleklerini yağlamak için en iyi şansı olabilirdi.

Rafe ellerine baktı. Annesinin iyileştirme yeteneğiyle doğmuştu. Kişisel yeteneğini bu gibi haşareler üzerinde kullanmaktan ne kadar nefret etse de, onu nihai hedefine yaklaştırırsa her şeye değerdi: Opus Nostrum'u ve davalarına sadık herkesi yok etmek.

Barmen sert bir küfür savurdu. "Eğer o insan benim barımda ölürse, hem seni hem de Tarikat'ı şahsen sorumlu tutarım, pislik herif."

Rafe başını salladı. "O ölmeyecek."

Ellerini iki yana açarak barın karşısına geçti.

BÖLÜM 2

Midesi yumruk yemiş gibi kasıldı.

Lanet olsun. Devony Winters bir iniltiyle grubun geri kalanından uzaklaştı. Fish'in sıska karnından fışkıran kurşun yarasını görünce kaçma isteğine güçlkle karşı koyabildi.

Kandan midesi bulandığı için değil. Tam tersi.

Gizlemeye çalıştığı tepki çok daha farklı bir şeydi ve korku ya da hastalıktan çok daha lanetleyiciydi. Sıkıca kapalı dudaklarının ardında dişleri kabardı. Görüşü keskinleşti, her şey kehribar rengi bir parıltıyla renklendi.

O bir Gündüzgezen, türünün en nadir örneğiydi. Beş hafta önce onlara katıldığından beri Cruz ve çetesinden sakladığı bir gerçektir bu.

Söyleyebildiği kadarıyla, kanun kaçaklarından oluşan bu grup, Irk'a karşı toptan bir nefret beslemekten ziyade hırsızlık yapmak ve elde ettikleri gelirle krallar gibi eğlenmekle ilgileniyordu. Bu, teoriyi test etmek ya da onu kendilerinden biri olarak kabul ettiklerinden beri geliştirdiği güveni kaybetmek istediği anlamına gelmiyordu. Şimdi, tüm o titiz dikkati, serseri bir kurşun ve anlamsız bir bar kavgasıyla yok olmanın eşiğindeydi.

Bunların hepsine odanın karşısındaki kibirli, sarı saçlı dev neden oldu.

Çok zekice.

Tarikat'tan bir çift savaşçının onu Tımarhane'den kovarken, aynı zamanda onu kavgaya kışkırtmaya çok hevesli olan tetik meraklısı Darkhaven aptallarını da kovmamış olmaları çok kötüydü.

Devony, Fish'in davul gibi çarpan kalp atışlarının sesine ve yerde altında biriken canlının kokusuna vücudunun verdiği otomatik tepkiyi bastırmakta zorlandı. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış atmaya cesaret ederek, bu geceki tüm sorunlarının kaynağının şimdi tavernanın diğer ucuna doğru gittiğini gördü. Gitmiyordu ama Cruz, Fish ve diğerlerine doğru uzun bacaklı bir çalımla yürüyordu, iri elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Kahretsin.

Tarikat'tan yoldaşlarının ona verdiği isimle Breed erkeği -Rafe- Fish'in hızla akan kanından en az onun kadar etkilenmişti. Ama bunu saklamak için hiçbir çaba göstermedi.

Dönüşen gözbebekleri ateşli bir sıcaklık yayıyor, gözbebekleri normal hallerinden kedi gibi yarıklara doğru daralıyordu. Dişlerinin uçları, ayrık dudaklarının cömert kesiminin ardında elmas parlaklığında parlıyordu. Ve *dermaglifleri*, ön kollarını saran ve siyah tişörtünün yakasının altından boğazına kadar uzanan Irk deri izleri, şimdi koyu renklerle titreşiyor ve canlanıyordu.

Devony'nin kendi *glifleri* uzun kollu boğazlı kazağının altında kaşınıyordu. Toplum içindeyken, özellikle Cruz ve diğerlerinin önünde onları her zaman kapalı tutmaya özen gösterirdi. Şu anda, kendini toparlamazsa onu çeteye ele verecek olan dişleri ve parlayan gözleriydi.

Elbette, ona hiç dikkat etmeme ihtimalleri de vardı. Özellikle de böyle bir amaçla yaklaşan Breed erkeği, tam önlerinde şahdamarını açarak Fish'in ıstırabına son vermek niyetindeyse.

Devony, Cruz ve diğerlerinin etrafından uzaklaşırken, onlar da tahta zeminde inleyen ve kıvranan Fish'in etrafında toplandılar. Boş bir masaya oturdu ve sadece yüzünün görünmemesi için başını ellerinin arasına aldı. Gerçeği öğrenmektense onu zayıf mideli olarak yargılamaları daha iyiydi. Kendini zorla sakinleştirmeye çalıştı ama bu kolay olmadı. Kan hâlâ taze ve ılık bir şekilde arkasından pompalanıyordu, bu da onun Irk duyularına siren gibi bir çağrı gibiydi.

"Ondan uzaklaş." Rafe'in emri derin, uhrevi bir hırıltıydı.

Devony bakışlarını kaldırdığında onun birkaç adamın arasına girdiğini gördü. Ocho ve Axel kimse tarafından itilip kakılacak türden adamlar değildi ama ikisi de bu çatık kaşlı Breed erkeğine ve onun sivri dişlerine karşı koymaya istekli görünmüyordu. Cruz bile ona karşı koymak için bir hamle yapmadı, ancak eli deri ceketinin altında gizlediği tabancasının üzerindeydi.

Balık panik içinde patladı. "Oh, kahretsin! Beni buradan çıkarın çocuklar. Bu kan emici beni öldürecek!"

"Fazla zamanı yok." Breed erkeği, sanki çetede ki herkesin ona cevap verdiğini anlıyormuş gibi, tınısız ve kayıtsız bir sesle Cruz'a tek başına hitap etti. "Ona yardım edebilirim."

Cruz bir şey söylemedi ama ölçülü bir adım geri çekilerek Fish'in önündeki erkeğe yer açtı.

"B-benden uzak dur!" Balık feryat etti. Doğrulamaya çalıştı ama sadece altındaki kaygan kırmızı hücre birikintisinde kaydı. "Beni boşaltma dostum. Sana yalvarıyorum!"

Rafe yere çömeldi ve ellerini Fish'in karnının üzerine koydu. "Sakin ol. Paniğin sadece daha hızlı kan kaybetmene neden oluyor."

Devony nefesini tuttu ve şaşkın ve meraklı bir şekilde onu izledi. Daha iyi görebilmek için başını eğmeye çalıştı ama tek seçebildiği, Balık'ın üzerine eğilmiş, elleri yaranın üzerinde sabit duran büyük Irk erkeğiydi.

Bir an sonra, yere düşen boş bir merminin yumuşak takırtısını duydu. Sonra taze, akan kanın keskin kokusu kaybolmaya başladı. Fish'in nefes alışları yavaşladı, acısı ve korkusu sessiz bir iniltiye dönüştü.

"Vay anasını." İlk konuşan Cruz oldu, iki adama bakarken gözlerinde şaşkınlık vardı. "Onu iyileştirmişsiniz."

Artık kırmızı hücre akışı durduğu için Devony'nin susuzluğu azalmıştı. Dişleri artık ağzını doldurmuyordu. Hâlâ insanlık dışı keskinlikte olan görüşü artık kor gibi yanmıyordu. Masadan kalktı ve grubun geri kalanına doğru sürüklendi.

"Ben iyiyim," diye soludu Fish. Ellerini yapış yapış, lekeli göbeğinin üzerinde gezdirerek yarayı aradı. Yara yoktu. Soluk beyaz teninde en ufak bir iz bile yoktu. Bir çığlık attı. "Orospu çocuğu, ben gerçekten iyiyim!"

Ocho ve Axel, Balık'ın yerden kalkmasına yardım ederken, Breed erkeği onun yanında çömeldiği yerden kalktı ve hepsi az önce tanık oldukları şey karşısında hayrete düştü.

Cruz başını salladı, gördüklerinden çok etkilendiği belliydi. "Çok etkileyiciydi."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Fish, hâlâ şoktaydı. Breed erkeğine sanki bir azizin yüzüne bakıyormuş gibi baktı. "Ölüyordum, biliyorum ölüyordum. Bir dakika kadar daha ve ben-" Sessiz bir lanetle başını salladı. "Yaptığın şey bir mucize. Hayatımı kurtardın. Neden?"

"Çünkü yapabilirdim, sanırım."

Fish bir iç çekti. "Bunu neden yaptığın umurumda değil dostum. Sana borçluyum. Ve ben borçlarımı iyi yaparım. Bunu bir şekilde ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Bunun için endişelenme." Rafe sanki birini ölümün pençesinden kurtarmak her gün yaptığı bir şeymiş gibi bu sözü omuz silkerek geçiştirdi.

Fish'in iyileşmesiyle birlikte Ocho ve Axel dirilen yoldaşları için yeni bir tur içki istedi. Adamlar birbirleriyle konuşmaya devam ederken, Breed erkeğinin bakışları onlardan uzaklaşıp Devony'ye kaydı.

Koyu bal sarısı saçlarının dalgalı dalgalarının altındaki kurnaz akuamarin gözler onu inceledi. Bir erkeğe güzel demek ona hiç ilham vermemişti.

daha önce. Özellikle de bir buçuk metre boyunda, devasa vücudu ağır kaslarla kaplı, tehlikeli görünümlü bir Breed erkeği ve alçaktan kaynaklayan bir tehdit.

Ama bu erkek çok güzeldi. Yakışıklı yüzü zayıf açılarla oyulmuştu, kare şeklindeki çenesi kalın bir sakal gölgesiyle kıllanmıştı. Dudakları çökmüş bir şekilde gürdü, neredeyse bir erkek için fazla yumuşak görünüyordu. Ama yüzünün yumuşaklığı burada sona eriyordu.

O sorgulayan mavi gözlerde küçümsemenin izleri vardı. Bu gece Asylum'a ilk girdiği ve Cruz'la diğerlerini meyhanenin arka tarafında gördüğü andan itibaren ondan yayıldığını hissettiği aynı küçümsemeydi.

Belki de saklayacak bir şeyi olan tek kişi o değildi.

"Daha iyi hissediyor musun?" Adamın derin sesi bir okşayış gibi kadının hislerinin üzerinde yuvarlandı. "Bana sorarsan hâlâ biraz yeşil görünüyorsun."

Bu davetsiz gözlem Cruz ve diğerlerinin dikkatini çekti. Şimdi hepsi ona bakıyordu. Nasıl cevap vereceğini görmek için bekliyorlardı.

Damarlarına alarm ateşi düştü. Sarsıcı bir kalp atışı boyunca, Cins erkeğin onun içini görebileceğinden endişelendi. Göründüğü gibi biri olmadığını anlayabileceğinden.

Ama dilini dişlerinin kenarında gizlice gezdirdiğinde, dişlerinin tamamen çekildiğini fark etti. Ve görüşünde artık kehribardan eser kalmamıştı.

Ona ve ona bakan diğer adamlara göre, onu ele verecek hiçbir şey yoktu.

"Sana sormadım," diye mırıldandı sıkıca. "Ve nasıl hissettiğim seni ilgilendirmez."

Bir an için ona sırtını döndü ve gecenin büyük bölümünde içtiği viskiyi bitirdi. Bir gündüzgezen olarak, sıra dışı genetiği insan yiyecek ve içeceklerini tüketmesine izin veriyordu. Şu anda, adamın gözlerinin sıcaklığı hâlâ arkasından onu delip geçerken, mümkün olduğunca insan gibi görünmeye hevesliydi.

Asıl istediği şey Asylum'dan çıkmak ve bu erkekten olabildiğince uzaklaşmaktı.

Çevresinden, adamlar arasındaki alışverişin devam etmesini, her geçen dakika daha samimi ve daha rahat hale gelmesini artan bir endişe duygusuyla izledi. Bu hiç iyi değildi. Kendini insan gibi göstererek

Cruz ve çetesi biraz çaba sarf etti, ancak onun ne olduğunu başka bir Irk üyesinden uzun süre saklamak neredeyse imkansız olacaktı.

Bir Tarikat savaşçısı olarak eğitilmiş olması onu daha da dehşete düşürüyordu. -Ve şüpheleri yoğunlaşıyor.

İhtiyacı olan son şey onun bu gece olduğundan daha fazla grubun etrafında dolanmasıydı. Onun gitmesini istiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Bardağı masaya bırakıp kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve yoldaşları tarafından fark edileceğini umduğu bir güvensizlikle Irk erkeğine baktı. "İyileştirme, senin türünden biri için ironik bir beceri gibi görünüyor."

Onun bu yorumu konuşmayı bir başka silah sesi kadar etkili bir şekilde durdurdu.

"Benim türünden biri mi?" diye sordu, keskin gözleri neredeyse belli belirsiz kısılmıştı. "Cins mi demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir Tarikat savaşçısını kastetmiştim, ama şimdi sen söyleyince ..."

Gözlerini ona dikti. "Kaçırdıysan söyleyeyim, tatlım. Ben artık bir savaşçı değilim. Genetiğime gelince, anladığım kadarıyla bunu onaylamıyorsun."

Omzunu kaldırdı. "Senin sözlerin, benim değil."

"Elbette." Güzel ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Denemediğin şeyi eleştirme."

Erkekler kıkırdadı. Devony'nin yüzü yandı ve bir an için hepsine dişlerini göstermekten başka bir şey istemedi - tam da kibirli kıçını bir ya da on basamak aşağı çekmek için Breed erkeğinin üzerine atlamadan önce.

Fish kahkahalarla güldü ve yeni en iyi arkadaşının omzuna vurdu. "Hey, dostum, akıllıca bir söz. Brinks'i kızdırma yoksa bir bakmışsın taşaklarını hançerinin ucunda sana servis ediyor."

Brinks ona taktıkları lakaptı, onların bir parçası olabilmek için çok çalışması gerekmişti. Ve şimdi bu sırtan vampir, bu eski Tarikat savaşçısı, onun aleyhine şakalar yapıyor ve birkaç dakika içinde çeteye kendini sevdirdiyordu.

Hoşuna gitmedi.

Ve ondan hiç hoşlanmamıştı.

Onların eğlencesini görmezden gelerek Cruz'un bakışlarını yakaladı. "Bu gece bir yere gideceğimizi sanıyordum. Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Başını salladı. "O haklı. Toparlanalım ve buradan gidelim."

Devony deri ceketinin fermuarını çekti, adamın ve yakınlarda pıhtılaşmakta olan kan gölünün yanından geçerken araya giren kişiye memnun, yan bir bakış attı. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Otoparkın serin sonbahar havası ve açık gökyüzü, meyhanenin nemli, kanla lekelenmiş sınırlarından hoş bir kurtuluştı. Motosikletine doğru yürüdü ve bacağını siyah Triumph'un koltuğuna doğru salladı. Bir süre orada öylece oturdu, başını aya ve yıldızlara doğru eğerek derin, temizleyici nefesler aldı.

Gidona asılı kaskına uzanırken Cruz ve diğerlerinin Asylum'un arka kapısından çıktıklarını duydu.

Ve lanet olsun, yalnız değillerdi.

Rafe de onlarla birlikte dışarı çıktı. Fish, Ocho'yu kırmızı Ferrari'sine kadar takip edip yolcu koltuğuna tırmanmadan önce eski savaşçının pazusunu alkışladı.

Axel'le birlikte çete liderinin yepyeni, tunç grisi Lamborghini'sine doğru yürüyüp gaza basarken Cruz Devony'ye "Orada buluşuruz," diye seslendi. İki araç park yerinden çıktı ve caddeye doğru ilerledi.

Devony her zaman tek başına sürmeyi tercih ederdi ama Breed erkeği onunkinin yanındaki boşluğa park etmiş şık bir BMW motosiklet canavarına doğru yürürken bu seçiminden dolayı derin bir pişmanlık duydu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Seninle aynı yerde." Motosiklete tırmandı ve ayağındaki botla kickstand'i yukarı kaldırdı. "Cruz bir süre takılmam için beni davet etti. Sanırım bu seni takip edeceğim anlamına geliyor."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

Ona cevap vermeden kaskını kafasına geçirdi ve motoru çalıştırdı.

Sonra gazı açtı ve onu arkasında toz içinde bırakarak otoparktan çıktı.

BÖLÜM 3

Rafe, Tarikat'la devriye gezerken birçok geceyi Boston'un bir çatısından diğerine kovalamaca yaparak geçirmişti; ister Başibozuk Breed vampirlerinin peşinde olsun, ister kanunla ters düşen ve şehrin zikzaklı sokakları ve kıvrımlı ara yollarından oluşan labirentinde yakalanmaktan kaçabileceklerini düşünen diğer kötü adamların peşinde olsun.

Ama şehri, şu anda bulunduğu milyonlarca dolarlık, altmışıncı kattaki çatı katının perspektifinden hiç görmemişti.

Mekânın sahibi olan zengin herifin adı ona söylenmemişti. İçeride parti yapan ve dans eden ya da onunla birlikte çatıdaki açık hava terasına dökülen yüzün üzerinde insandan hiçbirini tanımıyordu. Rafe'in söyleyebildiği kadarıyla oradaki tek Cins üyesi oydu. Sarhoğ, terli ve gürültülü insan seli onu geldikten kısa bir süre sonra dışarı çıkarmıştı.

Yeni bulduğu arkadaşlarına gelince, Cruz partiden birkaç adamla kapalı kapılar ardında bir toplantıdaydı, Fish ve iki arkadaşı ise Asylum'da başlattıkları kutlamaya devam etmekle meşguldü. Üçü de bok suratlı olma yolunda ilerliyordu ve etrafları benzer durumdaki bir grup çekici kadın tarafından sarılmıştı.

Ocho sağ elini kaldırdı, muhtemelen son iki rakamı eksik olduğu için ona lakabını kazandırmış olan elini. Rafe'e içeri girip onlara katılmasını işaret etti ama bu davet pek ilgi çekici ya da değerli değildi. Adamların güvenini ve dostluğunu pekiştirme ihtiyacına rağmen, Rafe'in dikkatini şu anda başka bir yerde harcaması daha iyi olurdu.

Ocho'nun işaretini kaçırmış gibi bakışlarını kaçırdı, sonra terasa doğru yürüdü.

Cruz'un çetesinin kazanması gereken bir üyesi daha vardı.

Asylum'a döndüğünde, Brinks adındaki esmer kadın, Fish'i iyileştirmeden önce bile meyhanenin öbür ucundan ona şüpheyle bakmıştı. Sonrasında, ona karşı olan düşmanlığı daha da artmış gibi görünüyordu. Tarikat'ın bir üyesi olarak kanunun yanlış tarafındaki insanları kızdırmaya alışkındı ama bu kadın ondan ilk görüşte nefret ediyor gibiydi.

Görünüşe göre onu otoparkta ekmesi, ondan kaçışının sadece başlangıcıydı. Çatı katındaki partiye geldiğinden beri Rafe onu kısa bir an için bile olsa görememişti.

En fazla iki dakika önce onu dışarıda gördüğüne yemin edebilirdi.

Aydınlatılmış havuzun ve çevresindeki oturma alanlarının yakınında içkilerini yudumlarken sohbet eden kadın ve erkek kümelerinin arasından sıyrılan Rafe, karanlığın içine doğru çekilen siyah deri ve parlak samur saçların kısa bir ipucunu fark etti. Bu uzun boylu, çekici vücudu başkasıyla karıştırmazdı. Uzun terasın uzak ucundaki gölgelerin içinde kayboldu.

Tek bir amaçla ona odaklandı.

Onu kasvetli bir köşeye sıkışmış taş bir bankta otururken buldu. Kollarını bükülmüş dizlerine dolamış ve savaş botlarını bankın üzerine dikmiş olan kadın, Rafe yaklaşırken başını kaldırıp baktı. "Hiç ipucu almıyorsun, değil mi *vampir*?"

Sanki aralarındaki farkı hatırlatmak istercesine kelimenin üzerine biraz fazla eğildi. Küçümsemesinden bahsetmiyorum bile.

Rafe gülümsedi ve omzunu kaldırdı. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum. Kimse sana söylemediyse söyleyeyim, bir partinin bütün amacı sosyalleşmektir."

"O zaman git sosyalleş. Kimse *size* söylemediyse, bunu yapmanın amacı sizinle gerçekten konuşmak isteyen birini bulmaktır."

"Ah. Ve sen değilsin."

İnce kaşlarından birini kaldırarak parmağını burnunun ucuna dokundurdu. "Şu haline bak, sonunda ipucu almayı öğrenmişsin."

Kıkırdadı. "Neden diğerleriyle birlikte içeride değilsin?"

"Buraya yalnız kalmak için geldim," dedi, adam gitmek için bir hareket yapmayınca ona düz bir bakış fırlattı. "Ayrıca, buradan gidebilmek için Cruz'un işini bitirmesini bekliyorum."

Rafe homurdandı. "Nereye gitti ki? Biriyle halletmesi gereken ciddi bir işi varmış gibi görünüyordu."

"Öyle mi?"

Kadın daha fazla cevap vermeyince, farklı bir yol izlemeye karar verdi. İçini çekerek başını çevirdi ve tepesindeki yıldızlar ve ayla yarışan şehir ışıklarına baktı. "Bu manzara biraz pahalı olmalı, ha? Fish buranın sahibi olan adamın adının ne olduğunu söyledi?"

Kimse ona çatı katı sahibinin adını söylememişti ve ne yazık ki kafatasında delikler açan kurnaz esmer yemi yutmaya bile yanaşmıyordu. Ona bir göz attı ve daralmış bir bakışla karşılaştı.

"Çok soru soruyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Doğuştan meraklı biriyim."

Ve eğer bu cevapları almak için kadını transa geçirmek için Irk güçlerini kullanması gerekiyorsa, bunu hemen şimdi ve burada yapmaktan çekinmeyecekti.

Bu gece meyhanede onu çekici bulmuştu. Şimdi, ay ışığının aydınlattığı terasın تنها köşesinde onları ayıran sadece birkaç metre varken, bu terimin onu tanımlamak için ne kadar yetersiz olduğunu fark etti.

Yüzü çok güzeldi; narin kemik yapısını vurgulayan kremi bir teni ve koyu, esmer bir gül rengine dudakları vardı. Sıcak burbon rengi gözleri yüzüne göre çok büyüktü ve sonsuz derecede etkileyiciydi; Rafe onu görmemek için elinden geleni yaptığından emin olsa bile.

Tüm bu güzellik, omuzlarının üzerinden sert omurgasına doğru inen kalın, zengin kahverengi dalgalardan oluşan bir yele ile çerçevelenmişti. Parlak teller yıldız ışığı altında ipek gibi parlıyor, motorcu ceketinin çivili siyah derisiyle büyüleyici bir kontrast oluşturuyordu.

Kadının kendisi de zıtlıklar içinde bir çalışmaydı, ölçülü ve sofistike olan sesine kadar, kabul etmek istediğinden daha fazla duyularını okşayan seksi bir mırıltı.

Kadın aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verince, adam bir adım daha yaklaştı ve banka oturdu. "Ben Rafe, bu arada."

"Kim olduğunu biliyorum." Başını eğdi ve onu inceledi. "Tımarhanede Tarikat savaşçılarından birinin sana böyle seslendiğini duydum."

Ona acımasızca başını salladı. "Peki ya sen? Brinks senin soyadın falan mı?"

"Sadece bir isim."

Bu tam olarak bir cevap değildi ve belli ki paylaşma havasında değildi.

Breed olarak doğmuş olması dışında, onun düşmanlığını tetikleyecek ne yaptığını bilmiyordu. Asylum'daki yorumları, Cruz'un çetesinde herhangi bir yer edinmesini kolaylaştırmayacağına dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Birkaç gülümseme ve havadan sudan konuşmayla onu kazanacağını düşündüyse, belli ki cazibesini fazla abartmıştı. Ya da kızın ondan o an için hoşlanmadığını hafife almıştı.

Artık keşfedilmemiş bir bölgedeydi. Annesinin altın rengi bakışları ve babasının cüssesi ve havasıyla kutsanmış olan Rafe, istediği her kadının tüm dikkatini üzerinde toplamaya alışkındı.

Bu değil.

Ve eğer bu onu nedenini bulmak için daha da kararlı hale getirmediyse lanet olsun.

"Yani, sen ve Cruz. Birlikte misiniz?"

"Bir çift gibi mi? Hayır." O kadar hızlı bir şekilde reddetti ki, bu bir alay da olabilirdi. "Neden? Kadın olduğum için onunla yattığımı mı düşünüyorsun? Ya da belki de hepsinin beni paylaştığını mı düşünüyorsun?"

Kadının o dört kaba adamın arasından geçtiği anlık, davetsiz bir görüntü, durduramadan zihnini doldurdu. Bu istenmeyen olasılığın hemen ardından içinden geçen saldırganlık ve koruma duygusunu hissetmeye hakkı yoktu.

Hayalini dağıtmak için başını salladı. "Sadece durumu anlamaya çalışıyorum."

Ve evet, onun gibi güzel ve zeki bir kadının neden Cruz ve arkadaşları gibi bir suç unsurunun etrafında takılarak zaman kaybettiğini bilmek istiyordu. Eğer kişisel bir ilgisi yoksa, onu onlara getiren neydi?

Rafe adamdan hoşlandığından bile emin değilken onu Cruz'a ve onun suç girişimlerine karşı koruyucu yapan neydi?

Yoksa korumaya çalıştığı kendi sırları mıydı?

Orada bulunmasının tek nedeni, çetenin Opus Nostrum'la bir bağlantısı olup olmadığını ve eğer varsa, ipin diğer ucunda kimin olduğunu bulmaktı. Bu da hiç kimsenin şüphenin üzerinde olamayacağı anlamına geliyordu. Tek bildiği, şu anda o bağlantıya bakıyor olabileceğiydi.

Sanki onun kendisini daha fazla incelediğini hissetmiş gibi, gözlerini ondan kaçırdı ve arkasına bakmadı. "Cruz'la ya da başka biriyle birlikte değilim. İşle zevki birbirine karıştırmam."

Rafe homurdandı. "Akıllıca bir politika. Peki, ne tür bir işten bahsediyoruz?"

"Konuşmuyoruz. Konuşmaya devam eden tek kişi sensin."

"Kârlı olmalı," diye bastırdı. "Belki orada bir yerlerde benim için de yer vardır."

"Yok."

Ona bakmak için başını çevirdiği anda yüzünde korkuya benzer bir şey parladı. Ama aynı hızla bastırdı ve ifadesini susturdu.

Rafe onun Cruz'la ya da çetesindeki diğer adamlarla ilişkisi olmadığına inanıyordu ama kızın savunmaya geçmesine bir an bile inanmamıştı.

sadakatle hiçbir ilgisi yoktu. Şu anki tepkisi kişiseldi. Ondan ve sorularından kaçmak için duyduğu çaresizlik de öyle. Çünkü bir şeyler saklıyordu.

Bir şey hakkında yalan söylüyorsun.

Kahretsin, şu anda onun güzel ağzından çıkan herhangi bir şeye inanabileceğinden emin değildi.

Bu, gerçeği kabul edip çekip gitmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Tam tersi.

Onun gizliliğini hissetmek, ihtiyacı olan cevapları aldığından emin olana kadar onu katman katman soyma isteğini artırdı. Bunu ister cazibeyle, ister zorla, isterse de kendi yararına olacak başka bir yolla yapsın, hiç umurunda değildi. Önemli olan tek şey göreviydi.

Kendisini Opus Nostrum'un yakın çevresine götürecek bir isim ya da yüz bulana kadar geri kalan her şey engelleri aşmaktan ibaretti.

Onun gibi güzel olsalar bile. Özellikle de o zaman.

Bacaklarını banktan aşağı salladı ve aniden ayağa kalktı. "Bu konuşma bitmiştir. Cruz ya da işi hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan ona kendin sor."

Uzaklaşmaya başladı. Rafe doğaüstü bir hızla banktan kalktı ve daha kadın bir sonraki nefesini almadan onun önüne dikildi.

Soluk soluğa havayı içine çekti, adam yolunu kesince iri gözleri daha da büyüdü. Dürüst cevaplara ihtiyacı vardı ve onları bekleme riskini alacak sabrı yoktu.

Bu da onu transa geçirmesi ve gerçeği ondan alması gerektiği anlamına geliyordu.

Adam kızın koluna uzandı ve kız bir küfürle adamın elinden kurtuldu. "Çekil yolumdan."

Sesi alçak, tehlikeli bir hırıltıydı. Ve güçlüydü. Parmakları o kısa temas anında saf, yağsız kaslardan başka bir şey kavramamıştı. Onda, bir insanda olabileceğini hayal edebileceğinden çok daha fazla güç vardı.

...

Rafe kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Ne oluyor lan?"

"Heeey, dostum!" Fish'in sarhoş selamlaması, terasın gergin köşesine yaklaşırken onu duyurdu. "İşte buradasınız."

Her yerde seni arıyordum, Rafe."

Kollarının altında kıkırdayan bir çift kadın vardı ve elinde bir şişe bira tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Gömleği hâlâ yırtıktı ve aldığı kurşun yarasından dolayı lekeliydi ama arkadaşları buna aldırıyor gibiydi.

"Al, sana bir şey getirdim." Fish kadınlardan birini ona doğru itti.

Rafe'in dikkati başka yöne çekilir çekilmez Brinks bir hayalet kadar kaygan bir şekilde eğilerek uzaklaştı.

Nefesinin altından sıkı bir küfür savurarak onun kalabalığın içinde kaybolu unu izledi.

Bu gece onu tekrar bulamayacaktı. Şimdi bundan emin olacaktı.

Ama ondan sonsuza dek kaçamazdı.

Hiçbir yere gitmiyordu. Cruz'un ve kendisinin tüm sırlarını   zene kadar.

"Hadi dostum." Fish onu sırtından alkı ladı. "Bu piliçler daha önce Cins'ten biriyle hiç parti yapmadı."

"Bu doğru mu?" Rafe tamamen ilgisiz bir şekilde sırttı. "O zaman içeri dönelim de onlara neyi kaçırdıklarını göstereyim."

BÖLÜM 4

Gün doğumu erken gelmişti, özellikle de Southie'deki boktan kiralık evine, ilk ışıklar karanlığı yarmaya başlamadan sadece birkaç dakika önce varabildiğini düşünürsek.

Rafe döküntü stüdyo dairenin kapısını iterek açtı ve içeri girdi. "Evim, boktan evim."

Eski üç katlı binanın zemin katındaki birimin birkaç penceresi vardı ve hepsi de son teknoloji ürünü ultraviyole engelleyici perdelerle kaplıydı. Evdeki ilk gecesinde yaptığı ilk iyileştirmelerden biri buydu.

Eklediği diğer yükseltme de aynı derecede önemliydi.

Oturma odasındaki katlanabilir Murphy yatağı atlayan Rafe, sahte cepheli bir dolabın bir bilgisayar iş istasyonunu gizlediği mutfığa yürüdü. Retina tarayıcısına gözlerini kırıştırarak baktı, sonra cihazın Tarikat'ın Washington, D.C.'deki merkezine şifreli ve yüksek güvenli bir bağlantı başlatmasını bekledi.

Gideon'un yüzü ekranı doldurdu. Benzer renkteki yuvarlak gözlüklerin gölgelediği keskin mavi gözler, Breed erkeğinin kısa sarı saçlarının dikenli tepesinin altından Rafe'ye bakıyordu. "Tanrım, rapor verme zamanın gelmişti. Yolda ölmüş gibi görünüyorsun bu arada."

Rafe aynı zamanda vaftiz babası olan savaşçıya homurdandı. "Sana da günaydın."

Gideon'un parmakları diğer uçtaki klavyenin üzerinde şakırdarken, Rafe'in ekranı, görüşmeye dahil olan diğer iki Tarikat büyüğünü barındıracak şekilde bölündü.

Lucan Thorne'un ifadesi acımasızdı, siyah saçları Gen Bir'in yüzünün sert açılarını vurguluyordu. Diğer video penceresinde Sterling Chase de aynı derecede ağırbaşlı görünüyordu. Hem Tarikat'ın lideri hem de Boston komutanı Rafe'e onaylamayan babalar gibi bakıyordu.

"Hangi cehennemdeydin?" Chase talep etti.

Lucan da aynı derecede sinirlenmiş görünüyordu. "Bu bilgilendirme toplantısının dört saatten daha uzun bir süre önce yapılması gerekiyordu, evlat."

Rafe yersiz azarlamalar karşısında irkildi. "Şu ana kadar hâlâ sahada ve gizli görevde olmasaydım, olurdu. Beyler."

Ne oluyor be? Tarikat'ın şeflerinden birinin, sadece işini yaptığı için bir savaşçıya saldırması hiç de hoş değildi. Rafe yapması gereken bazı şeyler olduğunu biliyordu.

Montreal'de işleri berbat ettikten sonra, bu tür bir mikro yönetim çok saçmaydı.

"Kusura bakmayın ama bu görevi üstlenmem konusunda bana güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız bunu baştan söylemeliydiniz."

Chase bir küfür savurdu. "Öyle değil, Rafe."

"Emin misin? O zaman ne sikim efendim?"

Lucan çenesini indirdi, fırtınalı gri bakışlarına alaycı bir parıltı sızdı. "Damarlarında babanın kanı dolaşıyor, buna hiç şüphe yok."

Ama derin sesi tuhaf bir şekilde ayıktı.

Ve Rafe hala bunun ne hakkında olduğunu bilmiyordu.

"Bizim tarafımızda bir durumla karşı karşıyayız," dedi Lucan. "Bunun seninle ya da görevinle bir ilgisi yok ve açıkçası, elimizi kolumuzu bağlayana kadar bunu kontrol altında tutmak istiyorum."

Rafe baskı yapmayacaktı. Tarikat liderinin gözlerindeki ciddiyete bakılırsa, her ne ise sadece onu değil diğer iki erkeği de endişelendiriyordu.

Chase boğazını temizledi. "Madem buradasın, Rafe, bize dün gece işlerin nasıl gittiğini anlat. Eli ve Jax'ın Asylum'daki operasyona soğukkanlılıkla girdiklerini anlıyorum. Berbat bir zamanlama. Bunun için üzgünüm."

Rafe omuz silkti. "Bu şartlar altında onları gördüğüme sevindiğimi söyleyemem. Ama aslında daha iyi sonuçlanamazdı."

Olanları ve yaralı çete üyesini iyileştirerek lider Cruz ve diğerlerinin gözünde nasıl önemli bir itibar kazandığını anlattı.

"Beni de buraya davet ettiler." Partinin yapıldığı binanın adresini yazdı ve ekranlarında yüksek binanın vurgulandığı bir bölge haritası belirdi.

Bir dakika sonra, Gideon interneti taramış ve sahibi hakkında ekranda görüntülenen tam bir dosya hazırlamıştı. "Judah LaSalle. Otuz iki yaşında. Bekâr. Fransız milyarder bir sanayicinin tek varisi. Geçen yıl bir Suudi prensinden iki yüz milyon dolara satın aldığı megayata saymazsak, dünya çapında en az bir düzine konutu var."

Lucan'ın kaşları çatıldı. "Bu Cruz denen adamın ilginç bir arkadaş zevki var." "Yoksa tam tersi mi?" Chase sordu.

Bunlar Rafe'in bütün gece kendine sorduğu sorulardı. "Cruz ve diğerleri de pahalı oyuncakları severler. Birkaç yüz bin dolar bağladılar

ve dün gece içkiler birkaç saat boyunca akıp gittikten sonra birkaçından alabildiklerime dayanarak bu sadece başlangıç. Umarım yakında onları daha önemli bir şey için sıkıştırma şansım olur. İyileştirdiğim adam Fish'e, Tarikat bana baltayı verdiğinden beri para sıkıntısı çektiğimi ve yapacak bir şeyler aradığımı söyledim. Bakalım yemi yutacaklar mı?"

"Peki ya LaSalle?" Lucan sordu. "Cruz'un neşeli adamlar grubunun bir parçası olabileceğini düşünmek için bir neden var mı?"

"Birlikte iş yapıyorlar, buna şüphe yok," dedi Rafe. "Cruz biz gelir gelmez onunla kapalı kapılar ardında bir toplantıya girdi. LaSalle korumalarıyla birlikte partiden ayrılmadan önce birkaç saat orada kaldı."

"Ne konuşulduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Henüz yok."

"Peki, öğrenin. Ve eğer Judah LaSalle'e özel bir göz koymamız gerekirse, bunu gerçekleştireceğiz." Lucan durakladı ve bir süre Rafe'e baktı. "Bardaki o çete üyesini iyileştirmek hızlı düşünmektir. Ve şimdi elimizde araştırmamız gereken yeni bir ipucu var. Bu görev Opus Nostrum'un yakın çevresine yönelik avımızda tek bir ipucu bile ortaya çıkarırsa, aylardır elde ettiğimizden daha fazlasını elde etmiş olacağız. İyi iş çıkardınız. Bunların hiçbirini sensiz yapamazdık."

Rafe övgü beklemiyordu. Lucan Thorne'un minnettarlığını ve güvenini ifade etmesinin onu ne kadar derinden etkilediğine de hazırlıklı değildi.

Buna layık değildi. Ama bir gün olacaktı.

Son nefesine mal olsa bile, herkesin gözünde kendini affettirdiğinden emin olacaktı.

"O Opus piçlerinin her birinin maskesini düşürene kadar dinlenmeyeceğim," diye yemin etti üç Tarikat büyüğüne.

Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Düşünceleri bir meleğin yüzüne sahip uzun bacaklı esmer kadına geri döndü. İçinde tavrı kadar sarmal bir güç de taşıyan kadın. Ve bu çok şey ifade ediyordu.

Doğrusu, bütün gece aklından hiç çıkmamıştı.

"Onlarla birlikte koşan bir dişi var," dedi Rafe. "Ona Brinks diyorlar."

Gideon kaşlarını çattı. "Çetenin bir parçası olan bir kadından haberimiz yok."

"Evet, öyle. Ve beni etrafında istemediğinden emin. Ondan bilgi almaya çalıştım ama her seferinde beni oyaladı. Etrafta dolaşmamı istemediğini açıkça belirtti."

Chase'in gözleri kısıldı. "Sence senin peşinde mi?"

Rafe omuz silkti. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence onun sorunu kişisel bir şey."

Onunla ilgili tüm düşüncelerini dile getirmeye henüz hazır değildi, en azından çatıda onunla çarpıştığından beri aklından çıkmayan düşünceyi.

Tüm savaşçı içgüdüleri ona onun görüldüğü gibi olmadığını söylüyordu.

Tüm Irk içgüdüleri ona daha da rahatsız edici bir şey söylüyordu.

O bir ölümsüzdü. Muhtemelen Atlantisli değildi, çünkü o ırkın üyeleri dökülen kana Asylum'da olduğu gibi tepki vermiyorlardı. Geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Ve bu olasılık sadece bir sürü soruyu gündeme getirmekle kalmadı, aynı zamanda kendisini Cruz'un çetesinden biri olarak yerleştirmek istiyorsa onu riskli bir dezavantaja soktu.

Rafe'in acımasız sessizliği içinde Lucan onu inceledi. "Kadını çöz, hikâyesini öğren. Bir dahaki sefere konuştuğumuzda bulgularını rapor et."

"Evet, efendim."

Rafe bu emri acımasız bir kararlılıkla yerine getirmeye niyetliydi.

Ve eğer onu geri itmeye devam eder ya da görevini engellerse, onu yolundan uzaklaştırmak için gereken her adımı atacaktı.

~ ~ ~

Boston'un zengin Back Bay semtindeki evinin mutfağında duran Devony'nin hayallerini delen keskin bir sesle çaydanlık ısıklık çaldı.

Yine de karanlık düşüncelerini hayal olarak adlandırmak uygun olmaktan uzaktı.

Dün gece eve geldikten sonra birkaç saatten fazla uyumamıştı. Gözlerini her kapadığında, zihni Breed savaşçısı Rafe'nin görüntüleriyle dolup taşıyordu. Rafe'in sorduğu sorular ya da terasta onu yakaladığında ve akuamarin gözlerindeki şaşkınlık parıltısını gördüğünde hissettiği dehşetten kurtulamıyordu.

O anlık şüphe titreşimi ... ve şafak söktüren farkındalık.

O biliyordu.

Onun insan olmadığını biliyordu. Irk ya da ona yakın bir şey olduğunu tahmin edip etmediğinden emin olamıyordu.

Devony bunu öğrenmek için burada kalmadı. Ondan yeterince hızlı uzaklaşamamıştı. Çatı katındaki partiden kaçıp eve gitti ve gecenin geri kalanında onun Fish'e ya da diğerlerine ne söyleyebileceğinden endişe etti.

Şu anda hâlâ endişeliydi çünkü Cruz'a ya da başka birine ondan şüphe etmesi için bir neden vermiş olsaydı, bu her şeyi geri alırdı.

Tüm sıkı çalışması ve planlaması. Buraya kadar gelebilmek için yaptığı tüm fedakârlıklar.

Acı gözyaşları ve dipsiz gibi görünen bir acıyla verdiği tüm sözler.

Devony kendisini hâlâ sıkı sıkıya saran ıstıraba karşı çelikleşti. Su ısıtıcısını ocaktan alarak kendine bir fincan demli çay hazırladı ve Darkhaven'ın geniş birinci katına taşıdı.

Kahverengi taş artık kendisine aitti ama onlarca yıldır ailesine aitti. Son iki yıldır Boston'da üniversiteye devam ederken bu evde tek başına yaşıyordu. Müzik alanında kariyer yapma planları artık sona ermişti, yine de özlediği en az şey buydu. Aylardır sınıfına adım atmamıştı ama Londra'ya dönmeye dayanamadığı için eski evde kalmaya devam ediyordu.

Olanlardan sonra olmaz.

Bunu düzeltmek, birine bedelini ödetmek için ettiği yemini tutana kadar olmazdı. Belki o zaman dönmezdi bile.

Kitaplıklarla kaplı büyük çalışma odasında babasının oymalı meşe masası muazzam, kırılmaz bir nöbetçi gibi duruyordu. Onu her zaman aynı şekilde düşündüğü düşünülürse, bu çok uygundu. Onun koruyucusu, onun şampiyonu, onun parlayan şövalyesi.

Onu, çok sevdiği hazineleriyle dolu odasında hayal ederek özlemle gülümsedi. Kitapları ve koleksiyon eşyaları, ona ve kardeşine sabırla mantık, strateji ve bir savaşı kazanmak için gereken sabrı öğrettiği satranç tahtası. Büyük masanın karşısında güzel, siyah saçlı annesinin boyalı bir portresi asılıydı; bu portreyi, işleri onları ayırdığında bile sevgili eşini görebilsin diye çalışma odasının duvarında tam da o nokta için özel olarak yaptırmıştı.

Devony'nin bakışları başka bir resmi, babasının eski masasının kenarındaki çerçeveli aile fotoğrafını aradı. Her sabah onu bu odada karşılayan bu fotoğraf, o güzel günlerin bir hatırlatıcısıydı.

Devony parmak ucunu dudaklarına bastırdı, sonra fotoğrafta onu çevreleyen üç gülümseyen Breed yüzünün her birine dokundu. Yakışıklı, kızıl saçlı babası Roland Winters. Gündüzgezen annesi Camilla. Ve ağabeyi Harrison, o da tıpkı Devony gibi bir gündüzgezen olarak doğmuştu.

Sahip olduğu tek aile onlardı. Parmaklarını üzerlerini örten soğuk camın üzerine koydu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı odanın boşluğunda.

Sonra elini masanın kenarının altına kaydırды ve alt tarafta gizlenmiş olan düğmeye bastı.

Devasa gömme kitaplıklardan biri menteşeleri üzerinde sessizce açıldı. Arkasında, babasının büyük evin güvenlik özelliği olarak tasarladığı bir oda vardı. Bu gizli alan, Irk'ın varlığının insanlığa açıklanmasından kısa bir süre sonra inşa edilmişti. Irklar arasındaki savaşların dehşet verici yeni bir normal olduğu zamanlarda.

Gece yaşayan komşularından korkan insanlar tarafından Breed hanelerine yapılan gündüz baskınları salgın bir hastalıktı. Misillemeler acımasız ve kana bulanmıştı.

İlk Şafak'ı takip eden savaşlar, o zamandan bu yana geçen yirmi yıl içinde, Tarikat'ın çalışmaları sayesinde büyük ölçüde sona ermişti. Dünyanın dört bir yanındaki Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü Girişimi Ekibi'nin kolluk kuvvetleri de buna yardımcı oldu.

Ancak nefret tamamen yok edilmesi zor bir hastalıktı. Sessizce yayılıyor, en ufak bir yer bulduğu her yeri istila ediyordu.

Yayılmak için fırsat bekledi.

Yeni bir taşıyıcının gelip ona yeni bir hayat vermesini bekledim.

Ve şimdi de kendilerine Opus Nostrum diyen terörist grubun içinde bir tane bulmuştu.

Devony eski panik odasına girdi ve bakışlarının dört duvarın her birini kaplayan haritalar, fotoğraflar ve dosyalar üzerinde gezinmesine izin verdi. İğnelere bağlı kırmızı ipler bu kişilerden bazılarını duvardaki diğerlerine bağlıyordu. Uyuşturucu satıcıları, çeteciler, küçük suçlular. Şirket başkanları, politikacılar, toplum liderleri. Birkaç hafta önce Ricardo Cruz, Wayne Fishbaugh, Vincent Axelrod ve Eugene "Ocho" Snyder'ın fotoğraflarını eklemişti.

Duvarlara eklediği yüzlerin çoğunun üzerine artık büyük bir "X" işareti çizilmişti.

Bu iş bitmeden çok daha fazlasını ortadan kaldırmayı umuyordu. Çünkü bu oda artık yeni bir amaca hizmet ediyordu. Artık bir panik yeri değil, soğuk ve istikrarlı bir adalet yeriydi. Yeni bir savaşa yardım ediyordu, çok kişisel bir savaşa.

Devony çayından bir yudum alırken bakışları gruplar ve bireyler arasında kurduğu bağlantı çizgileri ve görüntüler boyunca ilerledi. Eninde sonunda onu Opus'a götürecek bağlantıyı bulacaktı. Bir gün, kendisinden aldıklarını onlara geri ödeyecekti.

O zamana kadar sabırlı olmalıydı.

Ve Tarikat'ın eski savaşçısının onu bu rotadan saptırmasına izin verecek değildi.

BÖLÜM 5

Devony Triumph'unu Roxbury'deki Snyder's Exotic Auto'nun arkasındaki otoparka sürdü.

Bir hafta sonu saat 22:00'de Ocho'nun garajı birkaç saattir kapalıydı ama öndeki iki bölmenin üzerindeki küçük pencerelerden loş bir ışık sızıyordu. Cruz'un koyu gri Lambo'su grubun diğer araçlarının yanında, neredeyse boş bir alanda duruyordu.

Hepsi ondan önce buradaydı. Bu, Cruz'un mesajını aldığı andan itibaren onu rahatsız eden ve çetenin gayri resmi karargâhında bir toplantıya gelmesini söyleyen endişeyi tam olarak hafifletmedi.

Bütün gün, gruptaki konumuyla ilgili bir paranoyayla boğuşmuştu.

Asylum'da neredeyse kendini onlara ifşa edecek olması yeterince kötüydü. Sonra, Judah LaSalle'in partisinde, terasta Rafe'le yaşadığı sinir bozucu karşılaşmadan sonra neredeyse oradan kaçmıştı.

Breed erkeğinin yanında aşırı derecede tedirgin olduğunu fark eden olmuş muydu? Onu neden bu kadar sinirlendirdiğinden şüphelenmeleri için onlara herhangi bir sebep vermiş miydi?

Ya da daha kötüsü, o gittikten sonra Fish'e ya da diğerlerine onunla ilgili şüphelerini dile getirmiş miydi?

"Kendine gel," diye mırıldandı nefesinin altında. Eğer tehlikeye atıldıysa, bununla hızlıca ve kendi şartlarıyla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Cruz ve arkadaşlarının Opus Nostrum'la işbirliği içinde olduklarına dair henüz somut bir kanıt bulamamıştı ama onlar koro çocukları olmaktan çok uzaktı. Bu gece onlarla işler kötüye giderse, onları cevap arayışında ve intikam için ikincil hasar olarak saymakta bir sorun görmüyordu.

Devony Triumph'un homurdanan motorunu durdurdu ve seleden indi. Kaskını motosikletin arkasına takarak garajın arka girişine yöneldi ve içeri girdi.

Kapının kilidi açıldı, alçak sesle yapılan konuşmalar ve aralıklı kıkırdamalar onu Cruz, Ocho, Axel ve Fish'in oturduğu müdürün ofisine götürdü.

Onların meraklı bakışlarını soğukkanlı ve ölçülü bir güvenle karşıladı. "Görünüşe göre geç kaldım."

Fish tüylü başını dikkatle salladı. Güneş gözlüğü takmıştı ve akşamdan kalma gibi görünüyordu. "Daha beş dakika önce geldim. Dün gece sana ne oldu, Brinks? Bir saniye önce Rafe ile sohbet ediyordun, sonra gittin."

"Gitti mi?" Devony sanki hiç hatırlamıyormuş gibi omuz silkti. "Hayır, bir süre buralarda takıldım. Siz içinüz içkileri yudumlarken ve kadınlara ağzınızın suyu akarken hiçbiriniz fark etmemişsinizdir."

Axel kıkırdadı. "Kıskandın mı, Brinks?" "Pardon?"

Ocho metal masasının arkasından sırttı. "Eğer piliçleri tercih ediyorsan, sorun değil. Bir ara izlememize izin verirsen daha da güzel olur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı ve uzanıp sağ elinde kalan üç parmağını koparmamak için kendini zor tuttu.

Fish kıs kıs güldü. "Rafe bize dün gece ikinizin arasında neler olduğunu anlattı."

Oh, kahretsin. Bu ifade yüzündeki kanın bir kısmının çekilmesine neden oldu. Bu insanlardan korkmuyordu ama şaşkınlık ve dehşet nabzını şakaklarına vurmasına neden olmuştu. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Axel, "Sana hamle yaptığını söyledi," dedi. "Bize senin onu sert bir şekilde susturduğunu söyledi."

Fish sırttı. "Aslında söylediği şey, senin onun kıcını tekmelemeye çalışacağını düşündüğüydü ve tam o sırada ben geldim. Ona kızgın olduğunu gördüm, ama kahretsin kızım. Sen de mi intihara meyillisin? İstesen de ona dokunamazsın. O lanet olası bir Cins."

Yani, hiçbir şey bilmiyorlardı. Tanrıya şükür.

Bilmiyorlardı çünkü Rafe konuşmalarını kendine saklamıştı.

Rahatlamış mı yoksa daha da derin bir endişe mi hissettiğinden emin değildi. Neden onun için yalan söylesin ki? Ve karşılığında ne talep edebileceğini düşünüyordu? Tek bildiği, bunu öğrenmek istemediğiydi.

Üç adam şakalaşmaya ve gülmeye devam ederken Devony sessizliğini korudu.

Cruz onların eğlencesini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Ona yazdığı mesaj tamamen işle ilgili görünüyordu ve şimdi takındığı ayık tavır da bunu doğruluyordu. "Siz üç mankafanın işi bitti mi? Sizi buraya kıkırdamanız için getirmediğim."

"Neler oluyor?" Devony ona sordu.

"Bu akşam için bir konserimiz var. Büyük bir iş." Deri ceketinin cebinden bir broşür çıkardı ve ona uzattı.

Şehrin müzelerinden birine ödünç verilen ve yakında açılacak olan Empresyonist sanat sergisinin ilanına baktı. Neredeyse bir düzine başyapıt yakında halka açık sergilenecekti ve her biri kolayca milyonlar değerindeydi. Ama Cruz ve çetesi gibi bir grup hırsızın elinde değil.

Ona doğru baktı. "Ciddi olamazsın. Onları ele geçersen bile, senin için değersiz olacaklar. Onları asla çitle çeviremeyeceksin."

Ağzı keçi sakalının ortasında kıvrıldı. "Bunun için endişelenme. Ben hallederim."

"Güvenlik ne olacak? Bırakın sanata yaklaşmayı, içeri bile giremeyiz." Başını iki yana salladı, buna hiç ortak olmak istemiyordu. "Günün her saati nöbetçiler olacak. Kapı ve pencerelerde, hatta sergilerde bile alarmlar olacak."

"Evet, biliyorum," dedi. "Bunların hepsini de hallettim." "Nasıl?"

"Rafe," dedi Fish, koyu renk güneş gözlüklerinin üstünden ona bakarak. "Görünüşe göre iş arıyormuş. Şansımıza."

"Şanslı mı?" Fish'e bakakaldı, sonra da inanmayarak Cruz'a doğru döndü. "Bana şaka yaptığını söyle."

Ama o değildi. Yüzünde saf bir kararlılık vardı. "Kendin söyledin, muhafızların ve güvenlik sistemlerinin icabına bakmazsak asla içeri giremeyiz. Bunu yapmak için vampire ihtiyacımız var."

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz.

Midesi buz gibi ve kurşun gibi oldu. Rafe'i güvenli bir mesafede tutma konusundaki tüm umutları -sadece kişisel hedefleri için değil, ruh hali için de- her geçen saniye buharlaşıyordu.

"O bir Irk savaşçısı, Cruz. Yakın zamana kadar Tarikat'ın bir parçası olduğunu unutuyor musun?"

"Bunu bir an bile unutmadım."

Broşürü adama geri itti. "Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Hiç biriniz durup kendinize onun neden buralarda takıldığını sordunuz mu? Doğru zamanda doğru yerde karşınıza çıkıyor ve siz de kapıyı açıp onu içeri mi davet ediyorsunuz?"

"Sana da böyle yapmamış mıydık, Brinks?" Ocho, sesinde bir meydan okuma notasıyla sordu.

Onun kendisini kışkırtmasına izin vermemek için dişlerini diline geçirdi. Şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu; duygularına hâkim olamamak ve onlara dişlerini ya da Irk gözlerinin sıcaklığını göstermek.

Cruz sandalyesinden kalkıp onunla yüzleşti. "Burada kuralları sen koymuyorsun. Ben koyuyorum. Ve sen benim aptal olduğumu düşünmeden önce, tekrar düşün. Önce onu test etmeden lanet olası bir vampire güvenecek değilim."

Havasız sesinde, 'vampir' kelimesini neredeyse tükürüşünde bir tehdit vardı. Devony Cruz'un tehlikeli olduğunu biliyordu. Şu anda, ondan yayılan tehdit ölümcüldü.

"Onu test edeceğim de ne demek?"

Sadece gülümsedi. "Git alet çantayı getir, Brinks. Ona ihtiyacın olacak. Bu gece de seni çalıştıracam."

Çok fazla kelime içermeyen bir kovulmaydı bu. Onun henüz kendilerinin bir parçası olmadığını, sadece işlerine geldiği sürece kullanmayı düşündükleri bir varlık olduğunu hatırlatıyordu. Artık ona ihtiyaç duyulmadığında, dışarıda kalacaktı. Bunu daha önce de biliyordu ama bu gece mesaj açık ve netti. Bu da Opus'la bağlantılarının ne olduğunu öğrenmek için çabalarını artırması gerektiği anlamına geliyordu.

Rafe işin içine girdikten sonra bunu yapamazdı.

Bencil bir yanı Cruz'un onun için düşündüğü testte başarısız olmasını umuyordu. Ancak bu şekilde içerideki işine keşfedilmeden devam edebilirdi.

Devony, Cruz ve diğerlerini Ocho'nun ofisinde bıraktı ve bisikletindeki kilitli kutudan kasa hırsızlığı aletlerini almak için otoparka gitti.

Breed olduğu için, bir kasaya girmek için matkaplara, mıknatıslara ya da başka aletlere ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey zihninin gücüydü. Ama bunu asla bilemezlerdi, bu yüzden birkaç hafta önce çetede ilk işinde sahte bir şekilde çalışmış ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Ay ışığının aydınlattığı otoparkın tepesinde, fırtına bulutları siyah gökyüzüne karşı isli bir şekilde kümeleniyordu. Uzakta, gök gürültüsünün alçak sesini duydu. Ama şimdi botlarına kadar titreşen hava değildi.

Bu oydu.

Rafe, BMW'siyle karanlıktaki bir gölge gibi kükreyerek geliyordu. Şu anda uğraşması gereken son şey oydu.

Aceyle bisikletinden eşyalarını toplamaya çalıştı ama ondan kaçmak mümkün değildi. Adam çakıllı alana girdiğinde, onun yoğun bakışlarını üzerinde hissetti.

Vücudunun üzerinde gezinen sıcak eller gibi. Havadaki sonbahar esintisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti, ona doğru bakıp bakışları çarpıştığında içini titretti.

Davetsiz bir sıcaklık yayıldı içine.

Ocho ve diğerleri onun erkeklere ihtiyacı olmadığını düşünüyorlardı. Şimdi Rafe'in ona doğru yuvarlanışını izlerken bunun doğru olmasını diliyordu.

Adonis kadar yakışıklı olmasının da bir faydası olmamıştı. Koyu sarı saçları ata bindiği için karmakarışık, kaskının olmaması kalın yelesinin inanılmaz geniş omuzlarının etrafında dans ederken daha da evcilleşmemiş ve lüks görünmesine neden oluyordu. Sinirle, parmakları bu dalgaların göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak için kaşındı.

Saçları en iyi özelliği bile değildi. Her santimi güçlü ve muazzamdı, siyah gömleği ve deri ceketinin altında zar zor saklanan saf erkek mükemmelliği. Motosikletinin hantal gövdesine uyum sağlamak için genişçe açılmış kaslı bacaklarına koyu renkli kot pantolon yapışmıştı. Arzu içine doldu ve onun çıplak ve muhteşem görüntüsü, durduramadan duyularını işgal etti.

Lanet olsun. Onun içine ne girmişti?

Adam yavaşlayarak yanında durduğunda Devony ondan uzaklaştı. Parmakları genellikle çevik ve hatasızdı. Onun farkındalığının duyularına tehlikeli bir uyarılma göndermesiyle, tüm parmakları, aletlerini tutan kompakt çantayı almak için beceriksizdi.

Arkasında BMW'nin motoru sessizleşti, sonra durdu. Rafe inerken deri koltuk usulca gıcırdadı ve ağır botları bir kedi kadar hafif bir şekilde çakıllara çarptı.

"Görünüşe göre fırtına yolda."

Neredeyse onaylayarak inliyordu. Vücudunun bu erkeğe verdiği tepkiyi bastırmak için elinden geleni yaparak, alet çantasındaki çıtçıtları ve bungee'leri çözmeye çalışırken kararlı bir şekilde onu arkasında bıraktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Adam ona doğru uzandı ve yakın temasın sıcaklığı kızın yükselen duyularına açık bir alev gibi geldi. "Bırak onu," diye ısırdı ona bakmadan. "Senden yardım istemedim."

Kehribar rengi kıvılcımlar görüşünü renklendirdi. İyi değildi. Öfkesinin sivri ucu çok keskindi. Onun yanında kendini kontrol etmek zorundaydı.

Gerçek doğasını sakladığından şüphelenmesi için ona zaten yeterince sebep vermişti. Şimdi bunu ona doğrulamayı göze alamazdı. Cruz

onun çetenin bir parçası olması için kırmızı halı seriyordu.

"Dün gece yüzünden bana hâlâ kızgın olduğunu görüyorum," diye mırıldandı. "Bilmeni isterim ki, sırrını onlara ben söylemedim."

Bunu zaten biliyor olmasına rağmen, onun bu sözleri söylediğini duymak sarsıcıydı. Teçhizatı üzerinde hararetle çalışmaya devam etti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi?" Nefesinin altında alay etti. "Bu oyunu böyle mi oynamak istiyorsun?"

Çok yakınında duruyor, onu bisikletine doğru sıkıştırıyordu. Sonunda sabırsızlığı sınırına ulaştı. Zihinsel gücünün bir darbesiyle alet çantasını tutan son ipi de çözdü ve çantayı çekip çıkardı. Rafe'le yüzleşmek için dönerken onu bir kalkan gibi kendine doğru tuttu.

"Burada işimiz bitti mi?"

"Hayır," dedi suratsızca. "Sanırım sen ve ben daha yeni başlıyoruz."

"Hem de nasıl." Onun yanından geçti ama fazla uzaklaşmadı. Adamın eli, dün geceki partide onu tuttuğu gibi koluna sıkıca sarıldı. "Bırak beni. Şimdi."

Başını iki yana salladı. "Konuşana kadar olmaz. Bunu ya şimdi burada ya da içeride, herkesin önünde yapabiliriz."

Ters ters baktı. "Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum. Rol yaptığın gibi biri değilsin."

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum."

Yakışıklı yüzü kayıtsız kaldı ama suçlamasını reddetmedi. Ve kolunu kavrayışı biraz daha sıkılaştı. Kız onun tutuşunu test etti, gerçekten isterse kurtulabileceğinden emindi, ama onun haklılığını kanıtlamadan değil.

Gözleri aşağıya inmeden önce onun yüzünü aradı. "Uzun kollu boğazlı kazaklarınızın ve dikenli tel tavrınızın altında ne saklıyorsunuz?"

Devony'nin nabızı hızlandı. Kendini öfke ya da şiddete hazırladı ama onun yerine adamın derin sesi yumuşak, neredeyse yatıştırıcıydı. Yüzüne yönelen kara kirpikli bakışlar da öyle.

"İnsan olmadığını biliyorum, ne kadar öyleymişsin gibi davranmak istesen de. Tüm bu gizleyici kıyafetlerin altında, yumuşak teninin Breed *dermaglifleri*yle kaplı olduğuna bahse girerim. Haksız mıyım?"

Boğazından boğuk bir ses kaçtı. "Sen delisin."

Eğer ona hırlasaydı ya da en ufak bir gaddarlık gösterseydi, sahip olduğu her şeyle onunla savaşırdı. Bunun yerine, onun alçak, sessiz sesi

ve delici gözleri onun içindeki derin bir şeye sesleniyordu.

Doğüstü bir bağlantı.

Güvenebileceği birine sahip olma özlemi.

Dünyada yapayalnız olmadığını hissetmek için bir özlem.

Sahip olduğu her şey ondan koparılmadan önce, bir gün onun olabileceğini hayal ettiği şeyler.

B a ş ı n ı salladı, nereden geldiğini ve daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğini hatırladı.

"Çek ellerini üzerimden."

Onun bakışlarını tuttu. "Bana yanıldığımı söyle." "Tamam. Yanılıyorsun."

Alaycı bir tavırla dudağını büktü ve o inanılmaz akuamarin gözleri kehribar rengi bir sıcaklıkla parladı. Onları ayırmak için bir santimden daha az bir mesafe bırakarak yaklaştı. Sivri dişlerinin uçları ay ışığında parlıyordu. "Şimdi bana yalan söylemeden yanıldığımı söylemeye çalış."

"Lanet olsun sana, vampir. Sana wro-" dedim.

Ağzı hiçbir uyarıda bulunmadan onunkine indi. Sert, kuvvetli ve kadının sisteminde tam bir şok etkisi yaratmıştı. Ama dudakları sonsuz derecede yumuşaktı, öpücüğü güçten sahip olmaya doğru ilerliyordu.

Devony şefkatli saldırının altında eridi. Geri çekilmek istedi. Onunla savaşmak istedi.

Tanrı biliyordu, hissettiği her şeyi inkâr etmek istiyordu.

Arzu.

Açlık.

İliklerine kadar işleyen bir ihtiyaç onu derinden sarsmıştı.

Bu ihtiyaç kanını alevin çiray tutuşturması gibi tutuşturdu. Kendini tutamadı. Vücudundaki her hücre yanıyor, damarlarına ateş gönderiyordu. Azı dişleri diş etlerinden fırladı. Giysilerinin altındaki *glifler* canlandı, derisindeki canlı dövmeler gibi titreşti.

Rafe tıslayan bir lanetle öpüşmelerinden geri çekilirken, kızın parlayan gözleri onu dönüşmüş irislerinin sıcak ışıltısıyla yıkadı.

"Vay anasını," dedi sertçe, kendi dişleri karanlıkta parlıyordu. "Biliyordum. Sen Breed'sin, bir gündüzgezen."

Onu tutuşu artık gevşemişti. Devony alçak bir hırıltıyla onu çekip çıkardı.

Tek yaptığı onu öpmekti ama yine de varlığının her zerresi elektriklenmiş ve çiğ hissediyordu. Eğer daha önce onun etrafında olmasının tehlikeli olduğunu düşündüyse, şimdi

bunun çok daha kötü bir şey olduğunu anladı.

Çünkü artık onun ne olduğunu kesin olarak biliyordu.

Ve bu bilginin ona neye mal olabileceğini bilmesine rağmen onu istiyordu.

Elini kızın yüzüne doğru kaldırdı, yüzündeki ifade şaşkınlık ... ve güçlü bir arzuydu.

Parmakları kızın yanağını okşamaya fırsat bulamadan garajın arka kapısı açıldı ve çete tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve ağır silahlarla donatılmış olarak dışarı çıktı.

Cruz otoparkın karşısından Rafe'i selamladı. "Güzel. Tam zamanında geldin. Şimdi yola çıkıyoruz."

Devony, Rafe'in iri bedeninin önünde gerildiğini hissedebiliyordu. Rafe, Devony'nin yüzünü onların görüşünden koruyacak şekilde konumlanmıştı ve Devony'ye dönüşümünü tamamlaması için gereken zamanı veriyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu adamlara. "Planımız falan mı var?"

Ocho uzaktan kumandalı marşa bastığında Cruz kıkırdadı ve yan tarafında keten şirket logosu olan park halindeki bir teslimat kamyonu çalıştı. "Atlayın, ikiniz de. Lojistik işlerini yolda hallederiz."

Diğer adamlar araca binerken Rafe, Devony'ye kaçamak bir bakış attı. "Neler oluyor?"

Cevap vermedi, çünkü konuşmak için sesini bulamıyordu. Tüm enerjisi ve odağı, kendisini bekleyen minibüse doğru yola çıkmadan önce yüz hatlarını yeniden sakin bir hale getirme çabasına gitti.

O öpücük onu şok etmişti. Sadece Rafe'in bunu yapma cüreti yüzünden değil. Kendi tepkisi de bir o kadar sarsıcıydı.

Onun cevabını beklerken kaşları çatıldı. "Cruz bu gece ne planlıyor?"

"Sanırım bunu öğreneceğiz," dedi ona sıkıca.

Bir yanı ona ipucu vermek istiyordu. Ne de olsa onu ikinci kez keşfedilmekten korumuştı, oysa onu kolayca dışarıda bırakabilirdi. Ama hedefleri onu dışarıda tutmaya bağlıyken, çeteye girmesine nasıl yardım edebilirdi?

O öpücükten sonra, korumak istediği sadece hedefleri değildi.

Adamın keskin işitme duyusunun onu kandıramayacağından emin olmasına rağmen, kasa kırma kitini çarpan kalbine karşı sıkıca tuttu.

Onun yanından geçerken durakladı ve Breed erkeğinin çıldırtıcı derecede yakışıklı yüzüne ters ters baktı.

"Eğer bir daha benimle böyle bir şey denersen vampir, seni kül ederim."

BÖLÜM 6

Rafe, Brinks'e kondurduğu öpücüğün hiçbir anlamı olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Kesinlikle bir şey ifade etmesini istememişti. Sadece onu hazırlıksız yakalamak için bir taktikti, onu Irk doğası üzerinde sürdürüyor gibi görüldüğü şiddetli tutumu bırakmaya zorladı.

Onun inatçı inkârıyla mücadele etmek için bir silaha ihtiyacı vardı ve aklına gelen ilk silaha uzandı.

Şimdi, teslimat kamyonetinin arkasında onun yanında oturmak ve o öpücük anatomisinin geri kalanıyla birlikte beynine de kısa devre yaptırmamış gibi davranmak yapabileceği tek şeydi.

Onu istiyordu.

Kahretsin, geçen gece Asylum'a girdiği ve onu Cruz ve diğerlerinin üzerinde bilarde masasında koşarken gördüğü anda onu istemişti. O tatlı kıvrımlar ve uzun, zayıf bacaklar. O ipeksi, siyah saçlar, ona öfkeyle ya da acı çeken bir arzuyla baksa da onu sertleştiren o büyük burbon rengi gözleri çerçevesliyordu.

Kahretsin. Ona ne yaptığını düşünmek sorunu daha da kötüleştiriyordu.

Baştan çıkarıcı bir kadının tuzağına düşmektense lanetlenmeyi tercih ederdi.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Brinks -ya da gerçek adı her neyse- bir savaşçıdan çok bir baştan çıkarıcı gibi davranıyordu. Onu kül etmekle tehdit ettiğinde bunu kastettiğinden bir an bile şüphe duymadı.

Buna her gün tatlılık ve baldan daha çok güvenirdi.

Özellikle de Opus sürtüğünün Montreal'de ona kurduğu tuzaktan zar zor kurtulduktan sonra.

Yine de minibüs Roxbury'den ayrılıp Columbus Bulvarı'nın kuzeyine doğru ilerlerken, Rafe bu gece farklı bir tuzağa düşürülüp düşürülmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Yolcu koltuğundaki Cruz'u daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. "Garajda lojistikten bahsetmiştin. Neler oluyor?"

Sorusunun ardından herkesin üzerine birkaç dakikalık tuhaf bir sessizlik çöktü. Rafe Brinks'e bir bakış fırlattı ama o başını çevirip hiçbir şeye bakmadı.

"Sanatı sever misin, vampir?" Cruz kayıtsızca sordu. Rafe homurdandı. "Elbette. Ne tür olduğuna bağlı."

"Güzel sanatlar," dedi Fish onun karşısından. "Monet, Renoir. Bunun gibi klasik şeyler."

Öndeki direksiyonun arkasında Ocho kıs kıs güldü ve başını salladı.

"Sen Monet ya da Renoir ile siyah kadife üzerindeki Elvis'i ayırt edemezsin." "Kimin umurunda, göt herif?" Fish kaşlarını çattı. "Bir tane asmayı planlamıyorum

duvarım."

Rafe zaten içgüdüsel olarak sinirlenmişti, bu aptalca ileri geri konuşmalar sabırsızlığını daha da artırdı. "Bana bu gece iş konuşacağımızı söylemiştin Cruz. Kazançlı bir iş demiştin. Ne peki?"

Cevap vermek yerine, birkaç gün içinde Boston'da açılacak olan bir sanat müzesi sergisinin broşürünü uzanarak ona verdi.

Orospu çocuğu. Rafe ne gördüğünü anlayınca damarları gerildi. "Bu Güzel Sanatlar Müzesi'nden."

Cruz ona baktı. "Demek burayı biliyorsun? Bu iyi bir şey."

Rafe'in tanıdık olduğunu çok iyi biliyordu. Şüphesiz, konuşmanın bütün amacı buydu. Bütün bu alıştırmanın amacı.

Ah, Tanrım. Bu Ocho'nun izlediği rotayı açıklıyordu. MFA şehrin öbür ucunda beş dakikadan fazla olamazdı.

"Evet, sanırım bir ya da iki kez orada bulunmuşsundur," dedi Cruz, kendini beğenmişliğini zorlukla gizleyerek. "Tarikat'tan eski dostlarından birinin kaltağının oranın müdürü olduğunu bir yerde okumamış mıydım? Boston komutanının kızının da ara sıra orada çalıştığını duyduğuma yemin edebilirim. O ateşli gündüzgezen kış, haksız mıyım?"

Rafe sıkıca başını salladı, bu piçin sadece Nathan'ın kan bağı olan eşi Jordana'ya değil, Aric Chase'in ikiz kız kardeşi Carys'e de gösterdiği saygısızlık karşısında dişleri kenetlenmişti.

Yanında, Brinks'in gündüzgezenlerden ve Tarikat üyelerinden bahsedilince donup kaldığını fark etti. Yine de müze ve paha biçilmez sanat eserlerinden oluşan kiralık sergi konusu onu hiç şaşırtmamıştı.

Eğer Rafe test ediliyorsa -ki edildiğinden kesinlikle emindi- o zaman araçta şu ana kadar bu gerçeğin farkında olmayan tek kişinin kendisi olduğu anlaşılıyordu.

Homurdandı, Brinks'in katılımının onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildi.

"Neden sadede gelmiyorsun Cruz?"

İnsanın sırtışı koyu renk keçi sakalının ortasını yardı. "Tanıdığım biri bu tabloları özel koleksiyonuna eklemek istiyor. Ve bu resimleri

onlar için büyük ödeme. Bu yüzden onun için alacağız. Hemen şimdi."

Rafe'in paranın nereden geleceğini tahmin etmesine gerek yoktu. Belli ki Cruz ve Judah LaSalle'in dün geceki partide konuştukları iş buydu.

"Bizimle yarışmak mı istiyorsun?" Cruz meydan okudu. "Bizi içeri sok, korumaları ve güvenlik sistemlerini geç. Sanat eserinin binanın bodrum katındaki bir kasa dairesinde tutulduğu haberini aldık. Sen Brinks'in kasayı açması için yolu aç, sonra da hepimizin sanat eserleriyle birlikte dışarı çıkmasını ve vurulmamamızı ya da tutuklanmamamızı sağla."

Rafe alay etti. "Sanki bütün ağır işleri ben yapıyormuşum gibi."

"Katılmak mı istiyorsun? Bedeli bu."

Suçlunun dikkatli bakışlarını üzerinde tuttu. Bu rolü oynamak onu ne kadar rahatsız etse de, oynamazsa görevi burada ve şimdi sona erecekti. Cruz ve diğerleri ondan sadakatini kanıtlamasını istiyorlardı, o da bunu yapacaktı.

Sanat eserlerine gelince, parçaların sigortalı olduğundan emindi. Ne olursa olsun, Emri mümkün olan en kısa sürede onların kurtarılması için harekete geçirecekti.

"İş saatlerinde yirmi dört-yedi saat boyunca beş silahlı koruma tutuyorlar," dedi. "Kapanıştan sonra bu sayı üçe düşüyor. Ancak bu büyüklükte bir sergi söz konusu olduğunda, tam teçhizatın her zaman görev başında olmasını beklerdim."

Cruz onaylarcasına başını salladı. "Bir seferde bu kadarını çıkarabilir misin?"

"Lütfen." Rafe sırtıttı. Kimseyi öldürecek değildi ama bir insanı bir saniyeden kısa bir sürede bayılıp transa geçirebilirdi. Muhafızların gerektiği kadar baygın kalmasını sağlayacaktı. "Muhafızları ben hallederim ve güvenlik sistemini kapatırım. Her şey kablolu. Her yerde hareket ve ısı sensörleri var, hepsi de sessiz alarmları tetikliyor. Buna kasa dairesi de dahil."

O konuşurken müze ileride görüldü, kampüsü otoparktaki ve binanın dışındaki güvenlik ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Ocho arabayı arka taraftaki teslim alma rıhtımına doğru sürdü ve minibüsü ters çevirerek bölmelerden birine girdi.

Cruz, Axel ve Fish'e minibüsün arkasını onlarla paylaşan tekerlekli el arabalarının üzerindeki katlanmış, yıkanmış çarşaf kutularını işaret ederek, "Malzemeleri alın," dedi. Yolcu koltuğundan kalktı ve arka tarafa geldi.

onlarla birlikte. "Arka kapıdaki nöbetçinin dikkatini çekecekler. Sonra senin gösterin."

Rafe'ye yarı otomatik bir tabanca uzattı, kullanmaya hiç niyeti yoktu. Silahı koyu renk kot pantolonunun arkasına sokarak Brinks'e soğuk bir bakış attı, sonra Cruz'a başını salladı.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Çete, sanki bu tür bir işi daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi uyum içinde hareket ediyordu. Belki de yapmışlardı. Fish ve Axel minibüsün arka kapısını açıp dışarı çıktılar, her biri büyük bir nevresim takımı taşıyordu. Rafe hemen arkalarından geldi ve gece bekçisi yanlış adreste olduklarını söylemek için kapıyı açtığı anda, Rafe adamı aşağı indirip cansız bir şekilde yere yatırdı.

Hemen harekete geçti ve Breed zihninin gücünü kullanarak rıhtımın alarm sistemini devre dışı bıraktı ve giriş alanındaki kameraları kapattı. "Ben sana her şeyi açıklayana kadar burada kal."

Doğüstü bir hızla hareket ederek müzenin geri kalan alarmlarını, monitörlerini ve sensörlerini kapatması sadece iki dakikasını aldı.

Korumalar konusunda haklıydı. İçeride dört güvenlik görevlisi daha vardı. Hepsini etkisiz hale getirerek, kendisi ve çete bu gece gittikten sonra da sürece ağır bir uykuya dalmalarını sağladı.

Alıcı rıhtımına geri dönerek Cruz ve ekibine ilerlemelerini işaret etti. "Hadi gelin. Kasa odası bu tarafta."

Onun peşinden içeri girdiler. Onları yük asansörüne ve bodrum katına götürdü. Arka tarafta, şu anda müzede sergilenmeyen her türlü paha biçilmez parça için kilitli, ısı kontrollü bir depo olan devasa bir kasa vardı.

Rafe çeteyi binanın içine soktuğu gibi, yüksek güvenli kasaya da kolayca sokabilirdi. Breed olduğu için tek yapması gereken sessiz bir zihinsel komut vermektir ve kilitler açılacaktı.

Brinks'in güçlendirilmiş, cilalı çelik kapıyı da kırması için tek gereken buydu, ama sadece yoldaşlarına kendini açıklamak isteseydi. Bunun yerine Rafe'in önüne geçti ve ondan çaldığı öpücükten birkaç dakika önce motosikletinin arkasından aldığı alet çantasını açmak için yere çöktü. O öpücük, Rafe onun çalışmasını izlerken duyularını hâlâ tahrip ediyordu.

Çetenin önünde yasal görünmek için ikna edici bir çaba sarf ettiği için onun hakkını vermek zorundaydı. Bir dizi hassas aleti dikkatlice yerleştirdi,

kompakt manyetikler, elektronikler ve dinleme cihazları. Kit bir film setinden fırlamış gibi görünüyordu, ki bu muhtemelen çok da uzak bir ihtimal değildi.

"Etkileyici bir koleksiyon. Sanırım artık size neden Brinks dediklerini merak etmeme gerek yok, ha?"

Kadın ona alaycı bir bakış fırlattı ve adam kıkırdamasını güçlükle tutabildi.

Fish elini Rafe'in omzuna vurdu. "Tanışabileceğin en iyi kasa hırsızına bakıyorsun dostum."

Sırıttı. "Bundan hiç şüphem yok."

"İkiniz de çenenizi kapayın ve bırakın çalışsın." Cruz kaşlarını çat tı, eli kılıfındaki silahının üzerinde kıpır kıpırdı. "Bu iş şimdiden çok uzun sürdü. Kendine gel, Brinks."

İçeri girdiğini açıklamadan önce birkaç gergin dakika boyunca kilitle mücadele ediyormuş gibi yaptı. Kapı açılır açılmaz, Cruz ve diğ r adamlar aceleyle kasaya girdiler ve içeride saklanan sandıklanmış başıyapıtları yağmalamaya başladılar. Çarşaf lar el arabalarından boşaltıldıktan sonra Fish ve Axel sanat eserlerinin bir kısmını yüklemeye başladı.

Sessizlik içinde çalışıyorlardı ama birbirlerine bağıryor olsalardı bile Rafe'nin keskin kulakları havadaki ani değışimi kaçırmazdı.

Asansör hareket ediyordu.

Bindikleri y k asansörü değıl. Ana asansör, sadece müze personeli tarafından kullanılan asansör.

Brinks de titreşimi algıladı. Başı ı ona doğıru çevirdi, yüzünde sert bir ifade vardı.

Başı ı salladı. "Siktir. Misafirimiz var. Herkes dışarı. Şimdi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Cruz tabancasını çekti. "Kim geliyor? Tüm güvenlik görevlilerini indirdiğini söylediğini sanıyordum?"

"Ben yaptım. Bu başka biri."

Kelimeler dilinden çıkar çıkmaz bodrumun başka bir yerinden bir kadın sesi duyuldu. "Alo? Kim var aşağıda? Sen misin, Arnie? Sonunda geceyi tamamladığımı ve eve döneceğimi bilmeni istedim."

Ah,
kahretsin.

Jordana.

Nathan'ın eşinin müzede uzun saatler geçirmesi alışılmadık bir durum değildi. Sanat onun tutkusuydu, eski suikast ya olan bağılılığıyla birlikte.

Boston'da Tarikat'ın devriye ekibinin kaptanıydı.

Jordana kasa dairesine yaklaşıırken, "Louis'le Max'i hiçbir yerde bulamıyorum," dedi. "Her şey nerede, aman Tanrım."

Bir solukta durdu. Okyanus mavisi gözleri hızlı bir bakışla manzarayı incelerken güzel yüzü şoktan donuklaştı. "Rafe. Ne yapıyorsun?"

"Defol git buradan." Onunla mı yoksa Cruz ve etrafını saran diğer hırsızlarla mı konuştuğundan emin değildi. Tek bildiği bunun bu gece hayal edebileceği en kötü senaryo olduğuydu.

Jordana ile arkadaştı. Ona göre Jordana ailesindendi, en iyi arkadaşlarından birinin kan bağı olan eşiydi. Ve şimdi Jordana ona inançsızlıkla, tamamen küçümseyerek bakıyordu.

Gözlerini ondan ayırıp çeteye baktı. "Hemen buradan defolup gidin dedim!"

Fish ve Axel hemen harekete geçti. Tekerlekli el arabalarıyla sersemlemiş Jordana'yı iterek yük asansörüne doğru hızla ilerlediler.

Onları izledi, sonra öfkesini Rafe'e yöneltti. "Bu kadar mı düştün? Buna inanamıyorum. Sana ne oldu, Rafe?"

"Jordana, sadece git. Lütfen."

İtaat etmek yerine kasanın içine doğru bir adım attı. Şaşkınlık ve korkunun yerini öfke almaya başladığında nefesi hızlandı.

"Beklediğimden daha güzelmış, vampir." Cruz, elinde silahıyla ona doğru kasıla kasıla yürüdü. "Belki onu da yanımızda götürmeliyiz."

Jordana elini kaldırdı ve silah adamın elinden uçup gitti. Birkaç metre ötede yere çarptı.

Ocho bir sonraki aptalca hareketi yaptı. İri adam Jordana'ya doğru hamle yaptı ama Jordana'nın bir el hareketiyle iki yüz küsur kiloluk adam sanki kanatları varmış gibi kasadan dışarı fırladı. Yerden kalkar kalkmaz yoldaşlarının peşinden koşmaya başladı.

Cruz onun sadece bir an arkasındaydı.

Sadece ikisi kaldığında Rafe Brinks'e, "Sen de," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına. Git hadi."

Kımıldamadı. Adamın da onunla tartışacak zamanı yoktu.

Jordana'nın öfkesi giderek artarken, çok yakında çok daha büyük bir sorunla karşılaşacaktı. Sadece saf Atlantisli olan bu dışiden değil, ona kan bağıyla bağlı olan suikastçıdan da.

Çünkü Nathan şimdiye kadar eşinin duygusal durumundaki her ani yükselişi hissetmiş olacaktı. Ve nerede olursa olsun, onu kurtarmaya gelmesini engelleyecek hiçbir şey olamazdı.

"Jordana, sakin ol."

Söyleyecek çok az şeyi vardı ama elinden gelen tek şey buydu. Her şeyi açıklamak istiyordu ama hâlâ oyundaydı ve komutanlarının ona olan inancını kıramıyordu. Ve o ve yanındaki Breed dışısı bu gece Cruz'un çetesinde bir tür karşılıklı bağımlılığa ulaşmış olsalar da, bu ona kendisi üzerinde daha fazla koz vermeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Önemli olduğundan değil.

Jordana şimdi ona bir yabancı, bir düşman gibi bakıyordu.

"Nathan bana bazı serseri suçlularla takıldığını söyledi. İnanmak istemedim."

Rafe nefesinin altında küfür etti, cevabı dilinde acı bir asit tadı bıraktı. "Evet, hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Brinks'e baktı. "Artık gitmemiz gerekiyor."

İleri doğru bir adım attı ve güçlü bir enerji darbesiyle durduruldu. Bu onu topuklarının üzerine geri itti.

Jordana'nın elleri yanlarındaydı, parmakları gevşek yumruklar halinde kıvrılmıştı. Avuçlarının içinden yayılan ışık giderek güçleniyordu. Sadece ışık değil, Atlantis gücü.

Rafe Brinks'i bileğinden yakaladı ve Jordana'nın yanından geçirmeye çalıştı.

Daha büyük bir patlama ona çarptı, sinir sistemini sarstı ve onu kış üstü yere düşürdü.

"Rafe!" Brinks'in endişeli haykırışının sesi, sarsılan kafatasının bulanıklığını delip geçti.

Başını kaldırdı ve Jordana'nın ellerinin parladığını gördü, avuç içleri ve parmakları doğaüstü bir ışığın parlak haleleriyle sarılmıştı.

Rafe ayağa kalkmaya çalıştı ama görünmez zincirler onu tutuyordu. Lanet okudu, onun gücünden kurtulmak için savaştı. Ama faydası olmadı. Düşündüğünden çok daha güçlüydü. Şüphesiz, Nathan'la olan kan bağı onun yeteneklerini daha da artırmıştı.

Kasanın zeminine yapışmış olmasaydı çok etkilenecekti. "B ı r a k ı n onu." Brinks'in soğukkanlı talebi onu şok etmişti. Yüzü hiç de sakın değildi.

Jordana'ya bakarken, burbon rengi gözleri bir şenlik ateşi gibi kehribar rengi kıvılcımlar saçıyordu. Dişlerinin uçları elmas gibi parlıyordu. Dudağı hırıltıyla kıvrıldı.

Jordana diğer dişiye baktı ama enerjisinin gücü azalmadı. Azıcık bile. Brinks ona ikinci bir şans vermedi.

Rafe'nin yapabileceği her şeyi aşan bir hızla kendini Jordana'ya doğru fırlattı. Bir an kasada onun yanında dururken, bir an sonra Jordana'nın önüne dikilmiş, onu omuzlarından yakalamıştı.

Brinks'in elleri ona kilitlenip bırakmayınca Jordana boğuk bir ses çıkardı.

"Ona zarar vermeyin," diye bağırdı Rafe ama Brinks'in onu dinlediğinden emin değildi. Ve ne kadar çabalasa da onu tutan telekinetik güçten kurtulamıyordu.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi. Daha da kötüye gidebileceğini düşünmüyordu. Sonra, müzenin üst katından cam kırılma sesi geldi. Derin, doğaüstü bir kükreme binayı sarstı. Açıkça Breed. Nathan.

İri yarı, siyah saçlı Gen Bir sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Ve Rafe onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Eşi, tanımadığı Cins dişiye doğru sarkmaya başladığında daha da dehşete düştü. "Ondan uzak dur."

Jordana'nın avuçlarındaki ışık söndü. Işık sönerken, Rafe'i aşağıda tutan güç de azaldı. Ayağa fırladı. "Nathan, bu görüldüğü gibi değil."

İçten içe yanan, öldürücü gözler onu şişledi. "O zaman bu kaltak ellerini dostumun üzerinde ne arıyor?"

Nathan bir feryatla Brinks'in üzerine saldırdı.

Elini Jordana'dan çekti ve iri yarı erkek geriye doğru uçu, çaydanlığın üzerinden kışını yuvarlayarak uzaktaki duvara çarptı. İnledi ama ayağa kalkmadı ya da kalkamadı.

"Ne oluyor lan?" Rafe ona bön bön baktı.

Brinks'in avuçları şimdi Jordana'nın avuçlarını dolduran aynı ışıkla parlıyordu.

Rafe onun elini tutup çevirdi ve gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı.

Onun içinde dolaşan gücü hissedebiliyordu, sıcak, parlak ve yüce. Atlantis gücü.

Ama bu Breed dışisine ait değildi. Onu Jordana'dan uzaklaştırmıştı.

"İkisi de i y i l e ş e c e k , " dedi Jordana'nın yığılmış, baygın bedenini yavaşça yere indirirken. "Ama şimdi gitmeliyiz."

BÖLÜM 7

Devony ve Rafe müzeden yaya olarak çıktıklarında daha önce tehdit eden fırtına tüm hızıyla devam ediyordu. Teslimat kamyoneti teslim alma iskelesinden ayrılmış, Cruz ve çetenin geri kalanı Rafe ve onu kaçışlarını kendi başlarına yapmaları için bırakmışlardı.

Onlar koşarken yağın yağmur damlaları onları ıslattı, futbol topu büyüklüğündeki otoparkta su tabakaları yuvarlandı ve asfalttaki su birikintilerini neredeyse bilek derinliğinde havuzlara dönüştürdü.

Devony titremesini durduramıyordu.

Rafe'in uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ederken, siyah botları attığı her adımda fazladan bir kilo ağırlık kazanıyor gibi görünüyordu.

Elleri artık parlamıyordu. Rafe'in Jordana adını verdiği kadından çektiğı güç, daha otoparka varmadan onu terk etmeye başlamıştı. Şimdi, yeteneğini kullanmanın bedelini ödüyordu.

Birkaç dakika sonra tamamen tükenmiş olacaktı. Rafe ona baktı ve kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye bağırdı yağmurun içinden. En azından bağırdığını sanıyordu. Sesi zayıftı, bir vıraklamadan fazlası değildi. "Devam et. Ben tam arkadayım."

"Cehennem gibi iyisin."

Ağır bir adım attı ve tökezledi. Kaldırıma çarpmaya fırsat bulamadan Rafe'in elleri altında kaldı. Onu kollarının arasına alıp aşağıya baktı, yakışıklı yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Yardıma ihtiyacın var. Önce seni bu yağmurdan kurtarmam gerek."

Ondan bir şey istemediğini iddia etmek istedi ama tüm enerjisi tükenirken ağzı kurumuştu. Pamukla doldurulmuş gibi hissetmesine rağmen başı artık kaldıramayacak kadar ağırdı. Rafe'in kaslı göğsüne yaslandığında, onun gücünün verdiği rahatlığa teslim olmaktan başka çaresi yoktu.

Adamın sıcaklığı onu kavrayan soğuşu ısıttı. Onu taşıırken vücudu sert ve sağlandı, kolları onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havada tutuyordu. Ve Tanrım, çok da güzel kokuyordu. Zayıflamış haliyle bile, duyuları onun içindeki her erkeksi şeye tepki veriyordu.

"Caddenin karşısında bir park var," dedi derin sesi kulağında titreşerek. "Fırtınanın dinmesini beklemek için bize sığınacak bir yer bulacağım. Sonra da sen bana az önce müzede neye tanık olduğumu anlatacaksın."

Birkaç dakika içinde, boş parkın تنها bir köşesindeki üstü kapalı piknik barınağının ahşap çatısının altındaydılar. Karanlık gökyüzü gök gürültüsüyle gümbürderken, yağmur çevredeki ağaçlarda ve tepedeki kiremitlerde patırdıyordu.

Rafe onu yanındaki tahta koltuğa oturttu. Başı hâlâ sersem gibiydi, kafatası şimdi dik oturduğu için hızla artan bir ağrıyla zonkluyordu. Ya da oturmaya çalışıyordu. Yetersizlik sonrası çarpışma şimdi hızla yaklaşıyor ve kalan azıcık gücünü de tüketiyordu.

"Kahretsin," diye tısladı Rafe, kadın ona doğru sıralanırken. "Buraya gel."

Adam onu kendine doğru çekip bankta kucağına oturturken ona karşı koyamadı. Psişik yeteneğini kullanmayalı yıllar olmuştu, özellikle de sonrasında ödediği bedel yüzünden. Ama hiç böyle bir acı ve tükenme yaşamamıştı.

Jordana'dan aldığı türden müthiş bir gücü de daha önce hiç deneyimlememişti.

Devony inledi, gücünün son damlası da içinden süzülüp onu bir bebek kadar çaresiz bırakınca titredi ve üşüdü. Bu zayıflıktan nefret ediyordu. Rafe onu bu şekilde gördüğü için daha da çok nefret ediyordu.

"Tanrım, buz gibisin." Deri ceketini çıkarıp onun üzerine örttü. Eklenen sıcaklık iyi hissettirdi, ama altındaki vücudunun yoğun, nüfuz eden ısısı ya da yüzünde ve alnında şefkatle gezinen ellerinin yatıştırıcı rahatlığı kadar iyi değildi. "Bu daha iyi hissettiriyor mu?"

Öyle olduğunu fark etti. Kafatasının içinde tekmelenen vahşi vuruş, onun dokunuşu altında azalıyordu. Başını salladı, henüz tutarlı kelimeler oluşturamıyordu. Göz kapakları kalktı ve altın bir meleğin yüzüne baktı. Çatık kaşlı bir meleğin acımasız endişesi tamamen ona odaklanmıştı.

Ve hâlâ ona dokunuyordu. Parmakları alnını ve şakaklarını okşarken, bakışları onunkilere yapışmıştı.

İyi olmaktan fazlasını hissettirdi. Vücudunun pek çok yerinde bu hissi yaşamak için can atmasına neden oldu.

Adamın kucağından kalkmak için mücadele ederken zayıf bir inilti duydu. "Sakin ol, Brinks. Hareket etmeyi düşünecek durumda bile değilsin.

henüz." Başını salladı ve bir küfür savurdu. "Bana adını söyle. Gerçek

bu sefer isim."

Fısıltıyla ağzından döküldü. "Devony."

Adam başını salladı, ağzının kenarı tepki olarak kıvrıldı. "Devony. Bu Brinks'e göre çok büyük bir gelişme. Şimdi, olduğun yerde kal, Devony. Sana yardım edeyim."

Onun yardımını kabul etmek isteyeceği son şeydi ama reddedecek gücü de yoktu. Ellerini üzerine örttüğü ceketin altından geçirdi, avuçlarını kollarının üzerinde gezdirdi ve sonra merkezi boyunca ilerledi.

"Jordana'ya orada ne yaptın?"

"Ona zarar vermedim, söz veriyorum. Sadece yeteneğini geçici olarak ödünç aldım." "Ödünç aldım." Kaşları çatıldı. "Yani onu içine çektiğini mi söylüyorsun?"

kendin mi? Açıkla."

Tereddüt etti, onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Bir başkasının yeteneğini hortumlayabilirim. Onu kendimmiş gibi kullanabilirim. Ama uzun süre değil. Sadece birkaç dakika tutabilirim."

"Nathan sana saldırdığında ona çevirdiğin şey bu muydu? Jordana'nın gücü." Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hiç şaşırmadım. Onun gibi eski bir Avcıyı durdurabilecek tek şey bu. Bunu tekrar yapman için sana bir şans vereceğini düşünme hatasına düşme."

Devony, Jordana'nın eşinin o müthiş suikastçılardan biri olduğunu duyunca şaşırmamıştı. Öfkeden patlayarak üzerine geldiğinde, bir sonraki nefesinin son nefesi olabileceği gerçeğini neredeyse kabullenmişti.

Ama Jordana'nın gücü onu korumuştur.

Nathan gibi devasa ve açıkça ölümcül bir Irk erkeği bile Devony'nin ellerinde tezahür eden ışıkla boy ölçüşemezdi.

"O ne, Rafe? Jordana. . . o senin ya da Nathan gibi bir Breed değil. Benim gibi bir Gündüzgezen de değil."

"Hayır."

"Ama o bir ölümsüz mü?"

Uzun süren sessizliği bunu ne doğruladı ne de yalanladı. Ama belli ki ona bundan fazlasını söylemeyecekti. Taş gibi ifadesindeki mesaj yeterince açıktı.

Ona güvenmiyordu. Bir zamanlar değer verdiği insanlarla ilgili bilgiler konusunda değil. Muhtemelen ona hiçbir konuda güvenmiyordu.

Cruz'un bu gece ona nasıl tuzak kurduğunu düşününce onu suçlamaması gerekirdi. MFA'yı seçmek Rafe'in sınavıydı. Cruz'un

tanıdığı biriyle karşılaşabileceklerini tahmin edebilirdi. Çete lideri zaman zaman acımasız olabiliyordu ama ona bu kadar fazla kredi vermeye hazır değildi.

Devony'nin Cruz'un niyetleri hakkında Rafe'ye ipucu vermek gibi bir yükümlülüğü olmasa da, suçluluk duygusunun tüm bu süre boyunca içini kemirdiğini inkâr edemezdi.

"Bu gece nereye gideceğimizi sana söylemediğim için özür dilerim." Rafe homurdandı. "Bunun için endişelenme."

Cevabı kesik kesikti, tonu yoktu. Bunun herkesin ona ihanet etmesini beklediği için mi yoksa sadece onun için mi olduğuna karar veremedi.

"Yine de söylüyorum, Rafe. Özür dilerim. Cruz bana seni bir şekilde test edeceğini söyledi ama detayları bilmiyordum. Ve senin arkadaşlarınla karşılaşma ihtimalimiz olduğunu da bilmiyordum."

Bakışları onunkilerle çarpıştı. "Unut gitsin dedim. Ve onlar benim arkadaşım değil. Artık değil."

"Ama bir zamanlar öyleydiler?"

Sert bir iç çekti. "Evet, öyleydiler. Nathan benim eski devriye ekibimin kaptanı. En iyi arkadaşlarımdan biriydi."

"O zaman neden hâlâ onlarla birlikte değilsin? Tarikat seni nasıl serbest bırakabilir?"

"Her şeyi berbat ettim, tamam mı?" Gözleri parladı, sıcak ve ateşliydi. "Bilmen gereken tek şey bu."

Kaba, savunmacı cevabı onu sarstı. Her ne yaptıysa onu derinden rahatsız etmişti. Eski arkadaşları ya da başka bir şey hakkında ona güvenmiyor olabilirdi ama şu anda sesindeki dürüstlüğü inkâr etmek mümkün değildi. Ne de yakışıklı, acı çeken yüzündeki.

Yine de onun araştırmasına duyduğu tüm kızgınlığa rağmen, elleri onun üzerinde sıcak ve yatıştırıcı kaldı.

İç çekti ve gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi, Rafe'in dokunuşunun hoş sıcaklığında erimenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyordu. Enerji her an ona geri akıyor, acısını alıp götürüyordu. Çıplak ellerinin gücüyle, yeteneğini kullandığı için ödediği fiziksel bedeli tersine çeviriyordu.

Tıpkı geçen gece Fish için yaptığı gibi onu iyileştiriyordu.

"Orada hayatımı kurtardın," diye mırıldandı. "Bu gece ikimizin de hayatını kurtardın. Bunun için sana teşekkür etmem gerekirdi, hırlamam değil."

"Her şey yolunda." Göz kapaklarını kaldırdı ve adamın kendisini izlediğini gördü. Bakışlarının yoğunluğu, içinde derinlerde bir şeyleri

harekete geçirse bile onu tedirgin etti

Onu. İyileştirici ellerinin olağanüstü enerjisinden daha fazla bir şey.

Tükenmiş bedenini onarmaya devam ederken gözleri onunkileri aradı. "Seninki gibi bir yeteneği daha önce hiç görmemiştim. Tanrım, Devony. Böyle bir yetenekle neler yapabileceğinin farkında mısın? Hiçbir düşman sana karşı duramaz. Durdurulamaz olabilirsin."

Birkaç ay öncesine kadar hiç düşmanı olmamıştı. Yeteneğini kullanmaya gelince? Çocukluğundan beri, eşsiz Irk yeteneğine dikkat etmesi konusunda uyarılmıştı. Kardeşi de öyle. Her ikisi de gündüzgezen, her ikisi de genetik olarak geliştirilmiş anneleri Camilla'nın çocukları, o ve Harrison bu inanılmaz, kalıtsal yeteneği paylaşıyorlardı. İstedikleri zaman kullanabilecekleri güce saygı duyacak şekilde yetiştirilmişlerdi.

"Şu anda kendimi pek de durdurulamaz hissetmiyorum," dedi, hâlâ çaresizce onun kucağında yatıyor olmaktan utanarak. "Gördüğünüz gibi, etkisi geçtikten sonra bir süre işe yaramaz oluyorum. Tam bir çök ve yan durumu."

"Yani bu sana hep sonradan mı oluyor?"

"Evet. Aşağı yukarı." Bu geceki durumda, kesinlikle daha fazlaydı. Uzuvarları gerilmiş, sıkılmış hissediyordu. Vücudunun geri kalanı kendini tükenmiş ve sönmüş, daha yeni yeni canlanmaya başlayan bir kabuk gibi hissetmişti. Şimdi canlılığı hızla geri dönüyor, enerji damarlarında ve kemiklerinde dolaşıyordu.

Hepsi Rafe sayesinde.

Adamın dokunuşunda cinsellikle ilgili hiçbir şey olmasa da, avuç içleri adamın giyinik vücudunda gezinirken içinde oluşmaya başlayan sıcaklık havuzunu görmezden gelmesi imkânsızdı. Kanının hızlanmasından ve duyularını yalayıp geçen uyarılmadan tedirgin olarak onun kucağında kaydı.

Engel olamadan önce sessiz bir inilti kaçtı. Rafe alçak, boğuk bir iniltiyle karşılık verdi. Rafe'in eli hâlâ karnının üzerindeydi ve kadın Rafe'in geniş avucunun hatlarını ve her bir güçlü parmağını sanki dokunuşu onu dağlıyormuş gibi hissediyordu.

"Rafe ..." Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Gözleri onunkilerle buluştu, şimdi içlerinde okunamayan bir şey titreşiyordu. Boğazına yüzlerce tedirgin edici düşünce, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği kelimeler tıkanı.

Özellikle de onun için.

Bakışları kızın ayrılmış dudaklarına kaydı ve orada duraksadı. Ocho'nun garajının önündeki otoparkta kızın dudaklarının kendi dudaklarında nasıl bir his uyandırdığını mı düşünüyordu?

Tanrı biliyordu ki, o öpücük gerçekleştiğinden beri bir saniye bile aklından çıkaramamıştı.

Ve o zamanki öfkesine rağmen -bu yüzden onu küll etmekle tehdit etmesine rağmen- şu anda, onun dudaklarını tekrar kendininkilere bastırılmış hissetmekten daha çok istediği bir şey düşünemiyordu.

Artık uzuvlarına bir kez daha kendisi hükmedebileceğine göre, elini belli belirsiz onunkinin üzerinde kaydırdı.

Rafe'in ifadesi kaşlarını çatarak karardı. Ama gözlerinde kor alevler yanıyordu. Sanki kızın şefkati kafasını karıştırmış gibi sert çenesinde bir tendon titreşti.

Ya da daha kötüsü, güvensizliğini arttırdı.

Çakıllı bir küfürle elini onun elinin altından çekti.

Belli ki öpüşmelerinin bir amaç için araçtan başka bir şey olmasını istememişti. Bu bilgiyi ona karşı kullanabilmek için onu Breed olduğunu açıklamaya zorlamanın bir yoluydu.

Eğer bundan başka bir şey anlamışsa, hata onundu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu dokunuşu onu tamamen terk ederken.

"Daha iyi." Dürüst olmak gerekirse kendini aptal gibi hissediyordu. Bu gece ona gösterdiği ilginin minnettarlıktan başka bir şeyden kaynaklandığını düşünecek kadar saftı. Adamın kucağından kalkarak ceketini ona doğru itti. "Yardımanın için teşekkürler. Ocho'nun yerine dönsek iyi olur. Cruz şimdiye kadar bize ne olduğunu merak etmiştir."

Ona karanlık bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Bunu yapmadan önce konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Bana ilk etapta onlar gibi adamlarla ne yaptığınızı söyleyerek başlayabilirsiniz. Cruz'a hiç sadakatin yok. Eğer gerçekten onun çetesinden biri olsaydın, onları Breed olduğun konusunda kandırmazdın."

"Kendimce sebeplerim var." "Neymiş onlar?"

"Kişisel."

Başını iki yana salladı. "Belki daha önce, ama şimdi değil. Sırrını Cruz'dan saklayıp senin çıkarlarını mı koruyacağıma yoksa ona söyleyip kendi çıkarlarımı mı gözeteyeceğime karar vermem gerektiğinde değil."

İşte oldu. Az önce en iyi kartını oynamıştı. Bu gece erken saatlerde ona bizzat verdiği kartı.

"Beni onlara ifşa etmekle tehdit etmeniz uzun sürmeyeceğini biliyordum," dedi, kendini köşeye sıkışmış hissederek. "Düşünüyorum da, sadece birkaç dakika

Daha önce kışını kurtardığım için bana teşekkür ediyordun. Sanırım minnettarlığınızın ne kadar değerli olduğunu bilmek iyi bir şey."

Kadın banktan kalktı ama Rafe de onunla birlikte ayağa kalktı. Yüz yüze geldiklerinde, aralarında sadece birkaç santim varken, onun araştıran bakışlarından kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

"Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Devony. Bu gece burada olanlar sadece yaralanma ihtimalini arttırdı. Ya da daha kötüsü. Çok tehlikeli kişilerle karşı karşıya olduğunu bilmelisin."

"Buna sen de dahil misin?"

Bunu doğrulamasına gerek yoktu. Yüz ifadesindeki katıksız sertlik onu şaşkına çevirmişti. Gözlerinde onu ürperten kasvetli bir gerçek vardı.

"Burada olmak için nedenleriniz olduğunu söylüyorsunuz. Benim de öyle," dedi, az önce ona hatırlattığı ölümcül erkek yerine bir diplomatın sakın yumuşaklığıyla konuşarak. "Buraya arkadaş edinmek ya da başka bir şey için gelmedim. Ama düşman olmamızı da istemiyorum."

Alay etti. "Ne kadar rahatladım. Her halükarda bir çıkmaza girdik gibi görünüyor." "Belki de bu şekilde olmak zorunda değildir."

Ona ihtiyatla baktı. "O zaman ne önerirsiniz?"

"Şimdilik bir ateşkes. Karşılıklı yarar sağlayan bir ateşkes. Sen çetenin içinde arkamı kolladığın sürece ben de senin sırrını saklayacağım. Bu da demek oluyor ki beni tüm faaliyetlerden haberdar edeceksin ve Cruz'un bana karşı gelme ya da bu gece yaptığı gibi beni test etme planları varsa beni uyaracaksın. Karşılığında, adamların önünde gerçek yüzünü gösteremediğin zamanlarda sana koruma sağlayacağım."

Teklifi reddetmek istedi ama ona başka ne seçenek bırakmıştı ki? Arkadaş edinmek de istemese de, sırlarını açabileceği, sırtını yaslayabileceği birinin olması düşüncesi son derece cazipti.

Özellikle de alternatifi, gerçek düşmanı Opus Nostrum'la bir bağlantı bulmaya çalışırken aylarca harcadığı çabadan vazgeçmekken.

Rafe elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Devony, temkinli ateşkeslerinin sınırları içinde bile onunla ittifak kurarak hayatının hatasını yapmadığını umarak parmaklarını onun avuçlarının içine kaydırды.

"Pekala, Rafe. Bir anlaşmamız var."

BÖLÜM 8

Rafe ve Devony yaklaşık kırk beş dakika sonra yürüyerek oraya vardıklarında, park halindeki teslimat kamyoneti Ocho'nun garajının arkasındaki arsada hâlâ sıcaktı.

Yağmurdan sıırıslıkla olan Rafe'in müzedeki felaketten ve sonrasında Devony ile yaptığı konuşmadan sonraki ruh hali, soğuk çiseleyen yağmurda üç millik yürüyüşle düzelmemişti. Garaja girdiklerinde Cruz'u ve ekibin geri kalanını içkilerini yudumlarken ve sanki bütün bu soygun neredeyse olabileceği kadar güneşe gitmemiş gibi kutlama yaparken bulduğunda öfkeden titriyordu.

Rafe genelde kendini kaybedecek biri değildi ama Nathan ve Jordana'nın kendisi hakkında ne hissettiklerini düşünmek içinde uçucu bir öfkenin alevlenmesine neden oldu. Bu öfke, Cruz'un sadakatini test ederken beş masum müze muhafızının ve Jordana'nın hayatını da riske attığını düşündüğünde daha da arttı.

Devony'den bahsetmiyorum bile.

Ve hayatı hâlâ risk altındaydı, çünkü müzede Jordana'ya olanlardan sonra Nathan'ın ödeyeceği çok şey olacaktı. Rafe kendi boynu için endişelenmiyordu ama gizli ve tek başına olması gereken bir görevde kendisini suç ortağı yaptığı için Devony'ye ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Tüm operasyonunda bir delik açmadan bu çok ölümcül sorunu nasıl tersine çevirebileceğinden emin değildi.

Dişlerini göstererek ve gözlerinden cinayet ışıltıları saçarak garaja girdi.

"Cruz. Seni lanet olası pislik." Çete liderini sandalyesinden çekip sertçe itti ve insanın sırtını Ocho'nun ofisinin alçıpan duvarına yapıştırdı. "Bir daha bana kazık atmayı düşündüğünde, bir daha düşünsen iyi edersin."

Cruz'un düşürdüğü shot bardağından likör sıçradı. Korkmuş görünüyordu, bu da Rafe'in düşündüğü kadar aptal olmadığı anlamına geliyordu. "Dur, dostum. Dur!" Yalvarışları Rafe'in düşmanlığının yarattığı bulanıklık içinde güçlkle fark edildi.

"Bu gece bir sürü insanın ölümüne sebep olabilirdin. Şimdi sana bu iyiliğinin karşılığını vermemem için bana tek bir neden söyle."

"Kişisel bir şey değildi," dedi Cruz, sözcükleri boğuklaşmıştı. "Sadece ... sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istedim."

Rafe hırladı. "Bu gece müzede birinin çalışacağını biliyor muydun?"

"Hayır! Tanrım, yemin ederim. Hayır."

Rafe o pisliğin ona yalan söylemesini istiyordu. Onu çileden çıkarmak için bundan fazlası gerekmezdi. Ölü bir çete üyesi Opus Nostrum'la ilgili ipucu arayışını tamamen rayından çıkarmazdı.

Ve şu anda Cruz'un boğazını yumruğuyla ezmek çok iyi hissettirecekti.

"Rafe." Devony'nin sesi öfke bulutlarını dağıttı.

Dönüş yolunda ona durumu halletmesine izin vermesini ve ne yaptığını bildiğine güvenmesini söylemişti. Şu anda bu sözü tutabileceğinden emin değildi.

"Rafe."

Elini adamın omzuna koydu. Adam ona baktı, gözleri hâlâ kehribar rengi bir ateşle parlıyordu ve dişleri ağzında kocaman duruyordu. Kadın başını hafifçe salladı, sıcak gözleri geniş ve yalvarır gibiydi.

Cruz'u bırakır bırakmaz çete lideri doğruldu ve deri ceketini çekiştirmeye başladı. Yere tükürdü, sonra Rafe'nin etrafına baktı ve Ocho'ya işaret etti. Diğer adam elinde iki kalın deste bantlanmış yüz dolarlık banknotla geldi. Cruz, Rafe'ye onları almasını işaret etti.

Kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

"Bu gecenin hasılatından payına düşeni."

Lanet olsun. Görünüşe göre, çalıntı sanat eserini bağlantılarına teslim etmek için hiç zaman kaybetmemişlerdi. Rafe, Devony ve onu müzede bırakıp kaçtıktan kısa bir süre sonra Judah LaSalle'e ulaşmış olmaları gerektiğini düşündü.

Artık Rafe'in cezalandırıcı tutuşundan kurtulduğu için cesaretinin bir kısmı geri gelmişti. "Sana söyledim, bu gece bir sınavdı. Tebrikler, seni çılgın orospu çocuğu, geçtin." Rafe parayı alıp ceketinin cebine koyarken Cruz kendinden memnun bir şekilde sırıttı. "Öldürmek isteyeceğin son kişinin ben olmam için bir nedene ihtiyacın var mı vampir? Onlardan elli bin tane var. Bu gece yaptığın gibi değerini kanıtlamaya devam et, bu sadece başlangıç."

Axel'den taze bir içki almak için başka bir şey söylemeden onun yanından geçti.

Devony de uzaklaştı ve adamların gecenin geri kalanını benzer yığınlara böldükleri yere doğru yürüdü. Kendininkini deri ceketinin iç cebine soktu, ardından çeteye mırıldanarak veda ettikten sonra arka kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Çıkışa varmadan önce Rafe ona doğru yaklaştı. "Nereye gidiyorsun?"
"Neye benziyor? Ben eve gidiyorum."

Kadının sert cevabı onu şaşırtmamalıydı. Her ne kadar bu gece birbirleriyle bir tür anlaşmaya varmış olsalar da, bu pek de dostane şartlarda gerçekleşmemişti. Onu bir köşeye itmişti ve Devony'nin bu köşede kalmaya alışık olmadığı açıktı.

İnatçı ve cesurdu. Bu gece tanık olduğu gibi korkusuzdu.

Onun bu yönüne hayranlık duyuyordu.

Onda hayranlık duyduğu pek çok şey vardı, hayranlık duymaması gereken şeyler de. Aklını oyunda tutmak ve görevine odaklanmak istiyorsa bunu yapmamalıydı. Devony gibi güzel ve inatçı bir kadın, sonunda onun için sadece bir yük olacaktı.

Bu gece onu iyileştirmek için ellerini onun üzerine koymadan önce bile bunu biliyordu.

Onun tenine doğrudan dokunmamıştı bile ama onu avuçlarının altında hissetmek hiç hazır olmadığı bir samimiyete bürünmüştü. Onun sıcaklığı, gücü, kıvrımlarının yumuşaklığı, onunla ilgili çok açık bir şekilde kadınsı olan her şeyin yüzeyinin altında kaynayan doğaüstü, benzersiz Breed gücüyle birleşti.

Kadının eşsiz psişik yeteneği karşısında dehşete düşmüştü ama onu daha çok ilgilendiren kadındı. İzin vermesi gerekenden çok daha fazla.

Ve Devony parkta onu iyileştirirken elini onun elinin üzerine koyduğunda, neredeyse alevler içinde kalacaktı. Eğer geri çekilmeseydi, ona duyduğu arzu kontrolünün son parçasını da yakıp kül edecekti.

Şimdi bile parmak uçları, kadının ellerinin altında nasıl hissettiğinin silinmez duyuşsal anısıyla titreşiyordu.

İçinde ona tekrar dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bundan çok daha fazlasını yapmak için.

"Hey, Brinks." Fish elinde bir kadeh viskiyle koşarak geldi. Ona uzattı.
"Kadeh kaldırmadan gidemezsin."

"Elbette." Bardağı aldı ve küçük bir yudum almadan önce belli belirsiz onunkiyile tokuşturdu.

Fish Rafe'ye baktı. "Peki ya sen, adamım? Katılmak ister misin?"

"O boka asla dokunmam."

İnsan kıkırdadı. "Endişelenme, ben seni korurum. Caddenin yukarısındaki striptiz mekanlarından birine gidiyoruz. Eminim orada içinizi ısıtacak bir şeyler bulursunuz."

Bir kıkırdama ile çetenin geri kalanına geri döndü.

Devony bir yudum daha almadan bardağını yere bıraktı. "Gösterinin tadını çıkarın. Ben buradan gidiyorum."

Arkasına bile bakmadan otoparka doğru yürüdü. Bir dakika sonra, hızla uzaklaşırken motosikletinin alçak gümbürtüsü duyuldu.

Kahretsin.

Rafe onun gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Çeteyle vakit geçirmek, hepsinin iyice sarhoş olmasını sağlamak, böylece Judah LaSalle ya da faaliyetlerini düzenliyor olabilecek başka herhangi biri hakkında ayrıntılar için onları dürtmek ilgisine daha çok hizmet ederdi. Belki de bu, insanların her birine transa geçecek kadar yaklaşıp ihtiyaç duyduğu bilgiyi doğrudan zihinlerinden alabileceği ilk gerçek fırsat olabilirdi.

Ama Devony şehirde tek başınayken değil.

Gündüz yürüyen bir Breed dişisi olabilirdi ama bu Rafe'in onun eski dostu Nathan'ın gazabıyla karşı karşıya kaldığını hayal etmek istediği anlamına gelmiyordu.

Eğer şimdi ona bir şey olursa kendini asla affetmezdi.

Bu duygunun müzede onun için yaptıklarına duyduğu minnettarlıkla da bir ilgisi yoktu. Bundan daha derine iniyordu ve bu da onu iliklerine kadar rahatsız ediyordu.

Devony onun için endişelenecek ya da korunacak biri değildi. Onu önemsemek görevinin bir parçası değildi ve Opus Nostrum'u yok etme görevi sadece soğuk ve ölümcül bir odaklanma gerektirdiğinde şefkate yer yoktu.

Bir yanlış adım, dikkatsiz bir hesap hatası ona her şeye mal olabilirdi.

Onun için duyduğu endişenin bu gece Cruz'a karşı içinde pervasız bir öfkeyi ateşlemesine izin vermek gibi.

Öfkesinin vahşiliği onu şoke etmişti. Devony'yi de şok etmişti. Cruz'un üzerine atladığında kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüştü. Onu uçurumun kenarından döndüren tek şey onun sesi olmuştu.

Sikeyim.

İşlerin olduğundan daha karmaşık bir hal almasına izin vermeden önce ne yapması gerektiği çok açıktı.

Onu denkleme dahil ederek görevini riske atamazdı. Hiçbir şekilde.

Bu da onu uzaklaştırması gerektiği anlamına geliyordu, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Önündeki tatsız görevi düşünürken Cruz çetenin geri kalanıyla birlikte yürüdü. "Birazdan yola çıkmaya hazırlanıyoruz. Sen

geliyor musun, gelmiyor
musun?" "Başka bir
zaman."

Bisikletine doğru yola çıkmadan önce başka bir mazeret sunmadı. Yağmur nihayet dinmiş ve fırtına gece trafiğini azaltmıştı. Devony'nin nerede yaşadığını bilmiyordu ama Triumph'unun kendine özgü mırıltısını biliyordu. Breed kulakları, caddelerde ilerleyen diğer araçların arasından bu sesi ayırt edebilecek kadar keskindi.

Arka lambasının Back Bay'in zengin mahallesine doğru kuzeye gittiğini görene kadar kulaklarını takip etti.

Rafe onun bir mil kadar gerisinde kalmış, yol boyunca bir yerde durmasını merakla izlemişti. Şehrin evsizler barınaklarından birinin önüne park etti, bağış kutusuna doğru koştu ve elli bin doların tamamını kasaya attı.

Ne oluyor be?

Bunu kazanmak için hayatını riske attıktan sonra, hırsızlıktan payına düşen tüm parayı verdi.

Rafe onun Cruz'un çetesine kişisel hırsları yüzünden katıldığını düşünmemişti ama bu başlı başına bir keşifti. Çivi gibi sert Breed dışisinin beklenmedik bir şekilde hassas bir yanıydı.

Kadının iyi korunan başka sırlar da sakladığından hiç şüphesi yoktu.

Bu gece, hepsinin paketini açmaya niyetliydi.

BÖLÜM 9

Devony gözlerin üzerinde olduğunu hissetti.

Farkındalığın karıncalanması, evine giderken ensesine yerleşmişti ve oraya vardığından beri geçen on dakika boyunca da dinmemişti.

İşte bu yüzden henüz pabuçlu botlarını, ince boğazlı kazağını ve esnek, vücuda oturan siyah taktik pantolonunu değiştirmemişti.

Bu gece müze işine gelirken yanında taşıdığı yarı otomatik tabanca da hâlâ kalçasındaki kemerde kılıfında duruyordu, ancak silahın şu anda evinde olduğunu bildiği davetsiz misafire karşı pek işe yarayacağından şüpheliydi.

Cins.

Babasının çalışma odasından çıktı ve Rafe'i antrede ayakta dururken buldu.

Sürgüleri ve güvenlik sistemini sessizce geçip gitmişti ve şimdi ona alaycı bir gülümsemeyle bakma cüretini gösteriyordu. "Buralardaydım. Kapıyı çalmadığım için özür dilerim."

Öfke damarlarında patladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bu küstah adamın yaşadığı yeri gerçekten bulduğuna ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldığına inanamıyordu. "Hemen defol git buradan. Yoksa seni dışarı atarım."

Tam olarak bunu yapabilecek kapasitede değilmiş gibi davranmasına gerek yoktu. Ya da en azından denemeye istekli.

"Konuşmamız gerek Devony."

Ciddi miydi? Ona ters ters baktı, gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. "Bunu bu gece zaten yapmıştık, hatırladın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Bana henüz hiçbir şey anlatmadın. Cruz'un çetesinde ne yaptığını bilmem gerek. Yani gerçekten ne yaptığını."

Yani, Ocho'nun garajına kadar onu takip etmişti. Onu takip etmiş. Onu gözetlemiş. Evine girmeden hemen önce.

"Aslında onlarla birlikte olduğunu hiç sanmıyorum. Sadece bir rol oynuyorsun, bir sebepten dolayı onları kullanıyorsun. Peki, neyin peşindesin? Para değil. Seninkini kasabadaki bir yardım kutusuna bıraktığını gördüm."

Adam ona doğru bir adım atınca yutkundu. "Sana gitmen gerektiğini söyledim, Rafe. Bir daha sormayacağım."

Buna uymaya hiç niyeti varmış gibi görünmüyordu. Eski kahverengi taşın zengin girişini taradı, koyu maun doğramaları ve merdivenleri, tepesindeki ısıltılı avizeyi ve ağır çizmelerinin altındaki görkemli antika halıyı inceledi.

"Kimin Darkhaven'ı bu?"

"O benim." Bu bir yalan değildi, her ne kadar onun asıl sorusundan kaçmak için kullandığı için yalan gibi gelse de.

Sol tarafındaki, cilalı kuyruklu piyanosu ve annesinin çok sevdiği zarif XVI. Louis mobilyalarıyla geniş aile odasına baktı. Fuayenin diğer tarafında, çocukken erkek kardeşiyle birlikte tavandan tabana uzanan raflardaki öyküleri, biyografileri ve düşündürücü felsefi metinleri yutarak sayısız saatler geçirdikleri sıcacık kütüphane vardı.

Bu daha önceydi. Ailesi devletteki işleri için Londra'ya taşınmadan önceydi.

Ve bu yılın başlarında hepsini ondan çalan iğrenç ve korkak terör eyleminden çok önce.

Rafe ona söylediği gibi gitmek yerine, kadının evinin içine doğru adım attı. "Biriyle mi yaşıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Biriyle çiftleşiyor musun Devony?"

"Hayır. Bu sizi ilgilendirmez. Burası benim ailemin evi." "Aileniz çok iyi yaşıyor. Şimdi neredeler?"

Başını iki yana salladı. Bunca zamandır bu sözleri kimseye söylememişti. Şimdi onları söyleyebileceğinden bile emin değildi.

Onun önünde yıkılmadan ya da daha kötüsü Opus Nostrum tarafından öldürüldüklerinden beri içinde yaşayan yakıcı nefretin bir kısmını açığa çıkarmadan olmazdı.

"Gitmeni istiyorum, Rafe. Lütfen."

Bir yanı onun Darkhaven hakkındaki bilgilerini ve bu konudaki sorularını hemen Cruz'a götüreceğinden endişeleniyordu. Ama daha büyük bir kısmı da adamın şu anda buraya gelme sebebinin çeteyle hiçbir ilgisi olmadığından endişeleniyordu.

Kendi kişisel sebepleri için buradaydı. Bir şekilde kendi kişisel kazancı için.

"Bana gerçekte neler olduğunu anlatmanı istiyorum, Devony. Söz veriyorum, bunu yaparsan her şey senin için çok daha kolay olacak."

Sesi çok makul geliyordu, hatta onun için endişeleniyordu. Ama gözlerinde saf bir savaşıya özgü karanlık bir kararlılık vardı. Ellerini kalçalarında kavuşturdu, ayaklarını altından destekledi. "Benim için daha mı kolay? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu akşam sana bunu açıklamaya çalıştım. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Çok tehlikeli insanlarla uğraşıyorsunuz-"

"Evet, hatırlıyorum. Sen ve Tarikat'taki eski arkadaşların gibi tehlikeli insanlar."

"Ve diğerleri," diye ekledi acımasızca. "Sadece Cruz ve onun gibileri kastetmiyorum. Asla tanışmak istemeyeceğiniz insanlardan bahsediyorum."

Omuz silkti. "Kimsenin bana yapabileceği bir şeyden korkmuyorum."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Çok güçlü bir yetenekle doğmuş bir gündüzgezen olduğun için mi?"

"Hayır. Çünkü artık kimsenin benden alabileceği bir şey yok," diye cevap verdi. "Değer verdiğim her şeyi zaten kaybettim."

"Ne demek istiyorsun?"

Onun araştıran bakışlarını üzerinde tuttu. "Şimdi gitmeniz gerekiyor. Bu konuşma bitmiştir."

Ne demek istediğini anlatmak için zihinsel olarak ön kapıyı arkasından açtı. Gece havası soğuk ve nemli bir şekilde içeri doldu.

Rafe gözünü bile kırpmadan ağır meşe paneli kendi zihninin gücüyle çarparak kapattı.

"Ne kaybettin, Devony?" Ona doğru yürüdü ve yüzünü inceledi. "Anlamak istiyorum. Sana yardım edebilmem için önce anlamam gerek."

"Bana yardım mı edeceksin?" Alay etti. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, özellikle de senin. Yalnız çalışıyorum. Ben yalnızım, lanet olsun."

Kaşlarını çattı ve kızın dikkatsizce ağzından kaçırıldığı bu küçük itirafı değerlendirdi.

Ve hâlâ ona yaklaşıyor, babasının çalışma odasının dışında durduğu yere doğru ilerliyordu. Adam aralarındaki mesafeyi açtıkça kadının nabızı daha da hızlanıyordu. Ona uzanabilecek kadar yakındı ama ellerini gevşekçe iki yanında tutuyordu.

"Ailene bir şey oldu," dedi, bu bir soru değildi. "Öldüler mi?"

Yutkundu. Onun bunu söylediğini duymak kaybının korkunç gerçekliğini pekiştirdi. "Rafe, lütfen. Sadece git. Beni yalnız bırak."

"Biri onları öldürdü. Öyle mi oldu?" Kız sadece ona baktığında, adamın bakışları kızın üzerinde yoğunlaştı ve kızın tutamadığı acıya odaklandı.

yüzünde görünmesini engelledi. "Cruz'un onların ölümüyle bir ilgisi var mı? Yoksa başka biri mi, çetenin bağlantılı olduğu biri mi?"

Oh, Tanrım. Gerçeğe çok yaklaşıyordu.

Bu gece Cruz'a -kısmen onun adına- saldırdığını görmüştü ama bu, bu sırrı saklayacağı konusunda da ona güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Ona karşı kullanması için zaten bir silah vermişti. Bir tane daha veremezdi.

Kesinlikle bu değil.

"Gitmeni istediğimi söyledim. *Şimdi*." Talebini adamın kaslı cüssesine doğru zihinsel bir itme hareketiyle noktaladı. Adam topuklarının üzerinde bir adım geriye kaydı.

Onun iki katı büyüklüğünde ve erkeksi kaslarla kuşanmış olan Rafe, zorlu bir Irk erkeğiydi. Ama gündüz yürüyen bir dişi olarak, neredeyse ona denkti. Eğer buraya gelip onu sinmeye zorlayabileceğini düşünüyorsa, bir savaşın içinde olacaktı.

Koyu sarı bir kaşını kaldırdı ve öne doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi daha da kapattı. "Devony, tek yapman gereken benimle konuşmak. Güven bana."

Onu tekrar geri itti, bu sefer daha az nazikçe.

Kalbi küt küt atıyordu ve bu sadece damarlarında dolaşan öfkeden kaynaklanmıyordu. Adam sakince, cesurca, saldırısından etkilenmeden bir adım daha yaklaşırken dudaklarını yalamamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Aramızda böyle olmak zorunda değil," dedi, derin sesi kadının içinde titreşiyor ve nabzının hızlı atışının ağır bir beklentiyle zonklamasına neden oluyordu. "Biz düşman değiliz, unuttun mu?"

"Arkadaş olmadığımız kesin," diye karşılık verdi.

Kendisiyle bu tehlikeli Cins erkek arasındaki hava elektrikleniyor gibi görüldüğünden göğsü kabardı. Aradaki mesafeyi daha da kapattıkça bu dayanılmaz gerilim daha da arttı.

"Biz de başka bir şey değiliz. Bu gece söylediğin bu değil miydi, Rafe? İstedığın bu değil mi?"

Kısa bir nefes verdi. Yakışıklı yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi ve onu daha da rahatsız eden bir şey oldu.

Arzu.

Kısıtlı deneyimine rağmen bunu yanlış anlaması mümkün değildi.

Ve şimdi onu dehşete düşüren şey, adamın onu da ne kadar yoğun bir şekilde tahrik ettiğiydi.

Büyük bir panik dalgası içinde, bu kez elleriyle onu geri itmeye çalıştı.

Onları kavradı, refleksleri şimşek hızında ve hatasızdı. Onu tutuşu inanılmaz derecede güçlüydü.

Son derece hassas.

Bakışları onu delip geçti, yoğun ve için için yanıyordu. Yavaşça, kadının yumruk yaptığı ellerini iki elinin arasına indirdi. Sonra uzandı ve yanağını okşadı.

Kadın bir nefes daha alamadan, adam başını onunkine doğru eğdi ve onu öptü. Ocho'nun garajındaki ilk öpücüğünde olduğu gibi hızlı ve agresif bir şekilde değil, içinde bir yerlerden çaresiz bir inilti çıkaran nazik bir şekilde. İçini saran tatlı uyarılma saldırısına karşı koyamadı. Karşı koymak da istemiyordu.

Dili kızın ağzının kenarı boyunca kaydı ve kız ona açıldı, baharat ve deri kokusunu içine çekti ve aralarında tutuşan ateşin içinde eridi.

Daha fazlasını istedi.

Bunu o kadar çok istiyordu ki ona olan ihtiyacından titriyordu.

Mırıldandığı bir küfürle geri çekildi. "Tanrım. Haklısın, burada olmamalıydım. Bu bir hataydı. Bunu bilmeliydim ama yine de-"

Cümlesinin ortasında durdu, erimiş bakışları kızın omzunun üzerinde bir noktaya yöneldi. Babasının eski çalışma odasındaki bir şeye.

Rafe'in kaşları çatıldı. "Masanın üzerindeki aile fotoğrafı. Fotoğrafta seninle birlikte olan adam. . . o Roland Winters." Şimdi ona sert bir bakış fırlattı, kuşkuluydu. "Onunla bu yılın başlarında Tarikat'la D.C.'de yapılan bir barış zirvesinde tanışmıştım. Hatırladığım kadarıyla yirmi yıldır JUSTIS'in Londra ofisinde idari müdürlük yapıyordu."

Devony geri çekilerek odanın açık girişini kapatacak şekilde yer değiştirdi. Ama Rafe'in görmesi gerekenden fazlasını görmesini engellemek için artık çok geçti. Artık onun acısını ve kaybını anlamasını engellemek için de çok geçti.

Bakışları kadına döndüğünde kaşları daha da çatıldı. "Roland Winters beş ay önce o şehirde öldü. O, saldırıya uğradığında Londra'daki merkezde bulunan yüz kadar JUSTIS ajanı ve yetkilisiyle birlikte. Tanrım, Devony. Babanı o bombalamada mı kaybettin?"

"Herkesi kaybettim." O korkunç geceden beri onu boğmaya devam eden kederin etkisiyle güçlükle yutkundu. "Babamı. Annemi. Kardeşimi. Hepsini JUSTIS için çalışıyordu. Annem ve Harrison gizli birimlerde çalışıyorlardı. Patlamayla yerle bir olduğunda herkes Londra'daki ofise toplantı için çağırılmıştı."

Nefesi yavaş ve ağır bir iç çekişle onu terk etti. "Kahretsin. Peki sen neredeydin?" diye sordu nazikçe.

"Burada, Boston'da. Son iki yıldır sanat üniversitesine devam ediyordum. Haber çıktığında konser salonunda piyano resitalinin ortasındaydım ve senfonide bir koltuk için seçmelere katılıyordum. Bu planlar bir anda sona erdi. Hayatımdaki normal olan her şey o gece sona erdi."

"Özür dilerim. Ciddiyim, Devony. Ne yazık ki çok uzun zaman önce ben de ailemi kaybetmenin eşiğine geldim. Öyle olsaydı ne yapardım bilmiyorum." Adamın derin sesindeki acının derinliği onu şaşırtmıştı. Öfke de vardı ve bunun bir kısmının kendine yönelik olabileceğini düşünmeden edemedi. "Saldırıdan bu yana geçen sürede ne yaptın?"

"Ayarlanıyor."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilemezdi. Yine de onu şüpheyile inceledi. "Neden Londra'ya dönmüyorsun? Neden burada, bu boş Darkhaven'da tek başına kalıyorsun? Tanrı aşkına, neden buradan olabildiğince uzağa gidip her şeye yeniden başlamıyorsun?"

"Londra'ya geri dönemem. Belki de hiçbir zaman. Ve ailemin cinayetlerinden sorumlu canavarlara bunun ödetileceğini bilmeden hiçbir yerde yeniden başlayamam. Bu yapılanaya kadar dinlenmeyeceğim."

Rafe ona sert ve sorgulayıcı bir bakış attı. "Bir terörist grup diğerlerinin yanı sıra bu saldırıyı da alenen üstlendi. Opus Nostrum'un peşine düşmekten mi bahsediyorsun?"

"Bu doğru."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Tekrar küfretti, bu sefer daha canlı bir şekilde. "Ve sen Cruz'un ya da tanıdığı birinin seni onlara götüreceğini mi düşünüyorsun?"

Ona şüphelerinden ya da ailesinin katledilmesinden bu yana geçen aylarda bu şüphelerin peşinden gitmek için attığı adımlardan bahsetmek istemiyordu. Bir zamanlar babasıyla el sıkıştığını iddia etmesi ona güvenilebileceği anlamına gelmiyordu.

Ama Rafe'in, çete söz konusu olduğunda onun art niyetini anladığı açıktı. Neredeyse en başından beri onun peşindeydi. "Cruz beni Opus'a götürmezse, aramaya devam edeceğim. Eninde sonunda bir bağlantı bulacağım."

"Sen delisin, bunu biliyor musun? Tek yapacağın kendini öldürtmek Devony. Güçlü olduğunu düşünebilirsin-"

"Ben güçlüyüm," diye karşı çıktı acımasızca. "Bunu kendin de gördün."

"Evet," diye itiraf etti, bundan hiç memnun görünmüyordu. "Yeteneğiniz olmasa bile etkileyici olurdunuz ama Opus'un neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Sanırım biliyorum. Londra'dan gelen görüntüleri gördüm. Ateşi ve enkazı gördüm. Bundan daha net bir şey olamaz."

"Yapabilecekleri en kötü şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" İğneleyici bir kahkaha attı. "Bu sadece ısınma turu, tatlım. Bu çetenin altında hiçbir şey yok. Onlar her yerdeler. Herkesi kullanırlar, bulabildikleri her zayıflıktan yararlanırlar. Ve kullandılar da. Tanrım, beni bile kullanmaya çalıştılar."

"Seni kullanmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kahretsin." Bir elini başının üzerinde gezdirdi ve ondan uzaklaştı. "Neden bu gece senden uzak durmadım ki?"

Bu, cevabını bildiği bir soru değildi. Şu anda duymak istediği tek bir cevap vardı.

"Söyle bana," dedi onun geniş sırtına. "Rafe, lütfen. Bilmem gerek. Opus sana ne yaptı? Sana da zarar verdiler mi?"

"Beni incitmek mi?" Geriye döndü ve sertçe başını salladı. "Ben sadece başka pek çok insana zarar vermek için kullandıkları bir piyondum. Tarikat'ın korumasına bir köstebek gönderdiler; güzel, hain bir köstebek. Benimle oynadı. Yeteneğinin güçlü olduğunu mu sanıyorsun? Bu kaltağın siren yeteneği vardı. Ona aşık olduğumu düşünmem için beni kandırdı. Tüm bunlar olurken bana karşı çalışıyordu. Opus'a Tarikat'ın her hareketini anlattı, bizi içimizden vurmak için fırsat kolladı. Neredeyse başarıyordu da. Tarikat'ta ki bazı takım arkadaşlarım olmasaydı, hepimiz ölmüş olacaktık."

"Aman Tanrım. Rafe, özür dilerim."

Omuz silktili. "Berbat ettim. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimin manipüle edilmesine izin verdim ve neredeyse değer verdiğim herkesin ölümüne neden oluyordum. Arkadaşlarımın, ailemin. Lucan Thorne ve diğer birkaç Tarikat büyüğünden bahsetmiyorum bile."

"Bu yüzden mi artık bir savaşçı değilsin? Eğer bu kadın senin üzerinde böyle bir güce sahipse, Tarikat seni nasıl suçlayabilir? Senin kontrolünde olmayan bir şey için seni kovmaları pek adil görünmüyor."

Cevap vermedi. Karanlık ifadesi kızın sondaj soruları karşısında donuklaştı, sonra bakışlarını ondan kaçırdı. "Opus'un peşinden gitmek için iyi bir nedenin olduğunu mu düşünüyorsun? Elimde onlardan bir düzineden fazla var. Ve eğer Opus'un yakın çevresinden birini bile ele geçirmek için Cruz'u ya da başka birini parçalamam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Devony onun yaşadıklarına sempati duymaktan başka bir şey yapamıyordu. İkisinin de hayatı Opus Nostrum'un kötölüğü yüzünden geri dönölmez bir şekilde değişmişti. şimdi, benzer bir amacı paylaştıklarını da anlıyordu.

Belki de güçlerini birleştirirlerse her ikisinin de bu hedefleri gerçekteşirme şansı daha yüksek olacaktır.

"Sana bir şey göstermem gerek, Rafe."

Onun yanından geçip çalışma odasına girdi.

Elini babasının masasının altında gezdirerek gizli düğmeyi buldu ve bastı. Kitaplığın kilidi sessizce açıldı ve Devony daha geniş bir şekilde açarak son beş aydır tek başına yürüttüğü özel savaşın tüm dosyalarını, fotoğraflarını, haritalarını ve karalanmış notlarını ortaya çıkardı.

Rafe uzun bir süre öylece baktı. Sonunda bağıını çevirip ona baktığında yakışıklı yüzü ĞaĞkınlık ve hayretten gevĖemiřti.

"Vay anasını," dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra içeri girdi.

BÖLÜM 10

Rafe, Devony'nin çalışmalarının derinliği ve kalitesi karşısında etkilenmiş mi yoksa mesleki olarak biraz tehdit altında mı hissetmesi gerektiğini bilemiyordu.

Ona özel savaş odasını göstereli birkaç saatten fazla olmuştu. Her geçen dakika gördükleri karşısında daha da büyülenmişti. Sadece onunla paylaştığı notlara, fotoğraflara ve el yazısıyla yazılmış teorilere değil, kadının kendisine de.

Özellikle de o.

"Ah. İşte burada," dedi, diğer resimler ve belgelerle dolu bir dosya klasöründen bir fotoğraf çıkardı. "Sana göstermek istediğim fotoğraf buydu. Birkaç hafta önce LaSalle'in yatındaki bir parti sırasında çektim."

Rafe onunla birlikte geniş çalışma odasının zeminine oturmuş, Devony'nin Opus Nostrum'u alaşağı ederek ailesinin intikamını almak için yola çıkmasından bu yana geçen birkaç ay içinde biriktirdiği diğer istihbarat yığınlarıyla çevrelenmişti. Hepsini incelemesi günler sürerdi. Belki de bundan çok daha uzun sürerdi, eğer bunları bir araya getirmekten sorumlu olan inanılmaz kadının dikkatini sürekli dağıtmasına izin verirse.

Bir süre önce üst kata çıkıp kıyafetlerini değiştirmiş, müze soygunu kıyafetlerini bol, gri V yakalı bir kazak ve siyah yoga pantolonuyla değiştirmişti. Uzun kahverengi saçları başının üstünde gelişigüzel bir şekilde düğümlenmişti. Kaçan birkaç dal ensesinde kıvrılmış, gözünü tekrar tekrar omuzlarında ve boynunda iz bırakan narin *dermagliflere* çekmişti.

Giysilerinin altında kalan Breed ten işaretlerinin neye benzeyebileceğini hayal etmekten kendini alamıyordu. Rafe uzanıp parmaklarıyla ya da ağzıyla onun girift kıvrımlarını ve kavislerini çizme isteğini *güçlkle* bastırabiliyordu.

Bir Gündüzgezen dişisi olarak, tatlı vücudunun bir yerinde Irk Arkadaşı işareti de olmalıydı. Kendi iradesi dışında, küçük kırmızı doğum lekesinin saklandığı yeri ortaya çıkarana kadar yumuşak örgü üstünü ve pantolonunu yavaşça soyduğunu hayal etti.

Sikeyim.

Onu ikinci kez öpmek yapabileceği en kötü şeydi, çünkü şimdi tek düşünebildiği bunu tekrar yapmaktı. İlk seferden sonra hissettikleri yeterince uyarıcı olmalıydı. Şimdi yaptığı tek şey ateşe benzin dökmektir.

Devony'nin haddini aştığı için onu kül etmesine gerek yoktu. Kendi başına gayet iyi yanıyordu.

Rafe kıyafetlerini değiştirirken boş zamanlarını Tarikat'a bir mesaj göndermek için kullanmış, Rafe rapor verip durumu açıklayana kadar Nathan'ı yakalamaları için onları uyarmıştı. Devony Winters'ı komutanlarına nasıl açıklayacağından tam olarak emin değildi.

Ama bu daha sonra uğraşması gereken bir sorundu.

Şu anda, daha acil olan sorunla, yani ona karşı duyduğu yoğun, uygunsuz çekim ve onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteğiyle başa çıkmak için yapabileceği tek şey buydu. Her şeyi bilmek istiyordu ve bu sadece görevinin işine yarayacağı için değildi.

Basılı fotoğrafı ona uzatarak omzuna yaslandı ve onunla birlikte resme baktı.

"Herkesi seçmek için çok bulanık," dedi, görünüşe göre yakınlığının onun üzerinde yarattığı etkiden habersizdi. "Çekerken yakalanmadan yapabildiğimin en iyisi buydu."

Kendini onun bedeninin sıcaklığına bırakarak, LaSalle'in devasa teknesinin salonunda toplanmış iyi giyimli, varlıklı oldukları her hallerinden belli olan düzinelerce insanın fotoğrafını taradı.

Konuştuğunda sesi paslı ve kalın geliyordu. "Dijital dosya da sende mi?"

"Tabii ki."

"Güzel. Sorun olmazsa bir kopyasını istiyorum. Eminim kaliteyi arttırmanın bir yolunu bulabilirim."

"Bir yol bulmak" derken, imajı başkentteki Gideon'a devretmeyi kastediyordu.

Tarikat onun topladığı tüm istihbaratla ilgilenecekti ama yine de kolayca teslim olacağından şüpheliydi. Hâlâ Lucan Thorne için çalıştığı gerçeğini ifşa etme yetkisi olmadığı için onu ikna etmeye çalışmak da başlı başına bir sorun olacaktı.

Onu kişisel mücadelesine dahil etmişti, çünkü ona başka seçenek bırakmamıştı. Ama yine de tek başına bir ajan olarak oyundaydı. Onun özel savaş odasını görmek görevinin parametrelerini değiştirmede. Onu öpmek de öyle.

Tarikat'tan atılma nedeni konusundaki kafa karışıklığını hatırladığında suçluluk duygusuna kapıldı. Kafası karışmaktan da öteydi.

Onun için öfkelenmiş ve savunmaya geçmişti.

"Bunu yaptığım için deli olduğumu mu düşünüyorsun, Rafe?"

"Deli mi?" Hafifçe alay etti ve başını salladı. "Bence sen inanılmazsın."

Birkaç ay öncesine kadar sadece bir sivil olarak yaşadığı gerçeğine hayret etmekten kendini alamıyordu - evden uzakta okuyan bir müzik öğrencisi. Şimdi ise kimse onun müthiş bir ajan olduğunu iddia edemezdi.

Cruz ve ortakları hakkında Tarikat'ın şimdiye kadar topladıklarını bile aşan bir istihbarat dizisini bir araya getirmişti. Judah LaSalle'i haftalar önce, Rafe ve yoldaşları onun adını ilk kez geçen gece duyduklarında gözüne kestirmişti.

Fotoğrafı yere bırakırken başını salladı. "Bu tür bir operasyonu tek başına yapmayı nasıl başardın?"

Ona temkinli bir bakış attı. "Biri bana avantaj sağladı." "Ne demek istiyorsun? Bunlardan başka birinin haberi var mı?"

Tanrım, umarım öyle değildir. Onun bu işe karışmış olması zaten yeterince kötüydü. Lucan'a ya da Komutan Chase'e, kontrol altına almaları gereken birden fazla sorunu beraberinde getirdiğini rapor etmek zorunda kalmak istemiyordu.

Devony ayağa kalktı ve duvarda asılı duran annesinin resmine doğru yürüdü. Çerçevesi portreyi kaldırdı ve duvarın içine yerleştirilmiş bir kasanın çelik ön yüzünü ortaya çıkardı.

"Görünüşe göre babam Boston'a son gelişinde bu bilgilerin çoğu üzerinde çalışıyormuş. Ben bunu ... sonra keşfettim," dedi ve kapıyı açıp içeriden daha fazla dosya aldı. Geri geldi ve onları Rafe'e uzattı. "Ne üzerinde çalıştığını kimseye söylediğini sanmıyorum. Tüm notlarını elle yazmış, yani elektronik ortamda hiçbir yerde güvende olacağına inanmamış."

"JUSTIS bilgisayarlarında bile mi?" "Belki de özellikle orada değil."

Rafe, Roland Winters'ın öldüğünde geride bıraktığı, kalın çizgilerle karalanmış notlar ve çizilmiş diyagramlardan oluşan sayfaları karıştırdı. Kâğıtlar arasında çeşitli Boston limanlarına gelen ve giden konteyner sevkiyatlarının el yazısıyla tutulmuş kayıtları da vardı. Notlarda Judah LaSalle'in adının yanı sıra bir dizi yeni ve tanıdık olmayan isim de geçiyordu.

Liman kayıtlarında Crowe Industries adlı bir şirkete birden fazla atıf vardı.

Bunu görünce Rafe'in kanı kaynadı. Bu ismi iyi tanıyordu. Şirketin sahibi olan iş adamı Reginald Crowe, her yerde

Onlarca yıldır dünyanın dört bir yanında, lüks uluslararası otellerden büyük şirketlere kadar her şeyin üzerinde onun adı var.

Bu yılın başlarında Crowe, sayısız Breed ve insan ileri gelenlerinin bir araya geldiği bir toplantıda destansı boyutlarda bir toplu katliam planladığında dünyayı şok etmişti. Crowe'un istediği olsaydı, barış zirvesi korkunç bir savaşı ateşleyen kibrit olacaktı.

Tarikat o gece Crowe'u öldürmüştü ama bu, Crowe'un kendilerine Opus Nostrum adını veren terörist bir çetenin parçası olduğunu kamuoyuna duyurmadan önce olmamıştı.

Tarikat o zamandan beri bu ele geçirilmesi zor örgütün peşindeydi.

Son aylarda ortaya çıkan bir başka güçlü düşmandan bahsetmiyorum bile.

Devony bir kez daha yanına otururken Rafe, "Babanın notlarından bazıları neredeyse iki yıl öncesine ait," dedi. "O zamanlar Crowe Industries'i gözüne kestirmişse, farkına varsın ya da varmasın, Opus'a da çok yaklaşmış olmalı."

Başını salladı ama gözlerinin ardında bir hüznün vardı. "Babamın tek istediği dünyada kalıcı bir barışın sağlanmasıydı. Tüm ailem kendini bu amaca adanmıştı. JUSTIS'e katıldıklarında hayatlarını buna adadılar."

Rafe, Londra'daki merkez bombalamasında sadece babasını değil, annesini ve erkek kardeşini de kaybettiği gerçeğini düşünerek kaşlarını çatı. Devony'nin gizli saha çalışmaları ve istihbarat toplama konusunda doğuştan yetenekli olduğu açık olsa da, ailesinin izinden gitmediği için derin bir rahatlama hissettiğini biliyordu, yoksa o gece ölenler arasında kendisi de olabilirdi.

"Sanırım kolluk kuvvetlerine olan ilgilerini paylaşmadınız?"

Ona katılmayan bir bakış attı. "Evet, öyle yaptım. JUSTIS'e katılmayı her şeyden çok istiyordum. Ailem bunu düşünmeyi reddetti. Onları mutlu etmek için bunun yerine müzikle uğraşmayı kabul ettim."

Rafe uzanıp onun yanağına dokunmaktan kendini alamadı. "Bunu yaptığına çok sevindim."

Gözlerini kırptırdı ve alt dudağını ısırdı. Bakışları bu tatlı ve masum tepkiyi takip etti, uyarılmışlık onu daha da sıkı bir şekilde kavradı. Boğazının derinliklerinde bir hırıltı yükseldi, bu sadece kendisine değil ona da bir uyarı niteliğindeydi. Elini çekti, azı dişleri şişen dişleriyle savaşmak için sıkıca kenetlendi. "Babanın ya da aileden başka birinin

Ailesi onun bıraktığı meşaleyi senin devraldığını bilmekten mutlu olurdu. Müziğe geri dönmelisin Devony."

Ve Opus'u ve davalarına sadık herkesi alaşağı etmek için kendi kişisel görevine odaklanmaya geri dönmelidir.

"Eski hayatıma geri dönemem. Baştan beri bana hiç uygun değildi. Artık benim hayatım bu."

Rafe sertçe nefesini verdi. "Kurnazlık ve öldürmek mi? Cruz gibi pisliklerin arasına karışarak hayatını ve Tanrı bilir başka neleri riske atmak?"

"Eğer gereken buysa, evet."

"Opus veya üyelerinden herhangi biriyle bir bağlantı bulmayı başırırsanız ne yapacaksınız?"

"Onları öldüreceğim." Berrak sesinde hiç tereddüt yoktu. Sadece soğuk ve sabit bir kararlılık. "Bunu babam için bitireceğim. Annem ve Harrison için de. Bunu kendim için bitirmeliyim."

Kahretsin. Rafe ona baktı, onu vazgeçirmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ama yine de onu vazgeçirmesine gerek yoktu. Tarikat'a bir telefon etmesi yeterliydi ve bu iş bitene kadar güvenli bir yere götürülecekti.

Ve ebedi hayatının geri kalanında onu hor görecekti.

Onun için fark etmemeli. Birkaç gün öncesine kadar, onun varlığından bile haberi yoktu.

Ama şimdi biliyordu ve bu basit gerçek her şeyi değiştirdi.

Bu gece buraya geldikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Artık Opus'un kötülüğü yüzünden onun nelere katlandığını biliyordu. Birine bedel ödetme arzusunu anlıyordu.

Ancak, bunu bilmek ve bu yolda devam etmesine izin vermek iki farklı şeydi.

Tarikat'ın amaçlarına müdahale ediyordu. Onunkine de müdahale ediyordu. Ailesinin intikamını alma ihtiyacı ne kadar haklı olursa olsun, onun da kendi intikam ihtiyacı vardı.

"Bundan vazgeçmelisin." Başını iki yana salladı. "Yaralanacaksın Devony. Bunun olduğunu görmek istemiyorum."

"Kendim için endişelenmiyorum."

"Kahretsin, öyle olmalısın." Cevabı niyetlendiğinden daha sert çıktı.

İrkildi ama geri çekilmedi. Güzel gözlerindeki inatçı kararlılıktan ya da çenesinin yukarı doğru çıkıntısından en ufak bir Çey kaybetmedi. "Hiç yalnız kaldın mı, Rafe? Yani gerçekten, gerçekten, yalnız?"

"Hayır," diye ayık bir şekilde itiraf etti.

"O zaman bana incinmekten bahsetme. Başka hiçbir şeyim yokken bana vazgeçmem gerektiğini söyleme. Bu acı," dedi ve sesi boğulurken yumruğunu göğsünde sıkı. "Bu öfke, her gün yataktan kalkmamın nedeni. Bu bitene kadar duramam. Bunu anlayamıyor musun?"

Biliyordu. Bunu her ne kadar inkâr etmek istese de, onun nasıl hissettiğini bilmiyormuş gibi davranamazdı.

Opus ve köstebekleri başarılı olsaydı ailesi ve arkadaşları yok olabilirdi.

Ya o gün herkesi kaybetseydi?

O boşluğun düşüncesi bile göğsünde bir oyuk açtı.

Devony beş uzun ay boyunca her gün, her saniye bu acıyı yaşamıştı.

Neredeyse onu kıracak kadar katı bir sessizlik içinde onun yanında oturuyordu. Bunca zaman sonra bile kederi derindi. Onu Asylum'da ilk gördüğünde, çok kapalı ve kırılgan görünüyordu. Çok kızgın. Şimdi nedenini biliyordu.

Onun güzel yüzünü kavradı ve başparmağının ucuyla kadifemsi tenini okşadı. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Hiç kimse böyle bir kayıp yaşamak zorunda kalmamalı, Devony."

"Hâlâ canım yanıyor," diye mırıldandı kalın kalın. "Ve yalnız olmaktan çok yoruldum."

O andaki çıplak savunmasızlığı onu neredeyse öldürüyordu. İçindeki mantıklı ve makul olan her şey mesafesini koruması için yalvarsa da, onu yakınına topladı. Onun acısına tek başına katlanmasına izin veremezdi.

Özellikle de iyileştirme, onarma yeteneğiyle doğmuşken.

Saçlarının mis kokulu ipeğine doğru konuştu. "Onu bir süreliğine almamı ister misin? Eğer istersen yaparım."

Sertçe yutkundu, sonra yavaşça, sertçe başını salladı. "Hayır. Onu taşımam gerekiyor. Acı verse bile onları içimde canlı tutmalıyım."

Tanrım, inanılmaz bir kadındı.

Onu fiziksel olarak ne kadar çekici bulsa da, cesareti onu daha da tahrik ediyordu.

Kadının gücü ve dayanıklılığı adamın kontrolünü paramparça etti.

Eğer kadın kederini iyileştirmesine izin verseydi, bunu memnuniyetle yapardı. Ve hemen ardından oradan ayrılır ve Opus Nostrum'la olan bu işten ve kendisinden uzakta bir yerde ona güvenli bir sığınak bulması için Tarikat'a çağrıda bulunurdu.

Ama acısına boyun eğmemiştir.

Hayır, Devony Winters bundan daha güçlü bir malzemedendir yapılmıştır. Ve daha önce hiç bu kadar seksi bir şey tanımamıştır.

Yapması gereken gitmektir.

Sadece Tarikat için yaptığı görevin bütünlüğü için değil, aynı zamanda kendi akıl sağlığı için de.

Hiç değilse onurundan geriye ne kaldıysa onun için. Bu iddia artık ne kadar zayıf olursa olsun.

"Geç oluyor." Sesi çakıltaşı gibiydi, ağzı dişlerinin varlığıyla doluydu. "Gitmeliyim."

"Yapma." Kız adamın bakışlarıyla karşılaştı, irisleri kehribar rengi parıltılarla kaynıyordu. Adam kızın yüzünün güzelliğini seyrederken, kızın göz bebekleri daralmaya başladı ve uyarılmışlığının yoğunluğuyla değişime uğradı.

Aynı ihtiyacın onun içinde de patladığını hissetti. Bastırmaya çalıştığı tüm arzu hızla kırılma noktasına ulaşıyordu. Sıcaklık damarlarını yalıyor, nabızı hızla atıyor, tüm kanı ereksiyonunun sert ve ağrıyan uzunluğuna doğru akıyordu.

"Devony-"

Ona başka bir şey söyleme şansı vermedi.

Ağzı onunkine çarptı, öpücüğü doğanın bir gücü gibiydi.

Onu kollarının arasına aldı ve onunla birlikte halının üzerine yuvarlandı.

BÖLÜM 11

Bütün gece onun öpücüğünü tekrar üzerinde hissetmek için yanıp tutuşmuştu.

Rafe iyileştirme yeteneğiyle acısını dindirmeyi teklif ettiğinde hissettiği derin minnettarlık duygusunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Tehlikeli İrk erkeğinden böyle bir nezaket beklememişti. Müze işinden sonra onu iyileştirmişti ama bu bir yoldaşına karşı duyduğu zorunluluktan kaynaklanıyordu.

Bu gece onun acısını dindirme teklifi farklı bir şeyden, daha derin bir şeyden doğmuştu. Gerçek bir ilgi, hatta şefkat gibi görünen bir şey. Tanrı

onu affetsin ama bu duyguya o kadar çok kapılmak istemişti ki onu reddetmek için kendini zorlamak zorunda kalmıştı. Bir tür sevgi hissetmeyi arzuluyordu.

biriyle bağlantı . . .

Hayır, sadece birine değil. Ona. Rafe'in ilgisine duyduğu özlem neredeyse dayanılmazdı ama onun dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarında hissetmek için duyduğu açlığın yanında soluk kalıyordu.

İçindeki açlık patlamıştı ve onu kendisiyle birlikte yere indirdiğinde daha da şiddetlendi. Yüzünü nazik elleriyle tutuyor, kendisinininkini bile aşan vahşi bir ihtiyaçla ağzını yağmalıyordu.

"Ah, kahretsin," diye hırıltılı bir sesle dudaklarına yapıştı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Bunun olmaması gerekiyordu, Devony."

O da ona karşı hazırlıklı değildi.

Ğçine doldurduğu tüm boşluk bu gece onunla birlikte açılmıştı. Bu kasvetli yalnızlık onu uzun zamandır yutuyordu ama bu odada Rafe'le oturup acısının ayrıntılarını ve buna neden olan canavarlara acısını aktarma planlarını paylaşana kadar ne kadar anlaşılmaz ve karanlık olduğunu hiç fark etmemişti.

Ama tüm bu karanlık gerçekler artık külden başka bir şey değildi, bu adama duyduğu ihtiyacın sıcaklığı altında kül olmuştu.

Boğazından hayvani ve çığ bir inilti koptu. Onun için çaresiz görünmesi umurunda değildi.

Umurunda *değildi*.

"Beni öpmeyi bırakma, Rafe." Nefesi kesik kesik solumaya başlamış, dişleri diş etlerinden fırlamıştı. "Ağrım var," diye kırık bir sesle soludu. "Tanrım, ihtiyacım var..."

Adam alçak bir iniltiyle ve leğen kemiğini onunkinin altına sertçe iterek cevap verdi. Kıyafetleriyle ayrılmış olsalar bile, ereksiyonunun sert uzunluğu karnını ısırdığı yerde onu yaktı. Sürtünmenin bu ısının bir kısmını hafifletebileceğini düşünerek aşağı doğru bastırdı, ancak ona karşı topraklandıkça sadece yoğunlaştı.

Rafe'in kolları onu sıcak demir bantlar gibi sarmıştı. Sonra, akıcı bir yuvarlanmayla onu sırt üstü çevirdi, öpücüğü vahşi, sıcak ve kontrolsüz bir şeye derinleşirken onu altına sıkıştırdı.

Adam onu vücuduyla sarmalayıp erotik bir ritimle ona karşı hareket ederken vücudundaki her damar ve arter zonkluyordu. Dili ağzını istila etti, dişlerini ve azı dişlerini iterek derinlere inerken kalçaları ayrılmış uylukları arasında ağır bir şekilde sallandı.

Nabzının sert atışı acil bir davul vuruşuna dönüştü, çekirdeğindeki ihtiyaç havuzunu büküp sarmal hale getirdi ve zorlukla kontrol altına alabileceği bir arzuya dönüştü.

Cildi çok sıkı, çok sıcak hissediyordu. Bol örgü bluzunun ve yumuşak pantolonunun altında, *dermaglifleri* her zamankinden daha canlı hissediyordu, sanki diğer dünyaya ait deri işaretleri yanıyor ve çalkalanıyor, onu ateşle yalıyordu.

Daha önce de arzu duymuştu ama o kadar seyrek duymuştu ki ne zaman duyduğunu bile hatırlamıyordu. Geçmişte ona tesadüfen dokunan beceriksiz okul çocuğu öpücükleri ya da sakar ellerin hiçbiri şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Rafe'in dokunuşu daha önce olan her şeyi unutturmuştu. Öpücüğü içinde kontrol altına alınamayan bir ateş yakmıştı.

Adamın eli kazağının eteğinin altından kayarak çıplak karnının üzerinde gezindiğinde, kadın ürpertici bir nefesle ona doğru eğildi. Adamın avuç içi sütyeninin ince dantelinin üzerinden okşayarak yukarı doğru hareket ettiğinde Devony onun altında kıvrandı, zevk onu sardı. Bir saniye sonra ön kopça açıldı ve Devony çıplak göğsünü avucunun içine alırken inledi.

"Tanrım, yumuşacıksın," diye mırıldandı. "Ve parmak uçlarımda *gliflerinin* canlandığını hissedebiliyorum."

O da bunu hissedebiliyordu. Adamın elinin her dokunuşu teninde dans eden bir zevk yaratıyor ve içindeki sızıyı erimiş bir özleme dönüştürüyordu.

Öpücüğü kadının boğazına doğru ilerledi. "Seni görmem gerek."

İzin almak için beklemedi. İyi de oldu. İçindeki açlık arttıkça bunu ona söyleyecek sesi zor buluyordu. Gömleğini belinden yukarı iterek, elleri gövdesi boyunca kayarak kumaşı topladı

çenesinin altından. Bir an için onu öpmeyi bıraktı ve üstünü ve sütyenini tamamen çıkardı. Sonra ona bakmak için başını aşağı eğdi.

"Çok güzelsin amına koyayım." Derin sesi, arzusundan ve ağzını dolduran dişlerinden dolayı kalınlaşmış, kaba bir kenar taşıyordu. Kehribar rengi bakışlarının sıcaklığı onu ılık bir ışıkla yıkarken, adam ayağa kalktı ve yavaşça onu seyre daldı. "Muhteşem olacağını biliyordum Devony. Yumuşak, kremi tenindeki tüm bu güzel *işaretler*. Ama sen hayal ettiğimin de ötesindesin."

Gözlerinde gördüğü aynı hürmetle ona dokundu. Öne doğru eğilip dilini kızın işaretlerinden birinin kıvrımları boyunca gezdirdiğinde, kız duygulanarak ürperdi. Bir göğsünden diğerine, oradan da göbeğine doğru ilerleyerek kadının çıplak kalan her santimini öpücüklere boğdu. *Glifleri* sanki onlara komut veriyormuşçasına karşılık veriyordu, renkleri dudaklarının altında, parmaklarının altında dalgalanıyor ve hepsini keşfediyordu.

"Bunun nereye gittiğini merak ediyorum," diye mırıldandı, kendini vücudunun üzerine indirdi ve yoga pantolonunun bel bandının altında kaybolan süslerden birini yaladı. Pantolonu kalçalarından aşağı çekerek külotunu da onunla birlikte çıkardı. Parlayan bakışları, kalça kemiği boyunca uzanan ve seksinin tümseğine doğru giden bir *glifin* yolunu takip ederken, soluduğu nefesin sesi düzensizdi. Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı, dudaklarında hınzır bir eğim vardı. "Sanırım en sevdiğimi buldum."

Kendisine daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını açarak, ayrılmış uyluklarının arasına girdi ve *dermaglifin* bir ucundan diğerine bir öpücük dizisi bıraktı. Kısa sakalı lezzetli bir aşındırma yaparak Devony'nin uyarılmasını inanılmaz derecede sıkılaştırdı. Tanrım, ona duyduğu arzudan patlayabileceğini düşündü.

Bir sonraki anda, adam ağzını vücudunun sırlıslıkla olmuş dikişine dayadığında neredeyse başarıyordu. Dili kıvrımlarının arasına girdi ve kadın bir yudum hava emdi. Adam acımasız bir istekle klitorisini emerken ürpertici bir iç çekişle onu terk etti.

Kadının tepkisi onunkini de teşvik etmiş gibiydi. İnledi ve onu daha yakına sürükledi, avuç içleri onun arka tarafını kavradı, sıcak, zevkli bir ısırtap içinde kıvrınmasını güçlükle engellerken onu sabit tuttu.

Anı, ezici bir his dalgasının üzerine yuvarlanmasına hazırlıklı değildi.

Dalga doruğa ulaştı, sonra çöktü, varlığının her zerresini ısıltılı, cıvıltılı bir mutlulukla doldurdu. Haykırdı, adamın adı diline dolandı.

Serbest kaldığında Rafe'in ellerinde titriyor, vücudu Rafe'in bıyıklı yüzüne karşı sarsılıyordu.

Sonunda göz kapaklarını araladığında, adamın kendisine baktığını ve saf bir erkek takdiriyle onu incelediğini gördü. Görüşü kehribar rengine bürünmüştü, dişleri hançer gibi uzun ve keskindi, dudaklarını aralayarak derin derin nefes alıyordu.

Rafe sıırttı. "Vay canına, Devony. Keşke şu anda kendini görebilseydin. Hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın."

Tek yapabildiği cevap olarak inlemektir. Bu sözsüz ses bile kaba ve insanlık dışıydı. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştı. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Ve ona bakarken ne kadar üstesinden gelmiş gibi görünse de, Devony, Rafe'nin görüntüsünün şu anda ona ne yaptığını tarif etmeye başlayamazdı, vücudu ona verdiği zevkten dolayı titriyordu.

Yakışıklı ve altın sarısı, kaslarla kaplı muazzam vücudu, sadece varlığıyla bile muhteşemdi. Ama şimdi, kehribar rengi ateşin sardığı akuamarin gözleri, arzu dolu yüzü ve parıldayan keskin dişleriyle, dehşetten başka bir şey değildi.

Ona bakarken şiddetli bir sahiplenme duygusu kapladı içini. Bu, içindeki bir yerden geliyordu ve bu geceden önce bile onu kendisinin olarak sahiplenmişti. Bu onun evcilleşmemiş bir parçasıydı ve bu geceye kadar uyuyordu. Ta ki Rafe'in otoparktaki öpücüğü onu uyandırana kadar.

Devony yerden kalktı, bir avucunu göğsünün ortasına yerleştirdi.

İlk başta şaşırılmış görünüyordu, ancak onu oturur pozisyona getirip önünde dizlerinin üzerine yükseldiğinde kehribar rengi gözlerinde hevesli, onaylayıcı bir ışık yandı.

Siyah tişörtünü çıkardı ve bakışlarının açgözlülükle güçlü göğsünü ve kollarını kaplayan *gliflerin* üzerinde dolaşmasına izin verdi. Onda onun kadar çok yoktu. Annesinin laboratuvarında manipüle edilmiş genetiği sayesinde, Devony bol miktarda deri işaretinin yanı sıra bir Irkdaş'ın küçücük gözyaşı damlası ve hilal-ay damgasıyla doğmuştu.

İrkin içindeki ya da dışındaki herkes için o eşsizdi. Ama onun için Rafe tek başına bir büyüleyiciydi.

Karşı koyamadığı bir tane.

Ellerini adamın pürüzsüz teninde gezdirerek renklerin *glifler* boyunca akıp gidişini izledi. Koyu şarap, çivit mavisi ve altın. Kendi teni kaynıyordu

aynı derin tonlarla. Arzunun tüm renkleri.

Rafe onun araştıran elleri altında őrperdi, bakışları erimişti. őrne doğru eğilip dilini kullanarak onun kendisine yaptığı gibi Rafe'in tadına baktığında, Rafe'in kasları dudaklarının altında esnedi. Siyah kotunun őrnünü dolduran devasa şişkinlik daha da belirginleşti.

Elleri kızın saçlarında oynayarak dağınık topuzunu gevşetti. "Daha őrnce hiç kendi tőrunden bir erkekle birlikte oldun mu?"

Dudaklarını yaladı. "Hiç kimseyle birlikte olmadım."

Geri ęekildi ve kadının ellerini tutarak alęak bir kőrürle susturdu. "Hiç kimse mi?" Kadın başını salladığında, adamın ifadesi sertleşti. "Ah, lanet olsun. Devony ... bana söylemeliydin."

"Neden? Bilseydin beni daha az mı isterdin?"

ęatık kaşları daha da karardı. Cevap vermesi uzun bir anını aldı. "Hayır. Hiçbir şeyin seni daha az istememe neden olabileceğini sanmıyorum. şimdi değil. Hiçbir zaman."

"Göznel." Onu őrptü, dudaklarının ve dillerinin nazikęe birbirine karışması değil, bir kaynaşma, bir sahiplenme.

şu anda onun şefkatli ilgisini istemiyordu. Nazik olmasını istemiyordu. Sadece onu istiyordu.

Onu őrpücükten kurtarmadan, kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açmak için uzandı. Biraz beceriksizce davrandı ama sonra Rafe'in elleri de onunkiler kadar sabırsız ve kararlıydı.

Serbest kaldığında, ona dokunma, onu tatma dürtüsüne karşı koyamadı.

Aleti kalın ve gururlu bir şekilde duruyordu, en az geri kalanı kadar görkemliydi.

Adamın uzunluğunu iki eliyle kavradı, kolan ve ağırlığına hayret etti. Kadın onu okşarken sıkıca tısladı, sonra ağzını onun őrzerine indirip boğazının derinliklerine aldığında boğuk bir inilti ęıkardı.

Adam omuzlarından tutup onu kendisinden uzaklaştırdığında hızını yeni bulmuş gibi görünüyordu.

"Bunu seninle yapmamalıyım." Bakışları onu kavurdu, yakışıklı yözü korkunę bir azapla doluydu. "Beni göndermelisin, Devony."

"İstediğim bu değil."

Onun cevabı karşısında alęak sesle alay etti. "Bu zaten ęok ileri gitti." Sözleri bir uyarı gibi söylenmişti, ancak ister ona ister kendisine yönelik olsun, kadın

emin olamadı. "Gün ışığı çok yakında doğacak. Eğer evime dönmezsem, uzun bir süre hiçbir yere gidemeyeceğim."

"Biliyorum," dedi. "Ve hâlâ kalmanı istiyorum."

Elini şaftının etrafına sardı ve onu tekrar öptü, ağızlarının kavurucu bir çiftleşmesi. Adam buna direnmedi. Onu reddetmedi.

Hayır, hiç de değil.

Bir hırıltıyla parmaklarını saçlarına geçirdi ve öpücüğüne vahşi bir iddiayla karşılık verdi. Bildiği bir sonraki şey, onun altında sırt üstü yattığı, büyük bedeninin ayrılmış uyluklarının arasına sıkıştığı.

Öpücüğü ağızını terk etti ve vücudunun uzunluğuna doğru ilerledi. Onu iyice ayırdı ve cinsel organını yalayıp yuttu, uyarılmaktan çıldıracağını düşünene kadar tek parmağıyla içine girdi. Devam etti, vücudu ilkinde alıştığında ikinci bir parmak daha ekledi.

Bu yeterli değildi. Bundan daha fazlasını arzuluyordu. Ondan daha fazlasını. Yine de adam durmadı, kadın sarsıcı bir doruk noktasının saldırısıyla çılgılık atana kadar durmadı.

Adam onun üzerinde kaydı ve sonra sert uzunluğu kaygan kıvrımlarına karşı sert bir talep oldu. Bir an için orada sallandı, gelecek olanın vaadiyle vücuduyla alay etti.

Hazır olduğunu düşünüyordu.

Kendinden geçmenin tüm spektrumunu çoktan hissettiğini sanıyordu. Oh, Tanrım, yanılmıştı.

Rafe'in ağızı tekrar onunkini buldu ve sonra kalçalarını bir hamleyle itti ve sikinin küt başı onu delip geçti. Bunun keskinliğiyle, adamın onu doldurmasının, germesinin, birleşmelerinin yoğunluğundan başka hiçbir şeye yer bırakmamasının ezici hissiyle haykırdı.

Acı ve zevk birleşip vahşi ve akıl almaz bir şeye dönüşürken çılgınlığını tutamadı. Dalga dalga üzerine çökerken tırnakları adamın omuzlarını tırmalıyordu.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, onun boşalmasını izlerken aşağıya bakarak. "Fırsatın varken beni kül etmeliydin."

~ ~ ~

Yavaş gitmek istedi.

Ona özen göstermek, nazik davranmak istiyordu ama Devony bunların hiçbirine izin vermiyordu.

O Breed'di ve korkusuzdu. Ve kutsal cehennem, o enfesti.

Kadının kılıfının sıkılığı onu kavradı, bakir eti istilasının vurucu gücü altında yol veriyordu. Kadının içine girerken sikini yıkayan ipeksi meyve sularına karışan hafif kan kokusunu alabiliyordu. Hâlâ sahip olduğuna inandığı küçük onur duygusunu sarsmalıydı. Bunun yerine, içindeki canavar saf bir sahiplenme kükremesiyle karşılık verdi. Tırnakları omuzlarını çizdi, kalçalarının yağsız kasları kalçalarının etrafına sarıldı ve vücutlarının her sert çarpışmasının uzunluğunu ve derinliğini sürdürdü.

Kadının doruk noktası adamın altında bir fırtına gibi koptu. Adam Hiç bu kadar güçlü, elektrikli ve ateşli bir şey hissetmemiştim.

Ve onun güzel yüzü. Ah, Tanrım. Yüzü tutku ve serbest bırakılmayla daha da güzelleşmişti.

Kızın sınır tanımayan tepkisinden zevk alırken, kendinden nefret eden bir dalga onu sarstı. Ne onun bu haline tanık olmaya ne de ilk kez zevk almasına izin verdiği adam olmaya hakkı vardı.

Onun hiçbir parçası üzerinde hakkı yoktu. Vücudu üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi, hele kalbi üzerinde hiç.

Yine de başka bir erkeğin Devony'ye dokunabileceği fikri damarlarında soğuk bir ateş yaktı.

Kimse yeterince iyi olamazdı, en azından o.

Bu, onun içine pompalarken dudaklarından dökülen her yumuşak iniltinin tadını çıkarmasını engellemedi. Kalçalarının onunkilerle buluşmak için yaptığı her hoş kavis. Onu acımasızca bir orgazmdan diğerine sürüklerken güçlü bedenini saran tüm güçlü titremeler.

Onun ilki olduğu için en kötü türden bir piçti, özellikle de aralarında yarı gerçeklerden oluşan bir mayın tarlası varken.

Ama bu yalan değildi, ona duyduğu arzu. Bu gerçeği ondan saklayamamıştı. En başından beri ve bu geceden sonra bir daha asla.

Yoğunlaşan bir öfkeyle onun içine doğru sallanırken, çekirdeğinin sıcak, ıslak yumruğuna doğru güçlenirken bu ihtiyacı zapt edemiyordu.

Gözleri açık ve adama sabitlenmişti, adam her darbeye daha derine iterken ateşli bakışlarında utangaçlık yoktu. Ayrılmış dudaklarının arasından keskin bir iç çekiş çıktı, dişleri parlıyordu.

Rafe hırlayarak dik bir uçuşunun kenarına doğru yuvarlandı. Oraya tek başına gitmekten memnun olmayacaktı. Eğilerek, vahşi bir şekilde ağzını aldı

Öpüşürken adam kabzasına kadar battı ve vücudunu daha derin bir şekilde talep etmeye başladı. "Oh, Tanrım," diye inledi Rafe'nin ağzına doğru. "Rafe, buna dayanamıyorum."

Onun acıyı kastetmediğini biliyordu. Kadından boğuk bir çığlık yükseldi. Vücudu adamın altında sarsıldı, elleri hâlâ adamın omuzlarında pençe gibi kenetlenmişti.

Kadının boğazı sert bir salıverme çığlığıyla patlarken bile Rafe onun içinde hareket etmeye devam etti. Etrafını sımsıkı saran kadının erotik baskısına, onu sağan dalgalı kasılmalara kendini kaptırmıştı. Kadının hissi onun da kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Dişlerinin ve azı dişlerinin arasından çiğ bir lanet çıkardı.

Şimdi, kendi ihtiyacının giderilmesini talep ediyordu.

Bir ön kolunun üzerinde durarak, gözlerinde yanan açlık ve coşku bakışıyla büyülenmiş bir halde, kızın sıcaklığına daha da derinlemesine daldı.

Nabızı boğazının dibinde zonkluyor, bakışlarını tekrar tekrar o çekiç ritmine çekiyordu. Açlık, uzatmak için mücadele ettiği salıvermenin dalgalarıyla birlikte onu kamçılardı.

Kana susamışlığını birkaç gece önce LaSalle'in partisinde gidermişti ama Devony'nin damarının ağzına bu kadar yaklaştığını görmek onu iliklerine kadar sarsan bir cazibeydi.

"Siktir," diye hırladı, içinde bir gelgit dalgası gibi yükselen dürtüye hazırlıksızdı.

Kendine bunun sadece seks olduğunu söyledi. Seks yapmadan çok uzun süre geçirmişti; onu bir siren gibi büyüleyen Opus kadını tarafından aptal yerine konduğundan beri bir kez bile seks yapmamıştı.

Cezalandırıldığı için kendini inkâr etmişti ama bu gece bedelini ödüyordu. Devony daha da büyük bir bedel ödüyordu. Çünkü aralarındaki bu arzu ne kadar yoğun olursa olsun, Rafe bunun daha fazlası olmasına izin veremezdi.

Onun için önemli olan tek şey göreviydi.

Opus Nostrum'dan aldığı intikam ve dumanlar dağılıp savaş kazanıldığında nihayet elde edeceğini umduğu kurtuluş.

O zamana kadar, diğer her şey sadece kaçınması gereken bir engeldi. Devony Winters da dahil.

Bu gecenin düzeltilmesi gereken bir hata olduğuna ve şu anda ona karşı hissettiklerinin sadece anlık bir zayıflık olduğuna, günün sert ışığı altında kaybolup gideceğine kendini ikna etmeye çalıştı. Buna inanması gerekiyordu çünkü başka türlü kabul edilemezdi.

Devony Winters onun için hiç zamanı olmayan ve şımartmaya da hakkı olmayan bir cazibeydi.

Ama yine de kendini onun bedeninin mükemmel mutluluğuna gömmeye devam etti, duracak gücü yoktu. Kendi vücudu hızlanırken onun tepkisinin her nüansının tadını çıkardı ve sersemletici salıverilişinin telaşıyla birlikte içinden bir kükreme patladı.

Ve içindeki erkek olan her şey, Breed olan her şey, ona sahip olma ihtiyacıyla kükrerken.

Ona sahip çıkmak için.

BÖLÜM 12

Yumuşak ayak sesleri ve Devony'nin şampuanlanmış saçlarının hafif çiçek kokusu, ertesi sabah babasının çalışma odasındaki açık savaş odasına girmeden birkaç dakika önce Rafe'i onun varlığından haberdar etti.

Rafe saatlerdir uyanıktı, o uyurken çoktan duş almış ve giyinmişti. Cinslerden biri olarak fazla uykuya ihtiyacı yoktu. Devony'nin de öyle olduğu kesindi ama gün ağarmadan kısa bir süre önce yatağının yanından ayrıldığında Devony kıpırdamamıştı bile.

Uyanır uyanmaz onu Darkhaven'da bırakmalıydı.

Aslında yapması gereken şey babasının dosyalarını ve topladığı bilgileri de paketleyip doğrudan Tarikat'a götürmekti. Hâlâ da yapmalıydı, merkeze gecikmiş bir telefon açıp Devony Winters'ı girdiği tehlikeli yoldan çekip almalarını ve derhal Tarikat'ın koruması altına almalarını tavsiye ettikten hemen sonra.

Ulaşamayacağından bahsetmiyorum bile.

Özellikle de dün geceki muhteşem görev ihmalinden sonra.

"Günaydın." Fotoğrafların, notların ve şemaların olduğu duvarı inceleyen adamın arkasından yaklaştı. Kollarını adamın beline dolamış ve çenesini omzuna dayamışken göğüsleri adamın omurgasına baskı yapıyordu. "Ne zamandır buradasın?"

Hafifçe omuz silkti. "O kadar da uzun değil."

Yüzünü ona dönerek, sadece onun kucağının baştan çıkarıcı sıcaklığından kurtulmak istedi. Büyük hataydı. Şimdi ona baktığı için daha da baştan çıkarıcıydı. Belli ki duştan yeni çıkmış, pembe ipek pijama şortu ve düz beyaz pamuklu bir kaşkorse giymişti.

Masum kombinasyon, diri göğüslerini ve muhteşem uzuvlarının ve kıvrımlarının çoğunu süsleyen seksi *dermaglifleri* gizlemek için çok az şey yaptı. Dün gece bu uzuvların ve kıvrımların neredeyse her santimetrekaresinin tadına bakmıştı.

Bugün, onun içine gömülerek geçirdiği saatlerden tatmin olmak yerine, her şeye yeniden başlamak istemiyormuş gibi davranmakta çok zorlanıyordu. O zamanki ve şimdiki rahatsız edici kontrol eksikliği yüzünden yeni bir suçluluk duygusuna kapıldı.

Kaşlarını çattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İnanılmaz." Memnun gülümsemesi ona pişmanlık dışında her şeyi hissettirmeliydi. "Ve biraz da utandım, eğer gerçeği bilmek istiyorsan. Ben

Daha önce hiç kendimi bir erkeğe atmamıştım. İyi ki dün geceye kadar neler kaçırdığımı fark etmemişim."

Rafe homurdandı, bir sırtış iradesi dışında ağzını çekiştiriyordu. Devony'yle seviştiği için ne kadar pişman olmak istese de, Devony gözlerinde boğucu bir parıltıyla ona bakarken o noktaya gelmesi zordu. Aleti anlık, yenilenmiş bir ilgiyle kıpırdandı ve nabızı daha güçlü bir tempoya girdi.

"Daha önce hiç kimsenin ilk seferi olmamıştım," diye mırıldandı. "Eminim senin için çok daha iyisini yapabilirdim."

"Kulağa ilgi çekici geliyor. Aklında ne var?"

Kıkırdadı. "Sakın sorma. Öğrenince şok olabilirsin."

"Gerçekten mi?" Burbon rengi gözleri ilgiyle genişledi. "Dene beni."

Sikeyim. Nasıl olmuştu da "günaydın "dan tekrar seks yapmaktan bahsetmeye başlamışlardı?

Rafe bir adım geri çekildi ve boğazını temizledi. Kadın odaya girdiğinde elinde tuttuğu belge şimdi yumruğunun arasında ezilmişti.

Devony bunu fark etti. "Bu Cruz'un çetesindeki faaliyet kayıtlarımdan biri mi?"

"Evet." Son birkaç saattir onun dosyalarını tarıyor, bulabildiği her ayrıntıyı özömsüyor ve hafızasına kaydedemeyeceği kadar kapsamlı olan öğelerin fotoğraflarını çekiyordu.

Kadının yaklaşık iki aydır Ricardo Cruz ve çetesiyle birlikte çalıştığını öğrendi. Ondan önce de başka bir bölge çetesine, ondan önce de bir başkasına sızmıştı. Bilgi peşinde inatla koşmuş ve bu süre zarfında her grubun çeşitli suç işlerinin, ilgili konuşmaların, hatta aksi takdirde gözden kaçabilecek küçük ayrıntıların günlüğünü tutmayı başarmıştı.

Onun titiz olduğunu söylemek yetersiz kalır. Ve korkusuz.

Tarikat'ın gelip onu alandan çıkarmasını ayarladığında, görevinde ne kadar büyük bir kayıp olacağını düşünmek istemiyordu.

Rafe günlüğü savaş odasındaki bir çalışma masasına bıraktı, sonra da bir generalin kapsamlı bir savaş kampanyası planını hatırlatan dört duvardan oluşan istihbarata doğru ilerledi. "Cruz'un Judah LaSalle ile ne kadar zamandır birlikte olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bir yıldan fazla diyebilirim." Duvardaki dosyalara ve bir kişiyi diğerine bağlayan kırmızı iplere bakmak için onun yanına yürüdü. "Fish'le tanıştıktan kısa bir süre sonra bana LaSalle'in onları işe aldığı ilk işlerden birini anlattı. Berkshires'daki bir enerji bilimleri laboratuvarına zorla girmişler."

Rafe söz konusu şirketi muhtemelen tanıdığına dair bir yorum yapmadan başını salladı. Orada geliştirilmekte olan ürünün bu yılın başlarında Opus Nostrum'un eline geçen birkaç ultraviyole teknolojisinden biri olduğuna dair sağ koluyla bahse girmeye hazırdı.

"Fish, LaSalle için ne çalmaları gerektiğini söyledi mi?"

"Hayır. Zaten başarılı da olamadılar. Güvenlik çok sıkıydı, bu yüzden iptal etmek zorunda kaldılar."

"Ama LaSalle onları başka işler için işe almaya devam etti?" "Cruz ve adamları gibi insanlara ihtiyacı var."

"Harcanabilir adamlar," dedi Rafe.

"Doğru. Neredeyse her şeyi yapacak -yeterince büyük bir ödemeye geldiği sürece neredeyse her şeyi riske atacak- adamlar. Gözlemlediğim kadarıyla onlar LaSalle için sahadaki botlar ve şu ana kadar dokunulmaz. Ayrıca, Opus'la bağlantılı olduğuna dair henüz net bir kanıt yok."

Rafe bundan o kadar emin değildi. Berkshires soygunu ona doğru yolda olduğuna dair umut vermişti. Onun sayesinde keşif konusunda aylar ilerlemişti bile.

Devony günlüklerinden birini daha aldı ve ona uzattı. "İşte onun için en son işlerinin bir listesi."

Rafe rastgele mal alıp v e r m e l e r i n , çeşitli soygunların, hatta birkaç kara para aklama vakasının kayıtlarını taradı. Rafe belgeyi incelerken ona doğru döndü ve sırtını istihbarat duvarına yasladı. "Ocho ve Axel'in Cruz'un son zamanlarda söz verdiği büyük bir iş hakkında konuştuklarını duydum.

Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama Cruz bana bundan hiç bahsetmedi."

Rafe ona baktı, zihni bu sorunu çözmenin en hızlı yolunu hesaplıyordu. "Adamlardan birini bir yerde yalnız yakalamalıyım. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, o orospu çocuğunu trans halinde sorgulamak için yeterli bir süre."

Daha o konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Bunu yaptım."

"Öyle mi?" Şaşırmamış ve etkilenmemiş gibi davranamazdı. "Hangisini sorguladın?"

"Hepsi, Cruz da dahil." Kaşlarını kaldırdı. "Bunca aydır onlarla ne yaptığımı sanıyorsun, bilardoda onları yenip onlarla çürük viski içmekten nefret etmiyormuşum gibi mi davranıyorum?"

Kıkırdadı. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

Gülümsedi. "Dün gece bana söyleyip durduğun şey buydu." Evet, öyleydi. Her kelimesinde de ciddiye.

Ve hala onu arzuladığı için bir tür pislik olmalıydı, hatta yarın bu saatlerde Emir'in gözetiminde olacağını ve onunla hiç tanışmamış olmayı dileyeceğini düşünse bile.

Normal durumlarda o kadar kendinden emin ve korkusuzdu ki, birkaç saat öncesine kadar ona dokunulmamış olmasını kabullenmesi zordu.

Ona kadar.

"Sen inanılmaz bir kadınsın, Devony." Ona yaklaştı ve yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı. "Dün gece inanılmazdı."

Başını salladı ve birkaç saat öncesine göre daha berrak bir kafayla ondan öpücük aldığı için kendine lanet etse de, bir öpücüğün daha zevkini inkâr edemedi. Ve yine de dudaklarının yumuşak bir şekilde onunkilere değdiğini hissetmek damarlarında bir arzu seline yol açtı.

İnledi ve geri çekildi.

"Bu iyi bir fikir değil. Bunu sana bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdim."

"Bana mı yapıyorsun? Bunu birlikte başardığımızı düşünmüştüm Rafe. Yani, bu alanda çok fazla deneyimim olmayabilir ama birlikte çok iyi yaptığımızı düşündüm."

Şimdi ona doğru geliyordu, gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu ve kararlılığını hızla karşı konulmaz buluyordu.

"Bence sen ve ben pek çok şeyi gerçekten iyi yapıyoruz. Kendi başımıza yapmaya devam edemeyeceğimiz kadar iyi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu." Etrafındaki duvarları, son beş ay boyunca yaptığı tüm çalışmaları işaret etti. Kendisine zarar verenlerin peşinden koşarken yaşadığı tüm kalp kırıklıklarını ve kayıpları. "Aynı şeyi istiyoruz, değil mi? Opus Nostrum'un sonunu görmek. O piçler yok olana kadar ikimiz de rahat etmeyeceğiz. Öyleyse neden bunu birlikte yapmıyoruz?"

Adam ikisinin arasına baktı, kadın şimdi ona elini uzatmıştı. "Birlikte mi?"

"Bir ekip olarak. Ortak olarak. Ne diyorsun, Rafe?"

Ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sadakati çoktan konuşulmuştu. Başkentte ona güvenen bir ortak ekibi ve Boston'da mümkün olan en kısa sürede yeniden bir araya gelmeyi umduğu kardeşleri vardı.

Komuta Merkezi. Görevi tamamlanana kadar başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye yer yoktu.

Tüm bunları dün gece, onunla olan durumun kontrolünden bu kadar çıkmasına izin vermeden önce ona anlatmalıydı.

Her ne kadar gerçeği bilmeyi hak etse de, Lucan Thorne ve Sterling Chase ile konuşana kadar, bir savaşçı olarak devam eden rolünü açıklayarak Tarikat'ın ona olan inancını sarsamazdı.

Ve Devony'nin kendisinden nefret etmesini istemeyen bencil bir yanı vardı.

Ne dün gece, ne de şimdi, ona böylesine açık bir güven ve şefkatle bakarken.

"Ben senin arkanı kollayacağım, sen de benimkini," dedi, hâlâ onun cevabını bekliyordu. "Anlaştık mı?"

Rafe ona baktı, saygı, hayranlık ve adını koymak istemediği daha derin bir şeyle dolup taşıtı. Tanışmalarından bu yana geçen kısa süre içinde ona borçlu olduğu onca şey arasında ona verebileceği tek söz buydu. Tarikat'a olan yükümlülüğü ne olursa olsun, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu kadarını hiç çekinmeden ve tüm dürüstlüğüyle taahhüt edebilirdi.

"Tamam," dedi, kızın elini tutarken sözcükler boğazında zımpara gibi düğümleniyordu. "Bir anlaşmamız var, Devony."

Tarikat bundan hoşlanmayacaktı.

O da öyle olduğuna ikna olmamıştı.

BÖLÜM 13

Günün büyük bölümünü Devony ve babasının topladığı her bilgiyi gözden geçirerek geçirdiler. Rafe'in keskin zekâsının çalışma şeklini, bilgiye olan bitmek tükenmek bilmeyen açlığını görmeye bayılıyordu. Odaklanmış ve metodikti ve en belirsiz veri parçaları arasında bile kalıpları ve bağlantıları tespit etme konusundaki keskin yeteneğine hayret ediyordu.

Kesinlikle muhteşem bir erkekti ama seksi beyni onun duyularına da zarar veriyordu.

Birlikte yaptıkları çalışmaları incelemenin, onunla yapmak istediği diğer şeyleri aklından çıkarmasına yardımcı olacağını düşündüyse, daha fazla yanılmış olamazdı.

Ne zaman bir fotoğrafı almak ya da ortak çalışma masalarındaki bir dizi belgeyi düzenlemek için onun yanından uzansa, kadın adamın kaslı ön kolundan aşağıya inen arapsaçı gibi *kabartmaları* yalama isteğine karşı koymakta zorlanıyordu.

Opus ve onlarla bağlantıları olabilecek kişiler hakkında sorular sorduğunda ya da teorilerini paylaştığında, dudaklarının şehvetli kesimi ve ağzının vücuduna yaptığı tüm kötü şeylerin çok canlı hatıraları tarafından büyülenerek her kelimeye asıldı.

Ona bu kadar yakın otururken nabzının sabit davulunu görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Breed duyuları bu güçlü ritme ve damarlarında dolaşan kanın sıvı akışına kilitlenmişti. Azı dişleri diş etlerine battı ve hangisini daha çok istediğine karar veremedi; Rafe'i tekrar içine almak mı, yoksa keskin köpek dişlerini boynunun yan tarafına batırmak mı?

Bu son arzu, düşünmesi gereken son şeydi.

Kan bağı kutsaldı. Ebediydi ve bir anlık dürtüyle girilmemeliydi. İsteddiği kadar insan Konukçularla beslenebilirdi ama Rafe'in kanından bir yudum almak, ikisi de yaşadığı sürece onu geri dönülmez bir şekilde Rafe'e bağlayacaktı.

Bu düşüncenin onu neden donup bırakmadığını bilmek istemiyordu.

Hiçbir zaman sonsuza dek mutlu olma fikriyle yanıp tutuşan bir kız olmamıştı. Tanrım, şimdi Rafe'le yaptığı şey bu muydu? O kadar aptal olamazdı. Görünüşe göre, bekâretini kaybetmek de onu biraz sağduyudan mahrum bıraktı.

"Babanın Conley Terminali'ne ait kargo trafik kayıtlarını nereye koymuştuk?" Rafe onu sıkıntılı düşüncelerinden sıyrarak sordu.

Kaşlarını çatarak, el yazısıyla yazılmış notlardan oluşan açık bir dosyayı karıştırdı.

Onun yanında dikkati dağılmış bir halde yalnız olduğu için, gerçekten odaklanacak başka bir şey bulması gerekiyordu. Özellikle de bugün aralarına profesyonel bir çizgi çekmekte hiç zorlanmıyor gibi görüldüğü için.

"Bu mu?" Düzinelerce kayıttan birini ona doğru kaydırıldı.

Kısa bir süre baktı, sonra başını salladı. "Şubat ayındaki kayıtları arıyorum."

"Al bakalım." Devony söz konusu belgeyi aldı ve ona uzattı, onun dikkatle incelemesini izledi.

Ona duyduğu hayranlık onu tedirgin ediyordu, özellikle de bugün belirgin bir şekilde tek taraflı görüldüğünde. Onunla boyundan büyük işlere kalkışıyordu; bunun farkındaydı. Midesinde taklalar attıran ve damarlarını uzun süreli bir elektrik şoku almış gibi hissettiren sadece inanılmaz seks değildi.

Bunu ona yapan şey Rafe'le birlikte olmaktı. Onunla konuşmak. Onunla strateji kurmak. Vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissedecek kadar yakın olmak ve ona baktığında akuamarin gözlerindeki tutuşan korları görmek.

Hakkında çok az şey bildiği bir erkeğe bu kadar çabuk ve derinden bağlanmasına izin verdiğine inanamıyordu. Tehlikeliydi; bunu ilk elden görmüştü. Nazik ve şefkatli de olabilirdi; parkta onu iyileştirdiğinde ve dün gece ona büyük bir nezaketle davrandığında -tam da ona tutkunun gerçek anlamını göstermeden hemen önce- bunu deneyimlemişti.

Ama Rafe aynı zamanda Opus'tan intikam almayı kafasına koymuş, acı çeken ve öfkeli bir adamdı.

Onu suçlayabileceğinden değil.

Tarikat'ın onu geri çevirmesine gelince, onların kaybı onun kazancı olmuştu. Ailesini kaybettikten sonra arayışına tek başına çıkmıştı, yol boyunca bir müttefik bulacağını asla hayal etmemişti. Bir yanı Rafe'de bundan daha fazlasını bulmuş olabileceğini düşünmek istiyordu.

Onu izlerken, onun hakkında bilmek istediği, anlamak istediği çok şey olduğunu fark etti. Soyadını bile bilmiyordu.

Dirseğini masaya dayayarak onun kayıtları karıştırmasını izledi. "Bana henüz söylemediğin çok önemli bir şey olduğunu fark ettim."

Başını sertçe kaldırdı ve ona yumuşak ama tuhaf bir şekilde temkinli bir bakış fırlattı. "O da ne?"

"Rafe tam adın mı, yoksa bir şeyin kısaltması mı?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Aslında benim gerçek adım Xander." Yüzündeki o tuhaf ifade gevşeyerek dizlerini eriten, çarpık bir sırıtışa dönüştü. "Xander Raphael Malebranche."

"Bu çok güzel."

Kıkırdadı. "Bir dahaki sefere ailemi gördüğümde böyle dediğini söyleyeceğim."

"Bu ne kadar sık oluyor?" diye sordu. "Onlar hakkında pek konuşmadınız."

Opus Nostrum'un köstebeğiyle ilişkisi yüzünden ailesini neredeyse öldürttüğünü itiraf etmesi dışında, Devony onun da hayatında bir ailesi olmadığını varsayabilirdi.

Ona baktığında, o da kendisi kadar yalnız görünüyordu. Yalnızlığının kendi dayatması mı yoksa bir Opus ajanı tarafından kandırılmış olmaktan duyduğu utancın bir sonucu mu olduğundan emin değildi.

Tek bildiği, dünyaya gösterdiği sert yüzünün altında acı çektiğiydi.

"Onları görmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Birkaç ay, belki daha uzun."

"Yani, Tarikat'tan ayrıldığından beri mi?"

Uzun bir nefes aldı ve önündeki dosyaları dalgınca karıştırmak için ondan uzaklaştı. "Evet, sanırım öyle. O sıralarda."

"Soyadın," dedi, ona tanıdık geldiğini fark ederek. "Bana Dante Malebranche ile akraba olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"O benim babam."

"Ciddi misin?" Devony hayretler içinde sandalyesine geri oturdu. "JUSTIS'in içinde ya da çevresinde Lucan Thorne ve savaşçı komutanlarının isimlerini bilmeyen kimse olduğunu sanmıyorum. Baban Boston'daki orijinal yerleşkenin kurucu üyelerinden biri değil miydi?"

"Pek sayılmaz," dedi Rafe, ona tekrar bakmak için dönerek. "Lucan'la babamdan daha eskiye giden başkaları da var. Ama evet, uzun zamandır bir Tarikat savaşçısı. Şu anda bölge komutanlarından biri, Seattle'daki operasyon merkezini ve devriye ekibini yönetiyor."

"Onunla gurur duyuyor gibisiniz."

Başını salladı. "Öyleyim. Babam olağanüstü bir adamdır, sadece Tarikat'taki uzun rolü nedeniyle değil. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve uzun bir gölgesi var. Annem Tess'in de öyle."

Devony onun tarif ettiği gurur duygusunu biliyordu. Ailesi Rafe'in ve Tarikat'ın diğer bazı kurucu üyelerinin sahip olduğu yüksek profillere sahip değildi ama o da ebeveynleriyle son derece gurur duyuyordu. Kendini onlara bir şekilde kanıtlamayı çok istemişti.

Bunun yerine, büyürken onu kilit altında tuttular, korudular. Yeterince büyüdüğünde, onu müzik ve dans gibi güvenli uğraşlara ittiler. Sanki bir şekilde onları hayal kırıklığına uğratmasını bekliyorlarmış gibi. Sanki çoktan hayal kırıklığına uğratmış gibi.

"Baban artık Tarikat'ın bir parçası olmaman konusunda ne düşünüyor, Rafe?"

Omuz silkti, konuyu saptırdı. "Ona sormadım."

"Peki ya annen?"

Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve daralmış bakışlarla onu süzdü. "Neden bu konuda bu kadar çok soru soruyorsun?"

Savunmaya geçmesi onu şaşırttı. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Sadece merak ettim. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anladın?"

"Seni."

"Ne için?"

"Çünkü senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Çünkü seni önemsiyorum."

Gözlerini ondan kaçırdı ve tekrar başını salladı. "Ve artık konuşabileceğim, seçimlerim ya da bu dünyadaki başka herhangi bir şey hakkında ne düşündüklerini sorabileceğim ebeveynlerim olmadığı için. Sadece hayatınızda sürekli olan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Rafe ona doğru uzandı ve çenesinin altında hafifçe duran parmaklarıyla bakışlarını tekrar kendisine çekti. "Neden bahsediyorsun sen? Son birkaç aydır ailen için yas tuttuğunu biliyorum ama sanki çok daha uzun süredir yoklarmış gibi geliyor."

Kendi psişik yaralarını deşmeye hiç niyeti yoktu. Rafe'in ikna edici, ciddi bakışları, yüzünün yan tarafını okşaması kadar kolay bir şekilde kelimeleri içinden çekip çıkardı. "Ailem Londra'daki bombalı saldırıda öldürülmeden önce de yalnızdım. Ailem JUSTIS için yaşadı. Erkek kardeşim de öyle. Onların

İş onları dünyanın dört bir yanına gönderdi, bu da çocukluğumun çoğunu yabancılar tarafından büyütüldüğüm anlamına geliyordu. Dadılar, mürebbiyeler, Amerika'da yatılı okullar. O zamanlar kendimi çok yalnız hissediyordum. Onlar gerçekten gittiği için şimdi hissettiğim gibi daha da boş hissetmenin mümkün olabileceğini fark etmemiştim. Artık gerçekten kimsem kalmadı."

"Hayır," dedi Rafe. "Bu doğru değil. Ailenin kalmadığı konusunda yanılıyorsun. Sen bir Gündüzgezensin Devony. Bu annenin de eşsiz olduğu anlamına geliyor."

"Evet. Cins olarak doğdu, gün ışığında da yürüeyebilen bir Gen Bir. İlk yılları iğrençti. Vahşice. Bana bir delinin onu genetik olarak tasarlanmış Cins dişiler için bir programın parçası olarak yetiştirdiğini söyledi."

Rafe sanki biliyormuş gibi başını salladı. "O Dragos'un deneylerinden biriydi. Annen ve üvey kız kardeşlerin de Tarikat buna bir son vermeden önce o programın bir parçasıydı."

"Üvey kardeşler mi?" Devony mırıldandı, annesinin maruz kaldığı korkunç işkenceye başkalarının da maruz kaldığını düşününce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Başkaları olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Olabileceğini düşünmemiştim bile. Annemin de aklına gelmedi, bundan eminim. Hayatının o döneminden nadiren bahsederdi ve onun gibi başkalarını tanıdığından da hiç bahsetmezdi." Devony yutkundu, göğsünde garip bir umut canlandı. "Sence kaç tane olabilir?"

"Şahsen birkaç tanesini tanıyorum. Tarikat geri kalanları bulmak için çalışıyor. Tavia Chase, Brynne Kirkland ile birlikte bu çabaya liderlik ediyor. Londra'daki saldırı zamanına kadar Brynne aslında o şehirde JUSTIS için çalışıyordu."

Devony ağzı açık kaldı ama kendini tutamadı. "Annemin JUSTIS'te bir üvey kız kardeşi mi vardı? Londra ofisinde mi? Aman Tanrım." Sanki bir tren çarpmış gibi hissederek arkasına yaslandı. "Hiç bilmiyordu. Annem tüm kariyeri boyunca gizliydi, nadiren eve gelirdi. Bunca zaman aynı şehirde yaşayan, aynı kurumda çalışan bir kız kardeşi mi vardı?"

Rafe başıyla onayladı. "Bu da demek oluyor ki iki teyzen var, biri burada Boston'da. Ayrıca bir çift gündüzgezen kuzenin var, Carys ve Aric Chase. İkisi de şu anda Tarikat'la birlikte çalışıyor."

"Kuzenlerim." İçinde kabaran heyecan balonunu güçlkle zapt edebildi. Ya da ani bir belirsizlik selini. "Sence... sence benimle tanışmak isterler mi?"

Kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok."

"Yardım edecek misiniz? Bunun çok şey istemek olduğunun farkındayım, özellikle de Tarikat ile aranızdaki durum düşünüldüğünde-

"Bunu senin için yapacağım, Devony. Ne gerekiyorsa, sen hazır olur olmaz."

Adamın cevabı o kadar içten, o kadar kararlıydı ki, kadın kollarını ona sımsıkı sarılmaktan kendini alamadı. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Ben hiçbir şey yapmadım."

Geri çekildi ve onun yakışıklı, ciddi yüzünü seyre daldı. "Bana onlardan bahsettiğin için teşekkür ederim. Bu şu anda yeter de artar bile. Bu her şey demek." Adam başını eğdi ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Yalnız değilsin,

Devony."

"Tanrım, buna inanmayı o kadar çok istiyorum ki." Onun delici gözlerine baktı ve okyanus renginin ateşle yanmaya başlamasını izledi. Bakışları, ne kadar umutsuzca istese de güvenmekten korktuğu bir vaat gibi geliyordu.

"Artık yalnız değilsin," dedi, derin sesi şefkat ... ve arzuyla doluydu.

"Beni buna inandır, Rafe."

O da onu öptü ve dudaklarının onunkilere değmesine izin verdi. Bir hırıltıyla onu koltuğundan çekip kucağına aldı ve derin, ateşli bir öpücükle ağzını yakaladı.

Bir sonraki saniyede onu kaldırdı, dönüp onu çalışma masasının üzerine doğru savururken elleri arka tarafının altından kayıyordu. Birbirlerini sabırsız ellerle soydular, ten tene olmak için sabırsızlanıyorlardı. Bazı kâğıtlar ve dosya yığınları yere yuvarlandı, anında göz ardı edildi.

Ne fark etti ne de umursadı.

Rafe onu kollarına aldığı anda intikam, kayıp ya da acı düşüncelerine yer yoktu.

Sadece bu an vardı. Sadece bu adam.

Ve birlikte oldukları her an daha talepkâr, daha doyumsuz hale geliyor gibi görünen ona olan arzusu.

BÖLÜM 14

Rafe gece çöker çökmez Southie'deki dairesine döndü.

Bir duşa ve yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Bundan da öte, düşünmek ve kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı vardı, çünkü Devony ile geçirdiği saatler odaklanma yeteneğini bozmaya başlamıştı.

Stüdyosunun banyo küvetindeki duş başlığının altında ıslanırken, onu rahatsız edenin sadece Devony'ye duyduğu fiziksel ilgi olmadığını fark etti - gerçi bu alarm için fazlasıyla yeterli bir nedendi - asıl sorun onun mutluluğuna duyduğu ilgiydi.

Tavia Chase ve ikizleri onunla tanıştıracığına dair söz vermek de neyin nesiydi? Orada durması yeterince kötüydü ama eski JUSTIS ajanı Brynne Kirkland'ı da işin içine katmış ve onun Tarikat'la olan ilişkisini ifşa etmişti.

Hepsi ne için? Devony'nin gülümsemesini görmek için mi? Kendi ailesi tarafından görülmediğini ya da terk edildiğini hissettiğini itiraf ettikten sonra ona bir aile yanılması vermek için mi?

Çocukluk yaralarını onarmak ona düşmezdi. Onun üzüntüsünü yatıştırmaya ihtiyacı yoktu, özellikle de kendisine ait olmayan bilgilerle ve nasıl tutabileceğinden emin olmadığı sözlerle.

Kimliğini açığa çıkarmadan olmaz.

Zaten o çizgiye çok yaklaşmıştı. Cruz'un çetesi ve Opus hakkındaki düşüncelerini paylaşıyor. Onunla ortak olmayı kabul ediyordu, Tanrı aşkına.

Aklını kaçırmış olmalı.

Bu, muhteşem gündüzgezen söz konusu olduğunda kendisini içine soktuğu belanın en kötüsü bile değildi.

Bugün saatlerdir onun içindeydi ve tek düşünebildiği ona tekrar sahip olabilmesi için ne kadar zaman geçtiği idi.

Eğer bilmeseydi, Devony Winters'ın da Opus'un köstebeğinin Montreal'de onun üzerinde kullandığı baştan çıkarıcı yeteneğin bir kısmına sahip olup olmadığını merak ederdi. Ama Iona Lynch'in büyüleyiciliği, duygularını psişik olarak manipüle etmesi ve ona olan çekimi gözlerini kör etmişken, Devony'nin onun üzerindeki etkisi daha derin bir şeydi.

Çok daha güçlüydü çünkü gerçektir. O gerçektir.

Mükemmel değil. Teslimiyetçi ve uysal değil, cesur, hatta zaman zaman mücadeleciydi. Devony, onu istediği şeyin bu olduğuna ikna eden siren gibi, üzerine titremesi ve koruması gereken çaresiz bir çocuk değildi.

Güçlü ve yetenekliydi, bu da onun kırılğanlığına dair nadir bakışları daha da gerçekçi kılıyordu. Duygusal itirafları daha da etkileyiciydi çünkü ona zırhındaki gizli çatlakları görmesine izin verecek kadar güveniyordu.

Bu, ona karşı daha da korumacı hissetmesine neden oldu ve ona karşı duyguları yeterince yumuşakken bu tehlikeli bir bölgeydi.

Ne yazık ki onun yanındayken yumuşak olan tek şey duygularıydı.

Gün boyunca sağlıklı bir mesafeyi korumak için elinden geleni yapmıştı. Gündüz saatlerinde onun Darkhaven'ında mahsur kalmak, aynı zamanda tahrik olmasından kaçış olmadığı anlamına geldiğinde bir işkenceydi. Onun yanında oturup notlara ve keşif dosyalarına gömülmek, kendini kontrol etme konusunda zar zor geçtiği bir egzersiz olmuştu.

Görevinde kendisine yardımcı olacak istihbaratı incelemek ve analiz etmek için özenle çalışırken, duyuları sadece onun üzerinde eğitilmişti. Yanı başındaki bedeninin baştan çıkarıcı sıcaklığı. Teninin sarhoş edici kokusu. Sesinin seksi, yumuşak tınısı. Burbon rengi bakışlarının meraklı ve araştırmacı bir şekilde doğrudan ruhunun derinliklerine bakması.

O da onu istemişti.

Savaş odasında birlikte çalışırken onun nabzının hızlandığını hissetmişti. Masada onun yanında kalp atışlarının hızlı atışını duymuştu ve baştan çıkarıcı sesi engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Ona her bakma cesareti gösterdiğinde, bakışları boğazının altındaki, o sabit vuruşun teninin yüzeyine çok yakın olduğu güzel çukura çekiliyordu.

Azı dişleri şimdi bile tepki veriyor, uçları diline batıyordu.

En son beslenmesinin üzerinden uzun zaman geçmemişti, bu yüzden susuzluğunu basit bir besin eksikliğine bağlayamayacağını biliyordu.

Ona karşı hissettiklerinin hiçbirini temel biyolojiye bağlayamazdı. Bir gece önce Devony'nin evine adım attığından beri neredeyse hiç dinlenmemiş olmasına rağmen, şimdi onu düşününce sikiinin kalkmasını bile.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle musluğu soğuk bölgeye gidebildiği kadar çevirdi ve buz gibi suyun kendisini ıslatmasına izin verdi.

Bunun pek faydası olmamıştı. Sonunda havlulanmak için dışarı çıktığında, tek yaptığı kötü ruh haline üşümek ve sinirlenmek olmuştu.

Tarikat'la yapacağı görüşmenin bu konuda bir gelişme sağlayacağını sanmıyordu ama onları bilgilendirmesi gerekiyordu. Nathan'la konuşma ve müzedeki felaketin eşiğinden dönüldüğünü duyma fırsatı bulan komutanlarının ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdi.

Rafe bir kot pantolon giyerek bilgisayarın başına geçti ve video bağlantısını başlattı. Aramanın diğer ucunda Gideon'u bulmayı bekliyordu.

Onun yerine Lucan'dı.

Rafe saygıyla başını sallayarak, "Efendim," diye selamladı.

"Umarım iyi haberlerle arıyorsunuzdur."

Devony Winters'la çıplak kalmasının Tarikat'ın lideri için iyi bir şey olacağını sanmıyordu. Öte yandan, milyonlarca dolar değerinde paha biçilmez sanat eserinin soyulduğu bir kasa soygununa katılmış olması da pek iyi bir haber sayılmazdı.

Muhtemelen görevinin şimdiye kadarki en az berbat yönüyle başlamalıdır.

"Ben çetenin içindeyim. Cruz ve ben çok iyi arkadaş olmayacağız ama sanırım bana güveniyor. Yakında büyük bir şey olacağından bahsediliyor. Bunun içinde olduğumdan emin olacağım. LaSalle'de sağlam bir bağlantı bulduğumuza eminim, bu bağlantı bizi eninde sonunda Opus'tan birine götürecektir."

Lucan homurdandı. "Bunu duyduğuma sevindim. MFA'daki o boktan gösteriden sonra şüphelerim vardı."

"Evet, o konuda," diye geçiştirdi Rafe. "Jordana nasıl?"

"O iyi. Biraz sarsılmış ama koşullar göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum."

"Peki ya Nathan?"

Lucan kara kaşlarını kaldırdı. "Bağlanmaya uygun, ve bunu neredeyse kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Chase ona gizli olduğunuzu ve Tarikat'ın tam desteğiyle çalıştığınızı söyledikten sonra bile sizi öldürmeye hazırды."

"Yani artık biliyor." Rafe başını salladı. "Bu haberi nasıl karşıladı?"

"Takım kaptanınızı bilirsiniz, çoğu zaman duygusuz bir makinedir. Hunter programında yetiştirilme şekli düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değil. Nathan

O kadarını söylememiş olabilir ama rahatlamış olması gerektiğini biliyorum. Bu, müze kasasında olanlar hakkında ona hesap vermek zorunda kalmayacağınız anlamına gelmiyor."

Rafe kaşlarını çattı. "Jordana'nın orada olacağını bilmiyordum. Minibüse binip Cruz ve çetenin geri kalanıyla yuvarlanana kadar soygundan bile haberim yoktu."

Lucan başıyla onayladı. "Seni test etmek zorundaydılar."

"Bu doğru. Jordana ya da Carys'in zarar görme ihtimali olduğunu düşünseydim, görevi iptal ederdim."

"Biliyorum evlat. Tüm bunlar sona erdiğinde, Nathan'ı bu konuda ikna etmek için çalışman gerekecek."

Rafe bu şansı memnuniyetle karşıladı. Görevinin diğer tarafında yeniden inşa etmesi gereken pek çok köprü vardı. Şimdi bu listeye Devony'nin adını da eklemek zorundaydı.

"Bana o kadından bahsedecek misin?" Lucan'ın gri bakışları onu delip geçti. "Nathan ve Jordana sorgulamalarında epey bir hikâye anlattılar. Cins olduğunu söylediler. Bu gündüzgezen, geçen gün rapor ettiğiniz, Brinks dediklerini söylediğiniz kadın mı?"

"Adı Devony," dedi Rafe. "Devony Winters. Babası-" "Ah, T a n r ı m .

Roland Winters," diye mırıldandı Lucan, kaşları ç a t ı l m ı ş t ı .

"Lanet olası bir JUSTIS direktörünün kızının bu işe karıştığını neden şimdi sizden duyuyorum?"

"Adını daha dün gece öğrendim, efendim."

"O lanet Cruz mu?"

"Tabii ki hayır." Rafe'in cevabı niyet ettiğinden daha keskin ve savunmacı oldu. "Devony aslında Cruz'un çetesinin bir parçası değil. Kendi görevinde çalışıyor, birkaç aydır onlarla birlikte."

"Yerleştirilmiş," dedi, şüphe alnını çizerek. "Gizli bir JUSTIS ajanı olarak mı?"

"Hayır. O bir sivil, Lucan. Aslında Devony, Londra'daki bombalı saldırıda anne babası ve kardeşi ölene kadar burada, Boston'da okuyan bir müzik öğrencisiydi. JUSTIS ofisine yapılan saldırının sorumlularını bulmaya çalışıyordu. O da bizim gibi Opus'u arıyor. Ailesine yaptıkları yüzünden onların yok edildiğini görmek istiyor."

"Orospu çocuğu." Video yayınının diğer ucunda, Tarikat'ın lideri büyük masa sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu. Yavaşça başını salladı. "Bunu yapamayız."

Bu, Rafe. Yolumuza çıkacak. Zaten öyle. Onu kontrol altına almalıyız. Chase'in icabına bakmasını sağlayacağım."

"Lucan." Rafe ne diyeceğini, Devony'nin aslında görevine engel değil, yardımcı olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ona göstermek zorundaydı. "Bir dakika bekleyin. Bazı bilgileri yükleyeceğim."

Telefonunu eline aldı ve Devony'nin savaş odasında çektiği fotoğraflardan bazılarını ve babasının geride bıraktığı el yazısı notları gönderdi. Sonra bekledi ve Lucan'ın okunamaz bir sessizlik içinde istihbaratı incelemesini izledi.

"Bu, son birkaç aydır topladığı bilgilerin sadece başlangıcı. Kayıtlar Roland Winters tarafından yaklaşık bir yıl boyunca bir araya getirildi. Onları ailesinin Back Bay'deki Darkhaven'ında bir kasada saklamış. Devony, JUSTIS'teki meslektaşları da dahil olmak üzere kimseye bahsettiğini düşünmüyor."

"Tüm bu bilgileri size gönüllü olarak mı verdi?"

"Evet, efendim."

"Bu, Jordana'nın gücünü boşaltmasından ve en ölümcül savaşçılarımızdan birini müzenin içinde bir saatten fazla kış üstü yatırmasından önce miydi, sonra mıydı?"

Rafe boğazını temizledi. "Sonra. Devony'nin başkasının yeteneğini çekip kendisi kullanma yeteneği var. Ama bu ona pahalıya mal oldu. Sonrasında zayıf düştü ve çok acı çekti. Ona yardım ettim. Daha sonra onu evine kadar takip ettim ve sonunda bana her şeyi anlattı."

Saha raporlarına bakılırsa, onunki o geceyle ilgili pek fazla ayrıntı içermiyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmanın Lucan'ı daha fazla mutlu edeceğini sanmıyordu. Kurnaz Gen Bir'in onun her şeyi renklendirmesine ihtiyacı olduğundan değil. Yüzündeki acımasız ifadeden Rafe'in tam olarak ne söylemediğini anladığı belliydi.

"Tarikat için yaptığınız görevi biliyor mu?"

"Hayır. Gizliliğimin o kısmı sağlam. Onun bildiği kadarıyla Opus'u kendi kişisel nedenlerim için ortadan kaldırmak istiyorum."

Lucan homurdandı. "Bunun gerçekten çok uzak olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, efendim. Kendimi affettirmek istediğimi biliyorsunuz. Bunu hiç gizlemedim. Ama benim sadakatim Tarikat'a. Sizi tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Montreal'de bizi hayal kırıklığına uğratmadın, Rafe. Bu senin kendi omuzlarına yüklediğin bir yük." Lucan uzun bir süre onu inceledi, kaşları

ölçen bakışları üzerinde düz. "Bu senin görevin, Rafe. Onunla olan ilişkini tehlikeye atmadığın sürece, bu kadın söz konusu olduğunda kararları senin vermene izin vereceğim. Ama anla ki, bu sonuçlarla yaşayacağın anlamına geliyor."

"Evet, efendim."

"Peki, Devony Winters konusunda ne yapmamızı önerirsiniz?"

Rafe tek bir kelimenin yeteceğini ve Lucan'ın onu Opus'un ya da çevrelerindeki herhangi birinin patlama menzilinden uzak bir yere, Tarikat'ın koruması altına yerleştireceğini biliyordu. Güvende olacaktı. Rafe'in yolunun dışında, onun incinmesi ya da dikkatini dağıtması ihtimalini düşünmek zorunda kalmayacağı bir yerde olacaktı.

Ancak tüm bunların bir bedeli olacaktı.

Her ne kadar ortaklıklarının gerçek olmadığını düşünmek istese de, içindeki savaşçı bu görevde daha güçlü bir müttefik bulamayacağını farkındaydı.

"Devony kalıyor. Ona ben bakarım."

Lucan ona ciddi bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ evlat. O senindir."

O konuşurken masasındaki cihazlardan birinin zili çaldı. Ona baktı ve kaşlarını çattı, yüzünde gerçek bir endişe ifadesi vardı. Alçak sesle, fısıltıyla ettiği küfür çok şey anlatıyordu.

"Bir sorun mu var, efendim?"

Başını sallamaya başladı, sonra yavaşça nefesini verdi ve monitörden Rafe'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Son birkaç gündür Avrupa'da bir sorunla uğraşıyoruz. Budapeşte yakınlarında bazı gizli operasyonlar yapan ekiple ilgili."

"Micah'nın ekibi," dedi Rafe. Tarikat'ın bir başka büyüğünün, Tegan'ın, oğlunun görev yaptığı bölgeden daha yeni döndüğünü hatırladı. "Neler oluyor?"

Lucan ona ağırbaşlı bir bakış attı. "Micah'nın takımı geçen gün karanlığa gömüldü."

Vay anasını. Rafe en yakın arkadaşlarından biri için bir endişe, hatta korku hissetti. "Yani kayıp mı oldular?"

"Henüz bunu söylemeye hazır değiliz."

Ama buna gerek yoktu. Rafe, Lucan'ın gölgeli yüz ifadesindeki gerçeği görebiliyordu. Geçen gece Chase ve Gideon'la birlikte geç rapor verdiği için onu azarlamalarına şaşmamalıydı. Tarikat'ın içlerinden birinin kaybıyla uğraşmak zorunda kalması pek sık rastlanan bir durum değildi, hele bir aile üyesini de içeren bir ekibin tamamını kaybetmek hiç değildi.

"Git kendi işine bak evlat. Devam etmek için sağlam bir şey bulur bulmaz bana haber ver. Bu işi halledeceğiz. Alternatifini kabul etmeden önce lanetleneceğim."

BÖLÜM 15

Rafe o gece saat dokuz civarında Asylum'a girdi ve Cruz'un mesajında gitmesini söylediği arka taraftaki bilardo masalarına yöneldi.

Çete bir süredir oradaymış gibi görünüyordu; aralarındaki biralar yarı yarıya tüketilmiş ve bilardo masasında sekiz top oyunu tamamlanmak üzereyken uzaktaki banketlerden birine yerleşmişlerdi bile.

Devony de onlarla birlikteydi; üzerinde o çok seksi siyah deri motosiklet ceketi, koyu renk bir kot pantolon ve bacaklarını günlerce sürecekmış gibi gösteren yüksek topuklu botlar vardı. Şimdi onu uzun kollu boğazlı kazağıyla görünce, dantelli iç çamaşırlarıyla orada durduğunu görseydi ne kadar sertleşecekse o kadar sertleşti. Bunun başlıca nedeni, kadının tüm o gizleyici kıyafetlerinin altında ne sakladığını hayal etmesine gerek olmamasıydı.

Onun her santimine dokunmuştu.

Her tatlı kıvrımın ve yarığın tadına bakmıştı.

Meyhanenin öbür ucundan bakışlarını onunkilere dikti ve adam bunu sanki elini sikine dolamış gibi güçlü bir şekilde hissetti.

Aniden ondan uzaklaşmadan önce dudaklarında özel bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme gözlerinde dans eden kehribar rengi kıvılcımların belli belirsiz parıltısını görmeden önce değildi.

Kendi bakışları da ateşle çatırdıyordu. Bunu kabadayılıkla maskeleydi, bar müşterilerinin masalarının yanından geçip gitti ve peşinden gelen flörtöz kadınsı bakışları ve fısıltıları görmezden geldi. Dikkatini çekmeye çalışan kan sahibi adayları ya da diğer kadınlar umurunda bile değildi.

Mekânda ilgisini çeken tek bir kadın vardı. Bilardo masasının etrafında duran adamlarla yumruk yumruğa dövüşürken, o yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapan kadın.

Fish'in kolunda gösterişli yeni bir saat vardı. Ocho ve Axel, Rafe'in dangalakların Sonbahar Koleksiyonu'ndan alınmış olabileceğini tahmin ettiği gösterişli tasarım gömlekler giymişlerdi. Cruz son talih kuşunu daha az göstermeyi tercih etmişti ama Rafe onun sol elinde parlayan pırlanta serçe parmağı yüzüğünü gözden kaçırmadı.

"Gördüğüm kadarıyla birileri alışveriş yapmış."

Fish sırttı ve yeni donanımını göstermek için kolunu kaldırdı. "Bana yirmi beş bin dolara patladı ama çok keskin değil mi?"

Rafe etkilenmiş gibi başını sallayarak eşlik etti. "Güzelmiş." "Bir sonraki işimizi aldıktan sonra bir üst modele gözümü diktim bile."

"Öyle mi?" Merakı artınca Cruz'a baktı. "Büyük bir şeye benziyor."

"Öyle," diye devam etti Fish, mekandaki konuşmaların çoğunu bastıran müziğe rağmen sesini komplocu bir seviyede tutarak. "Haftalardır bunun üzerinde oturuyoruz, sadece harekete geçme zamanını bekliyoruz. Değil mi Cruz?"

Rafe, Devony'nin kendisini uyardığı iş hakkında bir şeyler duymanın uzun sürmeyeceğini ummuştu. Çete liderinin Fish'ten uzaklaşırkenki temkinli bakışlarına bakılırsa şansı yaver gitmiş gibiydi.

Cruz'a "İlgimi çekti," dedi. "Beni bu işte nasıl kullanırsanız kullanın, ben de varım."

Sıkı bir baş sallama. "Bu oyunu bitirecek miyiz, bitirmeyecek miyiz?"

Bilardo masasının etrafındaki yerlerine döndüler. Rafe geride durup Axel'in atışını yapmasını izledi. Sırasını Ocho ile rakip takımdaki Devony'ye kaptırmadan önce Fish ve kendisi için birkaç çizgi çekti.

Yüksek ses sistemleri ve zayıf insan kulağı için şükürler olsun, çünkü onun uzun ıstakayı kavrayışını ve atışını yapmak için önündeki masanın kenarına eğilmesini izlerken Rafe'in boğazından taşan alçak, sahiplenici hayvan hırıltısını engellemek mümkün değildi.

Oyunla ilgili her şeyi yapıyordu, onu kıvrandırmak için tasarlanmış hiçbir şey yapmıyordu ama lanet olsun ki sikinin hazır olda durmasını engelleyebilseydi. Dudaklarının düz çizgisinin ardında azı dişlerini birbirine kenetledi ve dişlerinin diş etlerinden fırlamasını engellemek için mücadele etti. Kız sivri topuklu çizmelerinin üzerinde duruşunu değiştirirken görüş alanında kıvılcımlar dans etti, sonra da ıstakasıyla vurdu.

Toplar birbirlerine çarptı ve ardından kırmızı katı topun temiz bir gümbürtüsüyle kızın çağırdığı cebe düştü. Axel ve Fish, masanın kontrolü artık onun elinde olduğu için yenildiklerini fark ederek inlediler.

"Etkileyici," diye mırıldandı Rafe, bir sonraki hamlesini hazırlamaya giderken onun yanından geçerken. Ve onun hassas ve mükemmel atışından bahsetmiyordu.

Ona özel, küçük bir gülümseme verdi. "Beni denemek ister misin? Burayı temizledikten sonra, ben de seni masanın etrafında koşturmaktan mutluluk duyarım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç olabilir."

"Çok." Yürümeye devam ederek masanın diğeri tarafına doğru ilerledi.

Fermuarının arkasında ereksiyonu zorlanan Rafe ceketini aşağı çekti ve oyunun son turlarını izlemek için sırtını duvara yasladı. Cruz bir garsonu işaret etti ve grup için bir tur bira daha sipariş etti. Sonra elinde neredeyse boğalan kupasıyla yanlarına doğru yürüdü. Rafe'nin yanına yerleşmeden önce bir an bilardo masasına doğru baktı.

"Görünüşe göre Brinks sana ısınmaya başlıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Rafe omuz silkti. Konuşmalarının adamın duyamayacağı kadar uzakta geçtiğini biliyordu ama söz konusu Devony gibi bir afet olduğunda ilgisizmiş gibi davranıp kendisine inanılmasını bekleyemezdi. "Bakması zor biri değil, değil mi? Yani, tüm o jilet gibi tavırlarına rağmen."

Cruz kıkırdadı. "Bir orospu onun kadar iyi görünüyorsa, tavrı kimin umurunda? Sonunda hepsi aynı şeyi beceriyor. Onun gibi bazılarının önce bir süre tokatlanmaya ihtiyacı var, onlara gerçekte kimin yetkili olduğunu göstermek için."

Rafe dudağının dişlerinden geriye doğru kıvrıldığını hissetti, dostça olmaktan uzak bir gülümsemeydi bu.

Çete lideri aradaki farkı fark etmemişti. Onun yanında rahatladı ve birasının son damlasını da boşalttı. "Yaklaşan konserimizi sormuştun."

Rafe başını salladı, adama duyduğu küçümseme dişlerini diline geçirmişken hâlâ bir cevap veremiyordu. Irkçı doğasını dizginlemek ve adam konuşmaya devam ederken yumruklarını Cruz'un çirkin suratından uzak tutmak için Herkül gibi çaba sarf etmesi gerekti.

"Fish'in de dediği gibi, bir süredir bu projenin yolda olduğunu biliyorduk. Aldığım bilgilere göre her şey neredeyse tamamlanmış durumda."

"İyi otorite, LaSalle'i mi kastediyorsun?" Sormaya bile gerek yoktu ve Cruz'un düz bakışları da bunu doğrulamaya yetiyordu. "Ne tür bir işten bahsediyoruz?"

"Mallar toplanıyor," dedi. "Biz konuşurken mallar hareket halinde, denizaşırı ülkelerden Conley Terminali'ne doğru yola çıktılar. Yarın gece varmaları bekleniyor. Gümrük görevlileri çoktan paralarını almış ve görmezden geliyor olacaklar, bu yüzden tek yapmamız gereken orada olup malı durdurmak ve müşterimize yeniden yönlendirmek."

"Durdur ve yeniden yönlendir. Yani onu çalacağız." Rafe kaşlarını çatı. "Kimden çalacağız? Yakaladığımız mal ne?"

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Siparişlerimizi nereden aldığımız konusunda da endişelenmene gerek yok. Kaslarınız ve diğer Irk becerileriniz için para alıyorsunuz, hepsi bu."

Rafe homurdandı, pislik herifin alaycı suratına yumruk atmasına iki saniye kalmıştı. "Bu iş için ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Bir milyonun dörtte üçü. Beşe bölünecek." "Altıya bölelim mi demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Beş demek istedim. Bu sefer Brinks'e ihtiyacımız yok." Çete liderinin ince dudakları keçi sakalının içinde soğuk bir gülümsemeyle düzleşti. "Artık bizi istediğimiz yere sokacak sen varsın, ona hiç ihtiyacımız yok."

Kahretsin. Devony'nin bu gibi serseri suçlulara karışması fikrinden hoşlanmıyordu ama tek müttefikini kaybetmeye de hazır değildi. Bunların hiçbiri onun da hoşuna gitmeyecekti.

Cruz, "Yarın akşam Ocho's'ta buluşacağız ve oradan devam edeceğiz," dedi. "Başladığımızı haber alır almaz sana mesaj atacağım."

Rafe başıyla onayladı ama dikkati başka bir yerdeydi. Gizlice Devony'ye baktı, tam zamanında onun sekiz topu köşedeki cebe sokup kazandığını gördü. Fish ve Axel rövanş için bir oyun daha kazanmak için acele ederken, Ocho zaferleri için yuhalarken, Devony oynamayı bıraktığını ve biradan daha sert bir şeyler içmek için bara gideceğini mırıldandı.

Rafe onun meyhaneden geçişini izledi. Adımları hızlı ve amaçlıydı ama Rafe onun ne zaman sinirlendiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Hayır, düpedüz öfkeliydi. Cruz'un söylediği her kelimeyi duyduğundan hiç şüphesi yoktu.

Barı atlayarak kısa koridordan tuvaletlere doğru ilerledi.

Cruz, Ocho ile diğer çifte karşı takım olmak için bılardo masasına geçerken çeteye taze biralar geldi.

Rafe sanki eski arkadaşlarmış gibi Cruz'un omzuna vurdu. "Birazdan dönerim. Bütün bu içkiler beni susattı ve şuradaki masada bana yardım etmeye hevesli gibi görünen seksi bir sarışın var."

Çete kıkırdadı. Rafe onları geride bıraktı ve içeri girdiğinden beri gözleriyle onu soyan insan kadınlardan birine doğru kasıla kasıla yürüdü. Adam onu davet etmek için parmağını kıvırdığında kadın sandalyesinden yeterince hızlı kalkamadı.

Kolunu kızın kemikli omuzlarına dolayarak onu barın önünden geçirdi ve Devony'nin bir an önce kaybolduğu koridora götürdü.

Rafe içeri girdiğinde küçük bir kadın grubu sıkışık bayanlar tuvaletinde sohbet ediyor ve makyajlarını yapıyordu.

"Dışarı," diye hırlayarak emretti, dişlerini göstererek. Hemen kaçtılar. Kapıyı zihinsel olarak arkalarından kilitledi ve orada tuttu.

Sonra kolunun altında şehvet dolu gözlerle kendisine bakan kadına döndü. Elini kadının alnına koydu. "Uyu."

O isteyene kadar kalkmayacak olan ani bir transa girdi.

Rafe onu üç boş kabinden en büyüğüne götürdü ve bez bebek bedenini tuvalete oturttu.

Sadece bir kabinin kapısı kapalıydı. Devony onu içeriden açtı. Orada duruyordu, tamamen giyinik ve öfkeliydi, çizmeli ayakları genişçe dikilmişti, kolları göğüslerinin üzerinde çaprazdı ve gözleri öfkeden kehribar gibi parlıyordu.

"Bana kazık atabileceğini mi sanıyor?" Dişlerinin uçları her kelimede parlıyordu. "Bana biraz tokatlanmaya ihtiyacı olabilecek bir kaltak mı dedi? Ona neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. O sümüklü piçi şu anda çıplak ellerimle öldürmek istiyorum."

Neredeyse tuvalete koşmasına şaşmamalı. O kadar kızgındı ki, gerçek doğasını herkesin içinde saklamasının hiçbir yolu yoktu.

Ve bir Valkyrie gibi hırladığında daha da güzel olmasaydı lanet olsun.

Tuvalet kapısının dışından titreyen kadın sesleri geliyordu. Biri kapıyı denedi ama açılmadı. Rafe hâlâ zihniyle kapıyı kapalı tutuyordu.

"Kural dışı," diye homurdandı ve istenmeyen kesinti ortadan kalktı.

Devony'nin haklı öfkesiyle ilgili daha acil soruna geri döndü. "Cruz pisliğin teki. Şu anda yumruğumu onun göğüs boşluğuna indirmek istemediğimi mi sanıyorsun? Ne yazık ki ona ihtiyacımız var. Opus'la aralarında bir bağlantı olup olmadığını tespit edene kadar hem ona hem de Judah LaSalle'e canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacımız var. Yaklaşıyoruz. Bu büyük iş bizi oraya götürecek şey olabilir."

Söylediği hiçbir şey onun öfkesini dindiremedi. Dişlerinin ucu elmas gibi parlak ve keskin, ağzını dolduruyordu. Gözbebekleri erimiş ışıkla çevrili, ince dikey yarıklardı. Rafe onun *dermagliflerini* göremiyordu ama boğazlı kazağı ve kot pantolonunun altındaki deri izlerinin renkten renge girdiğini biliyordu.

Damarlarında kırmızı kan dolaşan bir Irk erkeği olduğu için, Devony'nin dönüşümünün uhrevi ihtişamını takdir etmek için bir dakikasını ayırmaması imkânsızdı. Bir kadın olarak göz kamaştırıcıydı. Öfkeli, yılmaz bir Irk dişisi olarak ise muhteşemdi.

Ah, Tanrım. Kız cehennem kadar ateşliydi ve şu anda her şeyden çok yapmak istediği şey onun bedenini kendi bedeninde hissetmekti. Kızın içindeki ateşi farklı bir şekilde körükleyerek öfkesini dindirmek istiyordu.

Ama sonra ona alev alev yanan bakışlarını dikti.

"Eminim Cruz'un gitmemi istemesine sevinmişsindir, değil mi?" Bir adım öne çıktı, ahırdan çıktı ve aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. "Ortaya çıktığın andan beri beni yolundan çekmek istiyordun. Şimdi bunu başardın. Tebrikler."

"Bu doğru değil."

Kızın yakıcı bakışları karşısında tek kaşı meydan okurcasına kalktı.

Rafe küfretti ve tekrar denedi. "Pekâlâ, doğrudu. Artık her şey farklı. Biz bir takımız Devony."

"Tamam, o zaman oraya geri dön ve Cruz'a yarın gece o işte beni istediğini söyle."

"Eğer bunu yaparsam, bu sadece onu şüphelendirir. Bunu sen de biliyorsun. Senin insan olduğunu düşünüyor. Bu iş bitene kadar buna inanmaya devam etmesini sağlamalıyız. Eğer ona ürkmesi için bir neden verirsek LaSalle'i uyarır ve her şeye yeniden başlarız." Rafe onun yüzünün yan tarafını okşadı. "Yarınki iş, ondan alabileceğimiz istihbarat kadar önemli değil. Ve bunu seninle paylaşacağıma söz veriyorum. Ortağız, unuttun mu?"

Nefes alış verişi bir an önceki öfkeli hızından yavaşladı. Adamın bakışlarını üzerinde tuttu, söylediği her şeyi düşünürken alnı hâlâ çatıktı.

Rafe dayanamayıp dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı? İçeri girip seni tekrar gördüğümünden beri azgın bir ereksiyonla dışarıda dikilip duruyorum. Ama şimdi?" Derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Şu anda Cruz ve diğer herkes şu kapıyı kırmaya çalışsa ellerimi senden uzak tutabileceğimi sanmıyorum."

"Dayanır mı?"

Arsız sorusu doğrudan adamın ereksiyonuna yöneldi. "Öyle olmasını sağlayacağım."

Ona doğru yaklaşan Devony, transa geçmiş sarışının sessizce horladığı bölmeyi işaret etti. "Ne olmuş ona?"

"Çocuklar bir yerlerde damarına dokunduğumu sanıyor. Ben onu uyandırana kadar baygın."

Devony, elleri saçlarında gezinirken mırıltılı bir ses çıkardı. "Bir sır duymak ister misin? Beni buraya kadar takip edeceğini umuyordum. Çünkü bu gece bara girdiğinden beri tek düşünebildiğim, seni tekrar içimde hissetmek için ne kadar beklemem gerektiği idi."

"Ah, lanet olsun." Rafe'in nefesi kesildi, çığ ve hırıltılı. "İkimizin de bir saniye daha beklemesine izin vermeyeceğim."

Ağzını onunkine yapıştırdı. Onu kollarının arasına aldı, onunla birlikte döndü, onu tezgâhlardan uzaklaştırdı ve ikisini de lavaboların önündeki küçük alanın ortasına taşıdı. Elleri açgözlülükle, çılgınca hareket ediyordu. Fermuarlar törpülenerek açıldı. Kot pantolonlar birbirlerinin kalçalarından aceleyle aşağı itilirken teni aşındırdı.

Rafe, Devony'nin ateşli pençesinde taş gibi sertleşmişti. Bir inilti üzerine parmaklarını onun seksinin yarığına kaydırды. Sıcak, sıvı ipek narin etini ıslatarak kıvrımlarını kayganlaştırdı. Kadifemsi ıslaklığın hissiyle kalçaları refleks olarak pompalandı, ereksiyonu kadının okşayan elinin mengenesinde kabardı ve kudurdu.

Bir parmağını onun vücudunun sıkılığına içine kaydırды. "Burada çok yumuşaksın bebeğim. Benim için çok hazırsın."

"Evet." Sözcük, ayrılmış dudaklarının arasından kaynadı. Başını bir tıslamayla geriye attı, zarif boynundaki tendonlar adamın eline yaslanırken gerildi. Adam kadının içine doğru okşarken parmakları boyunca minik kaslar dalgalandı. "Tanrım, Rafe. Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Cevabı vahşi bir hırıltıydı. Onun da ona ihtiyacı vardı. Onunla olan her şeye ihtiyacı vardı.

"Arkanı dön," dedi, sesi sert ve çiğdi.

Onu önünde döndürdü ve avuç içiyle giyinik sırtına bastırarak öne doğru eğdi. Lavaboya tutunmuş, tatlı poposu davetkâr bir şekilde ona doğru itilmişti. Her iki elini de kullanarak onu iyice açmak için yuvarlak kabarıklıkları okşadı. Vücudu parlıyordu, koyu pembe ve çok güzeldi.

Aletin başıyla ipeksi dikişini okşadı, sonra uzun ve yavaş bir hamleyle içine gömüldü, azı dişleri o kadar sıkıydı ki kırılmamaları mucizeydi.

İnledi ve ona karşı hareket ederek onu daha vahşi bir tempoya teşvik etti. Birbirlerine çarptılar, arzularının sıcaklığına ve gücüne teslim oldular. Rafe'in ellerini onun teninde gezdirmeye ihtiyacı vardı, tenindeki renk oyunlarını görmeye ihtiyacı vardı.

Glifler onun içine girerken. Avuçlarını kızın balıkçı yakasının arkasından geçirerek güzel sırtını parlayan bakışlarına sundu. Teni canlı renklerle dalgalanıyordu. Parmaklarını kabartmaların üzerinde gezdirdi, sonra da sağ kürek kemiğinde bulunan küçük gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki doğum lekesine doğru ilerledi.

Altında sallanırken dişleri onu ele geçirme ihtiyacıyla zonkluyordu. Onu işaretlemek, ona sahip çıkmak, onu kendine bağlamak istiyordu.

Sikeyim.

Sadece bu düşünce bile onu sarsmalıydı. Kanının damarlarında daha hızlı, daha sert akmasına neden olmamalıydı. Onu arzulamasını yoğunlaştırmamalıydı. Hayatı Tarikat'taki görevine ait olduğu sürece hak etmediği ve etmeyeceği bir şey için açlık duymasına neden olmamalıydı.

Rafe kirli aynada onun erimiş bakışlarıyla karşılaştı. Tanrı yardımcısı olsun ama onun gözlerinde de aynı yasak açlığın bir kısmını gördü. Dişleri ayrık dudaklarının ardında uzun ve keskindi, gözleri Rafe'in nabzının boğazında gözle görülür bir şekilde attığı yere kayıyordu.

O anda içinde titreşen sahiplenici hırıltıyı güçlkle fark etti. Ne hissettiğini kabul etmek istemiyordu.

Sadece şehvet ve ezici bir zevk değil, bunu iliklerine kadar hissetmesine rağmen. Hayır, Devony'nin güzel yüzünü izlerken ve vücudunun şiddetli bir orgazmıla onun etrafında paramparça olduğunu hissederken hissettiği şey bundan daha da güçlüydü.

Benimkini.

Kadının derinliklerinde patlarken kelime içinden geçip gitti.

Benimkini.

Tehlikeli bir kelimeydi. Kendilerini aceleyle bir araya getirdikten ve Devony'yi önden gönderdikten sonra bile, kendi kalp atışları kadar sabit bir şekilde onunla kalan bir kelime.

Transa giren kadın uyanmış ve esnek insan zihni ona hayatının en güzel anlarını yaşattığı düşüncesiyle dolmuşken, Rafe kalabalık tavernaya döndü ve sarışını kıkırdayan arkadaşlarıyla birlikte masaya bıraktı.

Sonra Asylum'un arka tarafına yöneldi, orada çete ve görevinin gerçekliği onu bekliyordu.

BÖLÜM 16

Conley Terminali yakınındaki özel depo yaklaşık yirmi yıl önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Paslanmış, harap olmuş çelik ve tuğla yapı, ön kapının hemen içindeki bariz güvenlik varlığı olmasa komşuları arasında terk edilmiş gibi görünebilirdi.

Rafe ve çetenin geri kalanı birkaç blok ötede, Ocho'nun şüpheli iş arkadaşlarından birinden aldığı plakasız bir teslimat kamyonunda oturuyordu. Fish ve Axel çalıntı liman idaresi üniformaları giymişlerdi. Rafe de dahil olmak üzere çetenin tamamı yarı otomatik silahlarla donatılmıştı.

Cruz bir çift kompakt dürbünü yüzünün önünde tutarak depoya baktı. "İşte gece yarısı vardiyası göreve hazır. Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Diğer muhafızlar gider gitmez içeri giriyoruz."

Bu akşam Ocho'nun yerinde planı gözden geçirmişlerdi. Cruz'a göre, LaSalle ona işin basit olacağını söylemişti. Depoya giriş izni almak. Yurtdışından yeni gelen malların kasalarını al. Onları teslim yerine götür. Büyük ödemeyi topla.

Rafe, Tarikat'tan ekip arkadaşlarıyla birlikte yeterince temizlik devriyesi yürütmüştü ve bu tür açgözlü suçluların, biri önlerinde yeterince dolar işareti salladığında dikkatsiz davranmaya meyilli olduklarını biliyordu. Bu geceki işin Cruz'un iddia ettiği kadar basit olmasını beklemiyordu. Devony dışlandığı için hâlâ kızgın olsa da, bu kabataslak girişim sırasında başına bir şey gelmesinden korkmak zorunda kalmadığı için memnundu.

Dün gece Asylum'daki tuvalet buluşmalarından sonra mesafelerini korumaya karar vermişlerdi. Rafe Southie'deki evine gitti ve çeteyle buluşana kadar orada kaldı. Kadın Darkhaven'da kalmayı ve iş bittikten sonra ondan haber beklemeyi kabul etmişti.

Söz verdiği gibi, deponun yeri ve teslim yeri de dahil olmak üzere bildiği tüm ayrıntıları ona göndermişti. İşler planladığı gibi giderse, Judah LaSalle'e yeterince yaklaşıp piçi transa geçirmeyi ve Opus Nostrum hakkında bilebileceği her şey için onu sıkıştırmayı umuyordu.

Bu bilgiyi ne kadar çabuk elde ederse, örgütü haritadan silme görevine o kadar çabuk başlayabilirdi.

O zaman Devony Winters'ın kendisi için ne anlama geldiğini ve bu duyguların karşılık bulma şansı olup olmadığını düşünecek zamanı olacaktı.

"Tamam," diye duyurdu Cruz. "Yeni muhafızlar içeride, eskiler de köşede. Hareket zamanı. Başla, Ocho."

Kamyon vitesine takıldı. Ocho kamyonu deponun önüne sürdü ve Rafe, Fish ile Axel'in arkasına atladı. Tıpkı MFA'da yaptıkları gibi, Rafe korumaların ışıklarını söndürmek için harekete geçerken iki adam anlık bir dikkat dağınıklığı sağladı.

Cruz ve Ocho ellerinde levyelerle arkalarından yaklaştı. Peşinde oldukları mühürlü kasaları buldular ve hızla açmaya başladılar. Adamlar teker teker küçük kasaları tekerlekli bir arabaya boşaltmaya başladılar.

Rafe'e mallarla ilgilenme görevi verilmemişti, umurunda da değildi. Bu gece, gözcü ve sorun çözücü olarak görevlendirilmişti. Adamlar arabayı yüklerken ve bekleyen kamyonu taşıırken nöbet tuttu.

"Daha hızlı," diye emretti Cruz diğerlerine, bir general gibi etrafta devriye gezerek. "Haydi, gidelim! Canlı görünün."

Rafe kenarda Fish'e yetişti. "Hey, konuş benimle. Bu gece kimin malını çalışıyoruz?"

Fish kısık bir fısıltıyla, "Bilmiyorum, dostum," diye cevap verdi. "Ocho'ya göre bir çeşit silah tüccarı. LaSalle'in o kasalarda ne varsa ele geçirmek için her şeyi ödemeye hazır arkadaşları var."

Cruz, Rafe'e dikkatle baktı, Fish ve Axel başka bir yük için geri dönerken gözlerinde garip bir şekilde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Rafe çete liderinin yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Bir şekilde dile getirilmemiş bir şakanın hedefi olduğu hissinden hoşlanmamıştı.

"Komik bir şey mi var, Cruz?"

Omuz silkti. "Gülmüyorum dostum."

"Ben de öyle," dedi Rafe. "Ne haltlar dönüyor burada? Ondan ne çıkarıyoruz?"

Deponun dışına yaklaşan bir aracın sesi dikkatini çekti. Bir arabanın kapısı açıldı. Bir çift bot betona çarptı.

Birkaç dakika önce ayrılan muhafızlar beklenmedik bir şekilde geri dönmüşlerdi. İçlerinden biri iki kez deponun içine girdi. "Hey, Jansen. Benim. Karımın doğum günü kartını unutmuşum."

Biraz daha yürüdü. "Hey, dışarıda duran kiralık bir kamyon var biliyor musun? Meeks ve ben az önce patrona mesaj attık, yeni sevkiyat için birini göndermiş olabilir mi diye. Jansen?"

Rafe Şimdi onun önünde durmuş, göz açıp kapayıncaya kadar depoda ilerliyordu. Adam Şaşkınlığını dile getirmeye fırsat bulamadan kel alnını avu layan Rafe, muhafızı anında transa geçirdi.

Ama son sorunları o değildi.

Gardiyanın ortağı sinsi bir saldırı için deponun arka tarafına doğru dolanmıŐtı. Cruz'a ve diğer adamlara kıpırdamamaları için verdiği emre  eteden gelen silah sesleriyle karşılık verdi. Sertçe uludu ve ateşe karşılık verdi. Kan kokusu havayı doldurdu.

Orospu  ocuğu.

Rafe hızla çatıŐmanın içine daldı ve Axel'i deponun zemininde kafatasının arkası patlamıŐ halde  l  buldu. Muhafız da  lm Ő tı. Cruz'un adamlarına emirler yağdırmaya devam ettiği yerden birkaç metre ötede, giderek büyüyen bir kan g l n n içinde yatıyordu.

"Arabayı yüklemeyi unut. Şimdi vakit yok."  ete lideri kasalardan birini kaptı ve hızla uzaklaşmaya başladı. "Hepiniz alabildiğinizi alın ve buradan siktir olup gidelim!"

Rafe ona doğru dönerek yolunu kesti. Gözleri kömür gibi yanıyor, Cruz'un yüzünün beyazlığına karşı parlıyordu. Dökülen kan Rafe'in dişlerini ortaya çıkarmak için yeterli olabilirdi ama bu adama duyduğu öfke ve Şüphe keskin uçların diş etlerinden fırlamasına neden oldu.

"Sen ve LaSalle burada ne haltlar karıŐtırıyorsunuz? Bu sandıkların içinde ne var? Lanet olası boğazını koparmaya karar vermeden önce söyle bana."

Cruz korkmuş görünmüyordu. Muzaffer görünmüyordu. Elindeki sandığı bıraktı.

Aralarında yere çarptı, çarpma sesi top ateşi gibi yankılandı. Rafe altında ani bir ısının toplandığını hissetti. AŞağı baktı ve kırık  italardan sızan ışıltılı, süt mavisi akıntıları görünce Şok oldu.

Vay anasını.

SıvılaŐtırılmıŐ ultraviyole ışık.

Bu ileri teknolojinin var olduğunu biliyordu. Opus'un en sevdiği yeni geliŐmelerden biriydi ve bir süredir büyük ölçekte silah haline getirmeye çalıŐtıkları bir Şeydi. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Tarikat, Irk  ld ren UV ışık mermilerinin diğer zulalarını da yok etmişti. Belli ki hepsini değil.

Ve Rafe bu pisliği daha önce hiç bu kadar yakından ve kişisel olarak görmemişti. Gözlerini yaktı. Sendeleyerek geri çekildi, yüzünü koluyla siper etti.

Saf ışık akıntıları etrafını sararken, bu, üzerine çöken yanmayı durdurmaya yetmedi.

Kükreyerek Cruz'a uzandı ama çete lideri alçak sesle kıkırdayarak onun ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti.

"Kaldırın kışınızı," diye bağırdı Fish ve Ocho'ya. "LaSalle inişte bizi bekliyor."

BÖLÜM 17

Beklemeye dayanamıyordu.

Son birkaç saattir Darkhaven'daki kahverengi taş evinde volta atan Devony sonunda sabırsızlığına yenik düşmüş ve motosikletine atlamıştı. Rafe'in iş biter bitmez onu bilgilendireceğine dair verdiği söz yeterince rahatlatıcı olmalıydı ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu.

Atlantik İskelesi yakınlarındaki bırakma noktasının yanından geçti ama marina yakınlarında adamlardan hiçbir iz göremedi. Geç kalmışlardı, bu da içindeki korkuyu daha da derinleştiriyordu.

Bisikletine atlayıp nakliye terminalinin yakınındaki sanayi bölgesine doğru hızla ilerledi. Çetenin aracının ön tarafa park ettiğini ve Ocho'nun arkadan koşarak sürücü koltuğuna atladığını gördüğünde midesindeki bulantı biraz hafifledi. Cruz ve Fish depodan birer büyük sandık çıkarıp kamyonu yüklediler.

Tanrı'ya şükür. Görünüşe göre şu anda piyasaya çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Belki de bu görsel onay onu yatıştırmak için yeterli olmalıydı. Ne de olsa, bırakın orada olmayı, bu geceki konserden haberi bile olmaması gerekiyordu.

Ama görmediği tek şey Rafe'di.

Silah seslerinin kokusu havada asılı duruyordu. Depoya yaklaştıkça kan kokusu aldığından daha da emin oluyordu.

İnsan kanı, Irk değil.

Yine de bu, göğsünü kemiren alarm için hiçbir şey yapmadı.

Rölantide çalışan kamyonu doğru hızla ilerledi, kamyonu ulaştığında neredeyse motosikletinden atlayacaktı. Cruz hâlâ Fish'le birlikte aracın arkasındaydı. Devony onlara doğru koşarken kapıyı açtı ve kilidi sıkıca kapattı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Bana ne olduğunu anlat," dedi panik boğazına tırmanarak. "Rafe nerede? Burada seninle mi?"

Cruz cevap vermedi. Keçi sakallı çenesini Fish'e doğru salladı. "Kıçını taksiye sok. Şimdi!"

Fish sadece bir saniye tereddüt etti, Devony'ye bakarken yüzü kararsızdı. Sonra emredildiği gibi aceleyle uzaklaştı.

Devony bir hırıltıyla çete liderinin gömleğini avuçladı. Ona ciddi bir zarar vermeye hazır değilmiş gibi davranacak sabrı yoktu. "Lanet olsun sana, Cruz. Bana ne haltlar döndüğünü söyle-"

Onu sertçe itti ve ellerinden kurtuldu. Kadın sendeleyerek geri çekilirken, adam açık kabinin diğer tarafına doğru fırladı. "Ocho! Hadi gidelim!"

Kamyon, patlayan lastikler ve tüten lastiklerin çılgılığı içinde ileri doğru savruldu.

Devony'nin görüşü ateşle doldu. Varlığının uhrevi, vahşice Breed olan her zerresi, içinde canlanmak üzere patladı.

Havaya sıçradı ve hızla giden kamyonun tavanına bir kedi gibi indi.

Bir sıçrayış ve havada bir dönüş daha yaparak botlarını aracın kaputuna indirdi ve ön camın diğer tarafındaki Ocho ve Cruz'un şaşkın ifadelerine baktı.

Yumruğunu cama vurdu ve Cruz'u boğazından yakaladı. "Nerede. Nerede. Sikeyim. Nerede. Rafe?"

Cruz tükürdü ve boğuldu, parmaklarını pençeledi. "Siktir git, kaltak!"

"H a s s i k t i r !" Ocho'nun gözleri neredeyse kafatasının arkasından fırlayacaktı.

Tekerlek. "O lanet bir Breed!"

Kamyon savruldu, ama Devony bunu atlattı. Cruz'u cezalandırıcı pençesiyle tutarken, kıyafetlerinde tuhaf bir şey fark etti. Parlak mavi, garip bir şekilde aydınlatılmış boya gömleğinin ve kot pantolonunun önüne sıçramıştı. Ellerinde de biraz vardı.

Hayır, boya değil.

Ne oluyor lan?

Ön taraftaki itiş kakış ve kargaşanın ortasında Fish kamyonun arkasından öne doğru süzüldü. "O depoda, Brinks." Sertçe yutkundu ve başını iki yana salladı. "Kasalardan çıkan sıvı UV . . ."

Oh, kahretsin.

Oh, hayır.

Devony öfkesini kükredi. Cruz'un üzerine cehennemi salmaktan başka bir şey istemiyordu ama Rafe için duyduğu endişe her şeyin önüne geçmişti.

Araçtan atladı. Araç gecenin karanlığında hızla uzaklaşırken o da uçarak depoya geri döndü.

Bilinci yerinde olmayan bir güvenlik görevlisi girişin içinde yığılmış yatıyordu. Yakınlarda iki kişi daha bayıltılmıştı. Hepsi uyanmaya başlamıştı. Bu da Rafe'in zihinleri üzerindeki hakimiyetinin kaybolmaya başladığı anlamına geliyordu.

"Rafe!"

Devony içeriye doğru daha da koştu, duyuları dökülen kanın kokusuyla doldu. Çok fazla kan. Ölüm de. Axel'in cesedi, başka bir muhafızın kurşunlarla delik deşik olmuş cesedinden çok uzakta değildi.

Ve Rafe vardı.

Yerde, içinden hâlâ parıltılı, ışıldayan mavi bir sıvı sızan kırık bir sandığın yanında kıvranıyordu. Rafe giderek büyüyen bir sıvı havuzunun içinde yatıyordu. Konsantre ultraviyole maddenin çıplak tenine değdiği her yer yanıklarla doluydu. Yakışıklı yüzü bile.

"Aman Tanrım. Rafe."

Kadının sesi onu uyandırmış gibiydi. Başını kaldırdı ama şişmiş göz kapakları açılmadı ya da açilamadı. "Devony," diye homurdandı. "Ne halt ediyorsun sen? Git. Cruz ve diğerleri-"

"Gittiler," dedi ona, çoktan yanına çömelmişti. "Kamyonette uzaklaştılar."

"Sıvı UV."

"Biliyorum. Balık söyledi." Rafe'i döküntüden çıkarmak için mücadele ederken botları cıva benzeri su birikintilerinde kaydı. "Seni buradan çıkarmamız gerek." Kadın onu ayağa kaldırırken acı içinde inledi ve destek olmak için omzunu kolunun altına sıkıştırdı. Rafe'in bu korkunç durumda hareket edecek gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama adam sendeleyerek dışarı çıktı.

serin gecede onunla birlikte depo.

"Bisikletimi alamayız. Süremezsin."

"Gardiyanların arabası." Rafe yan taraftaki park yerinde duran plakasız sedanı işaret etti.

Onlar aceleyle araca doğru ilerlerken Devony motoru zihniyle çalıştırdı. Rafe'in yolcu koltuğuna oturmasına dikkatle yardım etti ve çektiği acı karşısında yüzünü buruşturdu.

"Ben iyiyim," dedi. "Sadece sür, bebeğim."

"Tamam." Direksiyona atladı ve gaza bastı.

Nereye gittiğinden emin olmadan arabasını şehrin derinliklerine doğru sürdü. Bakışları defalarca Rafe'e kaydı, kalbi derinleşen bir endişeyle sıkışıyordu. Durumu sandığından da kötüydü. Ciğerleri hırıldıyordu. Elleri kabarmış, et yığınları haline gelmişti. UV yanıkları alnını, göz kapaklarını ve yanaklarını kavurmuştu. Dudakları bile yanmıştı. Soyulan beyaz deri, ağzını en ufak hareket ettirdiğinde çatlıyor ve kanıyordu.

Çaresizce yardıma ihtiyacı vardı.

İhtiyacı olan şey iyileşmekti ve görünüşüne bakılırsa kaybedecek zamanı yoktu.

İleride bir köprü alt geçidi gördü. Altındaki çıkış rampası inşaat konileri ve bariyerlerle kısmen kapatılmış, tüm alan onarım için kordon altına alınmıştı. Sessiz ve zifiri karanlık görünüyordu, bir süreliğine kenara çekip soluklanabilecekleri görebildiği en yakın yerd.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı yanından. "Yavaşlıyoruz. Neden?"

"Her şey yolunda." Tanrım, sesinin pürüzlü tınısını duymasına izin vermekten nefret ediyordu. Güçlü olmak istiyordu ama onu o depoda gördüğü andan beri boğazına düğümlenen duyguyu zor zapt ediyordu. "Dinlenebileceğin güvenli bir yere çekiyorum."

"Hayır. Yavaşlayamam." Tedirgin bir şekilde aniden yer değiştirdi. Yaralı elleri önünde amaçsızca hareket ediyordu çünkü göremiyordu. Hayal kırıklığı ve acı dolu bir sesle inledi. "Cruz'u durdurmam gerek. O sandıklar . Opus için çalışıyor olmalı."

"Şu anda hiçbir yere gitmiyorsun. Dinlenmeye ihtiyacın var. İyileşmeye ihtiyacın var."

Hırıltılı itirazına rağmen, sedanı onarılan köprünün üstünden aşağıya sarkan plastik örtünün altına park etti. Ona doğru dönerek sığ, endişe dolu bir nefes aldı. Adamın acısı onu dehşete düşürmüştü. Bu onu paramparça etti.

Ama ya Cruz ve LaSalle yüzünden onu şimdi kaybettiye? Opus Nostrum yüzünden kaybettiye.

Hayır. Bunu düşünmeyi reddetti.

Onu da kendisinden alabilecekleri ihtimaline bile izin vermeyi reddetti.

"Sana yardım etmeme izin ver." Ona doğru uzandı ve ellerini nazıkçe göğsüne koydu.

İşe yaramayacağını fark ettiğinde onun iyileştirme yeteneğini daha yeni kendine çekmeye başlamıştı. Vücudu tükenmiş, tüm enerjisini ultraviyole ışınlarının verdiği hasarla mücadele etmek için toplamıştı. Şimdiden bilinci gidip gelmeye başlamıştı. Psişik yeteneğini çekebilirdi ama bu onun son gücünü de tüketmek anlamına gelirdi. Onu kurtarmak için yeterince hızlı bir şekilde geri itebileceğinden emin değildi.

Ve başarısızlık, riske atmak isteyeceği bir seçenek değildi. Ellerini çekerek bağlantıyı kopardı.

"Kana ihtiyacın var, Rafe."

Pencerelerden dışarı baktı, etraflarında ıssız bir yol ve inşaattan başka bir şey göremedi. Hiçbir yerde tek bir insan bile yoktu ve onun için bir kan konağı aramak için koşturacak zamanı da yoktu. Onun başka birinden beslendiğini görmek istemediğinden değil. Bu şartlar altında bile.

Özellikle de o zaman.

İnsan kanı zaten yetersiz bir çözümdü. Vücudunun iyileşmesini hızlandırmak için çok daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı.

Onun kanı.

Bundan daha saf bir şey olamazdı.

Bu dünyada onu daha hızlı iyileştirecek hiçbir şey yoktu.

Ama bunu ona verirse, asla geri alamazdı. Bu bağ iyileştikten sonra da devam edecekti. Koparılamazdı. Ona bir yudum bile içirirse, bu bağ sayesinde sonsuza dek onunla kaynaşmış olacaktı - bir lanet olarak görebileceği bir hediye.

Bu anlayışı hafife almadı.

Bunun için ondan nefret edebilirdi ama en azından hayatta olacaktı.

Devony bileğini ağzına götürdü ve orada nabız gibi atan damarları ısırdı. Elini Rafe'in ayrılmış, kabarmış dudaklarına indirirken kan Rafe'in yanmış tenine ve sakalına damladı.

Dilinin üzerine kayan ilk damlayla inledi. Sabit pıtırta akmaya devam ederken iri vücudu seğirdi. Onu yaladı, sonra ağzı deliklerin üzerinde sabitlendi ve ondan derinlere doğru çekti. Yutkunurken göğsünde alçak bir gümbürtü oluştu.

Birdenbire gözleri açıldı. Akuamarinin işkence dolu havuzlarında ateş parlıyordu.

"Devony." Adı tehditkâr bir hırıltıydı. "İç,"

diye fısıldadı.

Ve yaptı da.

BÖLÜM 18

Yanıyordu.

Damarlarında şimşek. Kaslarında ve kemiklerinde. Vücudundaki her tükenmiş, susamış hücrede.

Ve doymak bilmiyordu.

Onu deponun zeminine düşüren ve neredeyse canını yakan tüm vücudunu saran o ezici acı, şimdi yerini çok daha alçakgönüllü bir şeye bırakmıştı.

Devony Winters.

Damarlarından aldığı her aç yudumda kadının özü adamın içine akıyordu. Cesur, yoğun, tatlı... sarhoş edici. Unutulmaz.

Hayat değiştiren.

Bu andan önce bile onun için bunların hepsi olmuştu ama şimdi onunla olan bağı sayesinde onun içinde yaşıyordu. Onun gücünün ve kudretinin harap olmuş bedenini beslediğini, talimatlarına karşı gelip bu gece onu aramaya gelmeseydi kesinlikle onu öldürecek olan hasarı onardığını hissetti.

Sıra dışı ortağı. Ona hayatını borçluydu.

Tanrım, Devony'ye bundan çok daha fazlasını borçluydu. Ve ona hâlâ gerçeği borçluydu.

Göz kapaklarını kaldırdı ve ondan beslenirken onun kendisini şefkatli bir rahatlamayla izlediğini gördü. "İşe yarıyor, Rafe. İçmeye devam et. Cildin iyileşiyor. Yanıklar ... solmaya başlıyor."

Bileğine doğru inledi, tüm duyguları aynı anda içine dolunca kendini en kötü türden bir piç gibi hissetti. Yaralarının ciddiyetinden duyduğu korku şimdi azalıyor, yerini onun iyileştiğini görmekten duyduğu parlak, yükselen bir sevinç alıyordu.

Ona olan ilgisinin şaşırtıcı derinliği.

Bu çok fazlaydı. Ondan çok şey almıştı, sadece bu gece bileğinde değil, onunla ilk tanıştığı andan itibaren.

Şimdi de bu. İkisi de yaşadığı sürece onunla kuracağı bağ.

Sikeyim.

Öfkeyle onu serbest bırakmak için kendini zorladı, dilini ikiz deliklerin üzerinde gezdirdi ve onları kapattı.

Ayağa kalktı ve hızlıca kendini gözden geçirdi. Devony'nin kanının iyileştirici ışığının altında hâlâ cehennem gibi acıyordu. Derisi hâlâ sıcak bir bıçakla soyuluyormuş gibi hissediyordu ama nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Devony sayesinde hayattaydı.

Pişmanlık onu pençesine aldı. Hediyesini istemediği için değil, bunu hak etmediğini anladığında duyacağı pişmanlık yüzünden.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu yapmamalıydın."

İfadesi biraz duraksadı. Duygularının parlak yoğunluğunun bir kısmı adamın sert tepkisi karşısında söndü.

Elinde değildi. Kadın aracın sessizliğinde ona bakarken suçluluk duygusu pençelerini içine batırdı.

Hediyesinin boşa gitmemesini sağlamanın bildiği en iyi yolu, ailesinin intikamının alındığını ve Opus Nostrum'un yok edildiğini görmek için elinden gelen her şeyi yapmaktı. Bu iş bitene kadar rahat etmeyecekti.

"Kenara kay," dedi, yolcu kapısını açmıştı bile. "Şimdi ben kullanacağım."

Toynaklarıyla diğer tarafa geçti ve arabaya bindi. Boston'un merkezinden birkaç mil uzaktaydılar. Rafe bırakma yerine doğru hızla geri döndü.

Kendisi tekrar çevrimiçi olurken birkaç dakikalık kesintinin Cruz'a sandıkları LaSalle'e ya da arz-talep zincirinin diğer ucunda kim varsa ona aktarması için yeterli zamanı verdiğinden emindi. Bu yüzden, teslimat kamyonunun hâlâ Atlantic Wharf'ta park halinde olduğunu görmekten daha fazla memnun olamazdı.

Ama bir şeyler doğru değildi.

"Rafe," diye mırıldandı Devony onun yanından.

"Evet. Biliyorum." Kamyonun yanında hiçbir hareketlilik yoktu. Ön camda açılan devasa deliği görünce kaşlarını kaldırıp Devony'ye baktı.

Ona düz bir bakış attı. "Cruz'u boğazını avucumun içine almışken öldürmeliydim."

Rafe sedanı diğer aracın önüne park etti. "Hemen döneceğim," dedi. "Sen burada kal."

"Cehennem gibi yapacağım."

Onunla birlikte dışarı atladı ve birlikte kamyonu yaklaştılar. İkisi de Cruz, Fish ve diğerlerinin cesetlerini görmeden çok önce kan kokusunu almışlardı.

Ocho. Üçü de infaz tarzında vurulmuştu.

Cesetler soğuktu. Cinayetleri her kim işlediyse bir süredir ortalıkta yoktu.

Ve tüm sıvı UV kasaları kayıptı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Devony. "Sence LaSalle onlara ihanet mi etti?"

Rafe başını salladı. "Bilmiyorum. Fish sandıkların bir silah tüccarına ait olduğunu söyledi. Görünüşe göre, LaSalle'in bağlantısının aracılık yapacak birine ihtiyacı varmış."

Devony, "Cehennemlikler," diye tahmin etti.

Rafe başını salladı. "Evet, ama bu yerel bir silah kaçakçısının intikamından daha profesyonel görünüyor. Bu tür katliamları daha önce de görmüştüm. Birkaç ay önce Montreal'de, bir Opus ölüm mangası bir ilaç kralını ve tüm mal varlığını ortadan kaldırdıktan sonra."

"İşte LaSalle'in yatı," diyerek marinayı işaret etti. Uzun bir iskelenin ucuna yanaşmış olan devasa beyaz geminin pencerelerinden ışık sızıyordu. "Hâlâ burada."

Rafe görünüşünden hoşlanmamıştı. Ya da kokusundan. Eğer kamyonun etrafındaki alan ölüm kokuyorsa, LaSalle'in yatı bir mezbahanın kokusunu taşıyordu.

"Opus'un suikastçıları da buradaydı," diye mırıldandı.

Devony'nin kendisiyle birlikte yata yaklaşması fikri hoşuna gitmemişti ama Devony tehlikeyle karşılaştığında geri planda duracak türden bir ortak olmadığını çoktan göstermişti.

Ve bu gece için Tanrı'ya şükürler olsun.

Cildi hâlâ cehennem gibi hissediyordu ama LaSalle'in gemisine yaklaşıp temkinli bir şekilde binerlerken bu onu yavaşlatmadı.

Ana kabinde bir yerden gelen spor yayını sesi dışında ortalık sessizdi. Silahlı korumalar yakın mesafeden başlarından vurulmuştu. Mürettebat üyeleri de benzer akıbetlere uğramış, bazılarının boğazları kesilmişti. Rafe kabinde hızla ilerledi, kulağı soluk soluğa alınan nefeslerin zayıf sesine ve ölmekte olan bir kalbin yavaşlayan tık taklarına odaklanmıştı.

"Burası LaSalle," dedi Devony.

Adam yatın ana salonunda diğer birkaç mürettebatıyla birlikte yatıyordu. Lüks yaşam alanının diğer tarafındaki büyük ekran televizyon da dahil olmak üzere her şey kana boyanmıştı.

Rafe, Judah LaSalle'in yanına çöktü. "Bana kimin için çalıştığını söyle." Cevap olarak sadece ıslak bir hırıltı duydu. İnsan konuşamayacak kadar ölmüştü. Saniyeleri kalmıştı, belki de daha az.

"Sorun ne, LaSalle? Opus işe yararlılığını yitirdiğine mi karar verdi?" Rafe talep etti. LaSalle'i tuttu ve onu iyileştirmek için bir sarsıntı verdi - boğulan ciğerlerinden biraz ses çıkarmaya yetecek kadar. "Lanet olsun, bana bağlantının kim olduğunu söyle."

"Bilmiyorum... bilmiyorum." Ölmek üzere olan adamın ağzının kenarlarında kan fokurdadı. "Bir bağlantım yok. Benden ne isterlerse yapıyorum. Sonra para banka hesabıma yatıyor."

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

Rafe başını kaldırıp Devony'ye baktı. "Bunu öğrenmenin bir yolu var."

Avucunu insanın nemli alnına koyarak onu transa geçirdi ve soruyu tekrar sordu. LaSalle da ona aynı şeyi söyledi. Hiç kimseyle doğrudan temas kurmamıştı - en azından bu geceye kadar.

"Bunu kim yaptı?" Rafe sordu.

LaSalle zayıfça başını salladı. "Yemin ederim bilmiyorum. Her şeyi berbat ettiğimi söylediler. Senin ve kızın, ikinizin de gitmesi gerektiğini söylediler."

Rafe Devony'ye bir bakış fırlattı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Artık ona dikkatini vermiyordu. Bakışları kan sıçramış televizyon ekranına dikilmişti. Rafe onun şokunu kendi kan dolaşımında hissetti, buzlu su kadar soğuktu.

Maç yerel bir haber bülteni tarafından kesilmişti; Back Bay'in bir yerleşim bölgesinde büyük bir patlama olduğu bildiriliyordu. Muhabirin arkasındaki arka planda bir cehennem kükrüyor, itfaiyeciler onu kontrol altına almak için mücadele ederken kül ve duman gece gökyüzüne yükseliyordu.

Rafe LaSalle'i bıraktı. Bedeni tekrar yere yığılırken adamın son nefesi de sarsılarak dışarı çıktı.

Rafe, Devony'nin yanına taşındı. "Vay anasını."

Şimdi yavaşça başını ona doğru çevirdi. "Bu benim bloğum, Rafe. Şu bina ... orası benim evim."

BÖLÜM 19

Depo muhafızlarının çalıntı sedan arabasını sürerken Devony sessizce onun yanında oturuyordu.

Rafe, gösterge panelinin loş ışığıyla aydınlanan şok geçirmiş yüzüne baktı. "Sen iyi misin?"

Bir kez başını salladı ama bu sadece bir refleks tepkisiydi. Ona bakmadı. Marinadaki tüm katliamı geride bıraktıklarından beri neredeyse iki kelime bile etmemişti.

Güçlü ve cesur bir kadındı ama deneyimli bir Tarikat savaşçısının bile bu tür bir katliama tanık olup bundan etkilenmeden çıkması beklenemezdi. Ve şimdi, LaSalle'e göre, Opus'un ölüm mangası ikisi için gelme emri almıştı.

Rafe onların hedefinde olduğu için fazla endişelenmiyordu. Lucan Thorne ve Tarikat'la ilişkili olmak bile sırtına bir Opus Nostrum hedefi koymuştu. Her gün bu gerçeğe yaşıyordu. Devony içinse tehdit yeniydi.

Ve bu gece bu durum tehlikeli bir şekilde gerçek olmuştu. "Evimi bombaladılar, Rafe."

"Evet." Ses tonundan içten içe irkildi ve ona doğru uzanarak elini soğuk parmaklarının üzerine koydu. "Ama sen iyisin. Güvendesin. Önemli olan tek şey bu."

Sessizce başını salladı. "Ama diğer her şey... Tüm çalışmalarım, babamın araştırmaları ve notları. Şimdi hepsini kaybettik. Her şeye baştan başlamamız gerekecek, Rafe."

Çenesini kapattı, elindeki neredeyse her istihbarat parçasını Tarikat'a aktardığı sırrını saklamakta zorlanıyordu. Gideon muhtemelen şimdiye kadar her fotoğrafı ve notu bir düzine kez veri madenciliğine tabi tutmuştu.

Tarikat bu gece hiçbir şey kaybetmemişti ama bunu komutanlarından izin almadan Devony'ye açıklayamazdı.

Rafe'in cevap olarak ettiği küfür kırılğan bir sesle çıktı. "Bu işlere bulaştığın için üzgünüm. O Opus katilleri oraya vardığında Darkhaven'inin yakınlarında olmadığın için çok mutluyum."

Artık şehirde başka hiçbir yer onun için güvenli olmayacaktı. Bir yer hariç.

Ne Opus'un ne de onlara sadık herhangi birinin ona dokunamayacağını bilerek güvenle dinlenebileceği bildiği tek bir yer vardı.

Varışının her şeyi yüzüne vurabileceğini bilmesine rağmen şimdi oraya doğru yola çıkmıştı. Gizli görevi. Komutanlarının ona olan inancı. Bir savaşçı olarak tüm geleceği, yetkisiz bir sivil - JUSTIS ile bağları olan ve başına ödül konmuş birini - Tarikat'ın alanına sokarak kaybolabilirdi.

Ancak tüm bunlar Devony'nin güvenini aynı anda kaybetme olasılığının yanında soluk kalıyordu.

Ona bunların hiçbirinden bahsetmemiş olması -Tarikat'a olan görevini ihlal etmeden ona söyleyemeyeceği gerçeği- yüksek güvenlikli komuta merkezi ve çevresindeki araziler ileride görüldüğünde onu kızdırdı.

Araziye döndüğünde, Devony sonunda şaşkınlığını üzerinden attı. "Neredeyiz biz?"

"Şu anda gidebileceğimiz tek yer."

Güvenlik paneline dokundu ve yanıt beklerken avucunu okuyucunun önünde tuttu. Çok uzun sürmedi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Elijah'ın hoparlörden gelen alçak ses tonu hiç de hoş değildi. Günün ağarmasına sadece birkaç saat kala, devriye ekibi üsse daha yeni rapor vermiş olmalıydı.

"Komutanı görmem gerek."

"Öyleyse arayın ve bir randevu alın." Yoldaşının tavrı, özellikle de Tımarhane'deki son konuşmaları düşünüldüğünde, beklenen bir şeydi.

"Bu acil, Eli. Chase'le konuşana kadar gitmiyorum."

Savaşçı homurdandı. "O zaman bu senin cenazen olur, dostum."

Kapı açıldığında Rafe arabayı içeri sürdü. Geniş malikâneye yaklaştıklarında Devony'nin endişesini hissetti. Yaşlı savaşçılara göre, Tarikat'ın bu şehirdeki orijinal yerleşkesi etkileyiciydi. Bu yenisi ise yirmi yıl önce, ilki bir düşman tarafından ele geçirilip yok edildikten sonra inşa edilmiş bir kaleydi.

Devony ona endişeli bir bakış attı. "Rafe, bundan emin misin?" "Her şey yoluna girecek." Motoru durdurdu ve onunla yüzleşti. Elini uzatıp onun temkinli yüzünü okşamaktan kendini alamadı. "Burada güvende olacaksın. söz veriyorum."

Araçtan inip görkemli malikânenin ön kapısına doğru yürürlerken, Devony'nin elini onunkinin içine sokması onu şaşırtmıştı. Devony'nin elinin

Bu hareket onu ya da kendisini rahatlatmak içindi. Onun da umurunda değildi.

Az önce yaşadıkları geceden sonra, ona sarıldığı için mutluydu. Onu yanında hissetmekten memnun olmanın ötesinde gururluydu.

Onun kanının hayat kurtaran hediyesi olmasaydı orada duruyor bile olmayacaktı.

Ona olan bağı sayesinde, kapı açılıp Eli önlerinde durduğunda içindeki endişe düğümünün sıkılaştığını hissetti. Yanında Jax vardı; her iki savaşçı da ellerindeki silahlara varıncaya kadar devriye teçhizatını kuşanmıştı.

Jax Eli'a, "Vay canına," diye mırıldandı. "Dışarıda beklediğini söylediğinde şaka yapıyor olmalısın diye düşünmüştüm."

Rafe ilk defa takım arkadaşlarının gerçeği anlamasını diliyordu. Hâlâ öyleymiş gibi davranmak zorunda olduğu dönem ezik olmadığını. Son birkaç haftadır bunu hak ettiğinden emin olmak için çok çalışmış olsa da, şüpheleri yanıyordu.

Bu güvensizliğin Devony'ye de yöneldiğini görmek sesini daha da keskinleştirdi. "Komutanla konuşmam gerekiyor."

İkisi de yoldan çekilmedi.

Elijah'nın bakışları bir an için Devony'ye kaydı, sonra tekrar Rafe'ye kaydı. İğneleyici bir kahkaha attı. "Kim bu başıboş? Geçen gece Asylum'da karşılaştığımızda onu o ezikler çetesiyle takılırken görmemiş miydim?"

Rafe uyarıcı bir hırıltıyla başını eğdi. "O benim. Bilmen gereken tek şey bu."

Koruyucu ve sahiplenici yanı Devony'yi savunmak için ayaklandı. Karşısında bir dost ya da gerçek bir düşman olsa da tepkisi aynı olacaktı.

Hakkını yemeyelim, Eli geri çekildi. Sadece birazcık.

Jax kollarını kavuşturdu, hâlâ eşikte savaş pozisyonundaydı. "Sende biraz taşak var dostum. Komutan bundan hiç hoşlanmayacak. Burada olduğunu ve onu da yanında getirdiğini öğrenince Nathan'ın da hoşuna gitmeyecek."

Rafe'nin azarlara ya da sorulara tahammülü yoktu, özellikle de takım arkadaşlarına hiçbir şey anlatamazken. Hele de Devony ile dışarıda dururken ve Opus'un ölüm mangasının muhtemelen onu bulmak için şehri taradığını bilirken.

"Buraya ikinizle de konuşmaya gelmedim, lanet olsun." İleriye doğru bir adım attı, gerekirse zorla malikâneye girmeye hazırdı. "Sadece Chase'le konuşacağım."

"Onu içeri alın."

Bir çift iri yarı savaşının arkasından Komutan Sterling Chase belirdi. Eli ve Jax ayrılarak devasa İrk erkeğine yol açtılar. Chase geniş omuzları, kaslı cüssesi ve altın sarısı saçlarının altındaki delici mavi gözleriyle her zaman heybetli bir figür olmuştı. Bu gece, tavırlarında Rafe'in nadiren gördüğü bir ciddiyet vardı.

Hoşnutsuz bakışları Rafe'den Devony'ye kaydı ve bir an için birleşmiş ellerinde durdu. Yorum yapmadan onlardan uzaklaştı. "İkiniz de içeri gelin. Rafe, ofisime."

Rafe bir adım öne çıkarak Devony'ye yol gösterdi. Chase'in kovulması üzerine Eli ve Jax, Rafe gelmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. Ve malikânenin ana katındaki başka bir odadan, Chase'in eşi Tavia, Carys ve eşi Rune ile birlikte göründü.

Carys ağzı açık kaldı, güzel yüzüne umut dolu bir gülümseme yayıldı. "Rafe? Aman Tanrım!"

Selamlamak için ona doğru koşacakken, kan bağı olan eşi olan siyah saçlı dev onu geride tuttu, kalın kolu sıkıca ama şefkatle orta kısmına sarıldı.

Her ne kadar Carys sürgünün kalıcı olmadığını herkes kadar farkında olmasa da, ona olan inancını kaybetmediğini görmek iyi hissettirdi. Tek umudu, kardeşi Aric ve diğer savaşçıların da, topluluğa geri dönebildiği takdirde ve döndüğünde aynı derecede bağışlayıcı olacaklarıydı.

Şu anda odada bulunanlardan sadece Komutan Chase ve arkadaşı Tavia gerçeğı biliyordu. Tavia, Devony ve ona doğru yürüdü.

"Merhaba, Rafe." Yumuşak bakışları Devony'nin üzerinde parladı. "Merhaba. Ben Tavia Chase."

"Bu Devony Winters," dedi Rafe, kız konuşmaktan aciz görüldüğünde. "Annesi, babası ve erkek kardeşi Londra'daki JUSTIS merkezinde çalışıyorlardı."

"Anlıyorum," dedi Tavia, gözlerinde şefkatli bir sempati ifadesi vardı. "Devony'nin İrkı," diye ekledi Rafe. "O bir gündüzgezen."

Carys'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin sen? Bu akraba olduğumuz anlamına geliyor."

Tavia daha az şaşırmış görünüyordu, bu da Lucan'ın Rafe'nin son raporunda verdiği bilgileri paylaştığını gösteriyordu. Chase belli ki eşini JUSTIS bombalamasında kaybettiğı üvey kız kardeşinden ve beklenmedik bir şekilde Rafe'in görevinin ortasında kalan yeğeninden haberdar etmişti.

Devony ile arasındaki bağ sayesinde Rafe, olağanüstü kan bağını paylaştığı yaşlı kadına bakarken onun yaşadığı sevinç sarsıntısını hissetti. Küçük bir

Tavia'nın selamını almak için elini bıraktığında nefesi kesildi. "İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Aynı şekilde, Devony."

Chase arkadaşına başıyla onay verdi. "Tavia, ben Rafe ile özel olarak konuşurken sen ve Carys Devony ile sohbet etmek ister misiniz?"

"Elbette. Bizim için bir zevktir."

"Hemen geliyorum," dedi Rafe, Devony ona soru sorar gibi baktığında. Her ne kadar Chase'in hoşnutsuz bakışları onu delip geçse de, komutan onu azarlamayı bitirdiğinde kışından geriye bir şey kalacağından emin değildi.

Ofisine doğru işaret etti. İçeri girdiler ve Rafe masanın diğer tarafında hazır olda dururken, Chase masanın arkasındaki deri koltuğuna oturdu.

"Devam et ve otur, evlat. Bir süre burada kalabiliriz." Rafe teklif edilen koltuğa otururken, Chase dikilmiş parmaklarının üzerinden ona baktı. "Bu gece buraya habersizce, üstelik kolunun altında sivil bir kadınla gelmenin çok iyi bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Hatta biraz ileri gidip bunun bir Tarikat mensubuyla yatıyor olmanla ilgili olabileceğini bile söyleyebilirim. Lucan sana gerekirse kadını oyunda tutman için izin verdiğinde aklından geçenin bu olduğundan şüpheliyim."

Lanet olsun. Suçlama sinirlendirmişti ama Rafe'in ses tonunu asıl sertleştiren, komutanın Devony hakkındaki kaba değerlendirmesiydi. "O sadece bir varlık değil, efendim."

Chase homurdandı. "Sanırım bu sorunun ilk kısmını cevaplıyor."

Rafe, Devony ile ilişkilerini saklamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını bilerek devam etti. "O tehlikede. Onu buraya daha azı için getirmezdin."

"Bunu duyunca rahatlamam mı gerekiyor?" Chase nefesinin altında küfretti. "Anladığım kadarıyla Lucan sana özellikle onunla aranı iyi tutmanı söylemiş. Ona bulaşarak emre karşı geldiğini duymak istemeyecektir."

"Kimliğim hâlâ sağlam," diye mırıldandı Rafe, şimdi bu konuda kendini kötü hissediyordu. Neredeyse en başından beri içini kemiriyordu ama özellikle şimdi. "Hâlâ Tarikat'ın bir parçası olduğumu bilmiyor. Bu gece buraya gelip Eli ve Jax'le karşılaşmak sadece kimliğimi doğruladı."

"Bu kadını önemsiyorsun."

Rafe bunu inkâr edemezdi. Chase'in ayık ve anlayışlı bakışı zaten onaylanmaya ihtiyacı olmadığını gösteriyordu.

"Bana bu gece ne olduğunu anlat."

Rafe ona, çalınan -ve şimdi kayıp olan- sıvı UV kasalarından, Cruz ve çetesinin, Opus Nostrum'un yakın çevresinin üyelerini avlayan Tarikat'ın şu anki en iyi lideri Judah LaSalle ile birlikte toptan öldürülmesine kadar felaketler zincirinin bir özetini verdi.

Chase tüm bu kötü haberleri, sanki bir savaşçı olarak görev yaptığı süre boyunca binlerce benzer felaket yaşamış ve Lucan gibi hepsini taşıyabilecek geniş omuzlara sahipmiş gibi acımasız bir sessizlik içinde dinledi.

Bu gece sorunları ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, Rafe onlarla da başa çıkabilirdi. Devony'yi ateş hattına atan hariç.

"Bu gece onun evini yakmışlar." Bu sözleri söylemek bile damarlarında bir ürperti yarattı. Kızın içinde bulunduğu tehlikeyi düşünmek bile kanını öldürücü bir niyetle kaynatıyordu. "Ölmeden önce LaSalle'i transa soktum. Bana ölüm mangasının hem Devony'nin hem de benim peşimde olduğunu söyledi. Ben bilgi almak için onu sıkıştırırken, televizyonunda haber bültenini gördük. Back Bay'deki bloğunun her yerinde muhabirler ve itfaiye araçları vardı. Devony'yi doğruca buraya getirdim."

"Tanrım, kasabayı kasıp kavuran şu cehennem onun Darkhaven'ı mı?"

"Öyleydi," diye düzeltti Rafe. "Gidecek başka yeri yok, Chase."

"Bu tam olarak doğru değil. Londra'daki evine dönebilir. Mathias Rowan başka bir iş için Boston'daydı. Eminim yarın döndüğünde onu güvenli bir şekilde evine götürmek isteyecektir. Londra'daki birimi, biz Opus'la ilgili bu durumla ilgilenirken ona 24 saat koruma sağlayabilir."

"Ne? Hayır. Hayatta olmaz." Rafe bu fikri şiddetle reddetmesinin, onu kendine yakın tutma isteğinden çok, onun iyiliği için duyduğu endişeyle ilgili olduğunu düşünmek istiyordu. Yine de kalbi bunu söylemiyordu.

"Artık Londra'da bir evi yok. Ailesi öldürüldüğünden beri yok. Oraya dönmek istemeyecektir. İstese bile, ikimiz de burada, bizimle daha güvende olacağını biliyoruz."

Onunla birlikte.

Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olması, onların varlığının her zerresinde tınlamadığı anlamına gelmiyordu.

Onu istiyordu. Sadece güvende ve emniyette olduğundan emin olmak için değil. Sadece Opus'un yok edildiğini görme hedefinde değerli bir ortak olarak da değil.

Sadece onu istiyordu.

Chase uzun bir iç çekmeden önce bir an onu düşündü. Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Dinle Rafe, Lucan bana onun durumundan bahsetti. Yaşadığı şey çok zor. Ailesini ve kardeşini bir çırpıda kaybetmek. Herkes bunun intikamını almak ister. Ama bu Opus'la bizim savaşımız, onun değil."

"Hayır." Rafe başını salladı. "Bu gece onu tehdit ederek bunu benim kavgam haline getirdiler."

Bu doğruydı. Montreal'de Opus tarafından aptal yerine konulduktan sonra intikam almak için ne kadar yanıp tutuşsa da, kabalı yok etmeye yönelik bu kararlılık farklı bir şeydi. Daha derindi, daha soğuktu.

Kendi aşağılanması, Devony'nin hayatına yönelik gerçek tehdidin yanında hiçbir şeydi.

"O benimle kalıyor."

Chase'in kaşları meydana okurcasına kalktı. "Bu operasyon merkezinin komutanı olarak, bu konuda söyleyecek bir şeyim olabilir. Ve sizi temin ederim, Lucan-"

"Ondan içtim."

"Ah, lanet olsun. Bana şaka yaptığını söyle."

Rafe komutanının kasvetli bakışlarını üzerinde tuttu. "Bu gece erken saatlerde Cruz önümde sıvı UV dolu bir sandığı parçaladıktan sonra. Yanıklar . . . kötüydü. Devony'nin soygunda yer almaması gerekiyordu ama yine de beni aramaya geldi. Eğer beni o zaman bulmasaydı, bana kanını vermeseydi..." Rafe yavaşça başını salladı. "Ona hayatımı borçluyum."

"Anlıyorum." Chase onu inceledi, sonra başını salladı. "Bir telefon görüşmesi yapacağım."

D.C. Lucan'ın tüm bunları doğrudan sizden duymak isteyeceğini biliyorum. Bu işin nereye gideceğine karar vermek isteyecektir. Bu arada, depodaki UV kaynağından geriye kalanları kontrol altına almak için sahaya inmem gerekiyor. Aric ve yeni ekibi bu gece erken saatlerde geldi," diye ekledi Chase. "Görünüşe göre ilk görevlerini aldılar."

Lanet olsun. En iyi arkadaşının gündüzgezen ekibi çoktan toplanmıştı. Boston'a gelmişlerdi ve Rafe bu gece ortaya çıkmasaydı bundan haberi bile olmayacaktı.

Aslında haftalar önce Tarikat'tan atılmamış olmasına rağmen, hayatın sanki o yokmuş gibi devam ettiğini fark etmek onu yine de şaşırtmıştı.

İyi. Şimdiye kadar, operasyonların aktif bir parçası olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Chase sandalyesinden kalktı. "Bu gece duyduklarımdan ya da Devony Winters'la aranızdaki durumdan hoşlandığımı söyleyemem Rafe. Ama bir kadın yüzünden işleri altı yönden berbat eden ilk savaşçı senmişsin gibi davranmayacağım."

Alaycı sözler ona olması gerekenden daha fazla umut verdi ama şu anda bunu kabul edebilirdi.

Rafe de ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Hadi, git buradan." Tarikat büyüğü ona kaşlarını çattı ve el salladı. "Git ve kadınının iyi olduğundan emin ol. Bir saat içinde yerleşkenin savaş odasında benimle buluşmaya hazır ol."

"Evet, efendim."

BÖLÜM 20

Devony bakmaktan kendini alamadı.

Tavia Chase şaşırtıcı derecede güzeldi. Özel dikim pantolon ve ince kesim örgü kazaktan oluşan sade siyah kıyafeti içinde uzun boylu ve zarif olan kadın, Devony'yi hemen rahatlatan sakin bir güven yayıyordu. Yüzü klasik güzelliğin bir örneğiydi; yüksek elmacık kemikleri, pürüzsüz bir cilt ve cömert bir ağız; bunların hepsi karamel-kahverengi saçlardan oluşan lüks bir yeyleyle çerçevelenmişti.

Carys annesinin pek çok özelliğini ve olağanüstü güzelliğini paylaşıyordu ama Tavia'nın istikrarlı bir güç sergilediği yerde, kızı adeta vahşi, manyetik bir enerjiyle titreşiyordu.

Birçok nedenden ötürü, Devony her iki gündüzgezen dişiye de hayranlık duyuyordu, en önemlisi de kendi akrabaları olmalarıydı.

Fuayedeki tanışma faslından sonra iki kadın onu malikânenin sakin bir köşesindeki hoş bir misafir odası süitine götürmüşlerdi. Odanın rahat bir sohbet alanında birlikte oturuyorlardı; Devony büyük boy döşemeli bir sandalyede, Tavia ve Carys ise onun karşısında ipek kaplı bir kanepede tünemişlerdi.

"İyi olduğuna emin misin?" Tavia nazıkçe sordu. "Bu gece yaşadığın çileden sonra nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim."

Devony onlara evinin saldırıya uğradığını anlatmıştı ama iki kadına iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra bile bu onların endişesini azaltmamıştı. Onunla yakından ilgilenmişler, yiyecek ve içecek ikram etmişler ve görkemli misafir odasını tamamen kullanmasını sağlamışlardı. Carys kendi gardırobundan pijamalarını ve kıyafetlerini bile getirmişti. İpek bornoz ve pijamalar, bitişik banyodaki büyük boy küvet kadar baştan çıkarıcıydı.

Ama Rafe'in malikânede başka bir yerde, Tarikat'ın en zorlu üyelerinden biri olan Chase'lerden biriyle karşı karşıya olduğunu bildiği için kendi rahatını düşünmek zordu.

Sterling Chase, eski komutanı.

"Boston'da burnumuzun dibinde olduğuna inanamıyorum," dedi Carys. O da oturdukları andan itibaren Devony'yi dikkatle incelemeye başlamıştı. "Sen ve Rafe nasıl tanıştınız?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Ve bir tane de başka bir zaman için," dedi Tavia. "Devony'nin dinlenmek istediğinden eminim."

Carys'in ifadesi çöktü. "Pekâlâ, o zamana kadar. Özür dilerim, size soracak çok sorum var."

Devony de merakını zorlukla gizleyebiliyordu. Bu iki kadına sormak istediği, hayatları hakkında öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama oraya sosyal bir ziyaret için gelmemiştir. Kendisinin ve Rafe'in kalmasına izin verileceğinden bile emin değildi.

"Bu hoşuma gider, Carys."

"Güzel. Kardeşim Aric'le tanışma şansınız bile olacak. O ve eşi Kaya, Montreal'den buraya geldiler," dedi mavi gözleri parlayarak. "Onunla birlikte özel bir birimin parçası olarak Tarikat'a katılan diğer birkaç gündüzgezenle birlikte geldiler. Hazır buradayken onlarla da tanışmalısın."

Tavia, kızının Tarikat işlerini bir yabancıya anlatmasını engellemek için olsa gerek, boğazını hafifçe temizledi. Ayağa kalkarak Carys'e kendisine katılmasını işaret etti. "Lütfen kendini evindeymiş gibi hisset Devony. Dediğim gibi, şimdi seni rahat bırakacağız. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sen bilirsin."

Çifti kapıya kadar takip etti. Carys parlak bir gülümseme ve dostça bir el sallamayla dışarı çıktı ama Tavia orada durakladı. Devony'yi kısa bir kucaklaşmanın içine çekti.

"İlk karşılaşmamız için çok kötü koşullar olduğunu biliyorum ama burada olmana çok sevindim." Devony'nin yüzündeki saçların bir kısmını düzeltirken parmakları serin ve yatıştırıcıydı. "Sadece annenle tanışma fırsatım olmadığı için üzgünüm... kız kardeşimle. Eminim çok özel bir kadındı."

"Öyleydi," dedi Devony. "Tanıdığım en cesur kadındı."

Tavia başını salladı. "Şu anda burada olup seni görseydi, senin için de aynı şeyi söyleyeceğine dair içimde bir his var."

Devony yutkundu, ne kadar yersiz olursa olsun bu duygu boğazına düğümlendi. Cesur değildi. Kızgındı. Acı çekiyordu. Acı vermek istiyordu; sadece ailesinin intikamını almak için değil, Rafe'i kaybetmeye bu kadar yaklaştığı için de.

Ve eğer Opus bu gece evini yakarak onu korkutup kaçırabileceklerini düşündüyse, tek yaptıkları intikam ihtiyacını daha güçlü, daha çelik bir şeye dönüştürmek olmuştur.

Ve şimdi, bu savaşta bir ortağı vardı.

Eğer dünyanın geri kalanına karğı ikisinin olması gerekiyorsa -hatta iç o noktaya gelirse Tarikat'a karğı bile- bu savağa hazır. Rafe yanında olduğu sürece her şeye hazır.

Tavia onun acımasız düşüncelerini bölerek eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen yerleştikten sonra biraz daha konuşacak vaktimiz olacak."

Devony gülümsemeyi başardı. "Umarım öyledir."

Kapıyı kadınların arkasından kapattı, gerçekten ne kadar bitkin olduğunu şimdi fark etmişti. Üstelik berbat da kokuyordu. Rafe'le birlikte şehirde geride bıraktıkları tüm ölüm ve şiddet hâlâ ceketine, balıkçı yakasına ve kot pantolonuna yapışmıştı. Banyo yapmak ve kıyafetlerini değiştirmek cazip olmaktan öte bir ihtiyaçtı.

Büyük küvetin suyunu açtı ve giysilerini Carys'in ona verdiği beyaz ipek bornozla değiştirdi. Serin, parlak kumaş çıplak teninde saf bir çöküş yaratıyordu. Ilık su küvette yavaşça toplanırken, uzun banyo yağı şişelerine baktı ve neredeyse yenecek kadar güzel kokan, gülle aşılانmış vanilya kokusunda karar kıldı.

Diğer odanın kapısında sessiz bir rap sesi duyuldu.

Diğer tarafta bekleyen Carys ya da Tavia'yı bulmayı umarak aceleyle dışarı çıktı.

"Rafe."

Ona doğru uçu. Hayatı buna bağlı olsa bile onun kollarından uzak duramazdı. Onu kollarına alarak içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapatarak kilidi zihniyle çevirdi.

Tarikat'ın malikânesine vardıklarından beri sadece bir saatten az ayrı kalmışlardı ama ona sonsuzluk gibi gelmişti. Yaşadıkları geceden sonra, ondan bir daha asla ayrı kalmak istemiyordu.

"Endişelendim," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Nasıl gitti?"

"H a l l e d i y o r u m ." Omuz silkti, onun endişesini umursamaz bir tavırla

onu öpmeye devam etti. "Bunun içinde muhteşem görünüyorsun. Vanilya gibi kokuyorsun."

"Carys bana birkaç şey ödünç verdi. Ben de tam banyo yapmak üzereydim." Sözcükleri, adamın dudaklarının onunkiler üzerindeki hararetili fırçası arasında kayboldu.

"Sanki günlerdir senden uzaktaymışım gibi hissediyorum." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, ışıltılı akuamarin gözlerinde azap ve şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Şu anda seni kollarımda hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun?"

Arzudan nefesi kesilen kadın başını salladı. "Göster bana."

Kaşlarını çattı. "Her tarafım kum ve kir içinde. Tanrım, ölüm gibi kokuyorum." "Umurumda gibi mi görünüyorum?"

Öpmek için onu aşağı çekti. Dili onunkini ararken parmakları saçlarına

dolandı, sıcak nefesleri birbirine karıştı, vücutları birbirine ezildi, güçlü kolları tarafından orada tutuldu.

Devony inledi, Rafe onu anlamsızca öperken üzerine hücum eden duygu selinin üstesinden geldi. Ona karşı duyduğu çaresizliği açıklayamıyordu. Her nasılsa, onu az önce açık kapı aralığında gördüğü an çok kırılgan hissetmişti - tek bir nefesle paramparça olabilecek bir yanılsama.

Belki de kendisini bu kadar kırılgan hissetmesine neden olan şey son birkaç saatin yarattığı tahribattı. Tüm o ölümler. Bu kadar çirkinlik ve şiddet, Opus Nostrum'dan bir düşman yaratmanın ne anlama geldiğinin acımasız bir gösterisiyle zirveye ulaşmıştı. Ve sonra, evinin yıkılması.

Ama en kötüsü, sıvı UV'nin ona en kötüsünü yapmasına izin verilseydi, bu gece Rafe'i sonsuza dek kaybetmesine sadece birkaç dakika kalmış olabileceğini anlamasıydı.

Tanrı yardımcısı olsun, yaşadığı sürece o korkunç duyguyu asla unutamayacaktı.

İçindeki ıstırap kabardı, kara bir dehşet dalgası.

"Hey." Rafe kaşları çatılmış bir halde öpücüklerini geri çekti. Başını sıkıca salladı. "Bu gece olanları düşünme."

Düşüncelerinin ne kadar kasvetli olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Ona verdiği kan sayesinde en güçlü duygularını hissedebiliyordu. Şimdi, her zaman hissedecekti.

"Hey, bana bak." Onun alnını, yanağını, dudaklarını okşadı. Gözlerinde kıvılcımlar dans ediyor ve yanıyordu. "Ben buradayım. Güvendesin, Devony. Ben nefes aldığım sürece güvende olacaksın. Sana bunun sözünü veriyorum. Bu gece senin sayende birlikteyiz."

"Rafe." Onun adı dişlerinin arasından çıkan bir iç çekişti. Ağzını tekrar onunkine indirdiğinde o titreşen nefes bir iniltiye dönüştü.

Tüm travma ve endişeler öpücüğünün sıcaklığı altında kül oldu. Ancak birbirlerine duydukları ihtiyaç çoğu zaman patlayıcı bir hal alırken, bu gece dayanılmaz bir arzu olduğu kadar telaşsız bir şefkat de vardı.

Sert bir iniltiyle dudakları onunkilerden uzaklaştı, çenesinin kenarından boynunun hassas sütununa doğru ilerledi. Devony nefesini içine çekti, uyarılmışlık hissi içinde dönüp duruyordu. Adamın dişlerinin çıplak etine battığını hissetmek için duyduğu güçlü arzuyla birleşti.

Kadının ihtiyacının sıcak sarmalına karşılık olarak homurdandı. "Kahretsin, beni öldürüyorsun. Her şeyi hissedebiliyorum."

Elinde değildi. Adamın içinde uyandırdığı tüm hislere engel olamıyordu. Dilinin her fiskesinde ve sıyrışında daha da yükseliyorlardı.

keskin dişler. Ellerinin çıplak bedenini örten ipeğin üzerindeki her okşayışı açık bir alev gibi yalayıp geçti.

"Tanrım, Devony... harikasin. Çok güzelsin."

Bornozu açtı ve elini göğsüne kaydırды, yoğurdu ve okşadı, çakıllı meme ucunu sıkıştırdı. Dili kadının ağzının içinde gezinirken avuç içi kadının önünü, karnını sıyrıp geçti. Onun şehvetli saldırısı altında kıvrandı, arzu onu batırdı, çekirdeğinde sıcak ve ıslak bir havuz oluşturdu.

Ve sonra ona dokundu. Parmakları vücudunun yarıklarına girdi, sularının arasından kayarak nabzının sert vuruşunu davul gibi bir kükremeye dönüştürdü. Adam klitorisini ve onu çevreleyen hassas eti okşarken keskin bir nefes aldı. Adam ondan geri adım attığında, kadın itiraz eden iniltisini tutamadı.

"Keşke kendini benim şu an olduğum gibi görebilseydin," diye homurdandı. Parlayan gözlerinin sıcaklığı kadının her santimini tararken dudaklarını yaladı. Kehribar dolu bakışlarının dokunduğu her yer yanıyordu. Sanki bütün gece onun her santimetresinin tadını çıkaracakmış gibi yavaşça içine çekti.

Tanrı yardımcısı olsun, asla dayanamazdı.

Kadın ona doğru bir adım attı ve adam başını salladı, seksi ağzı hınzırca eğildi. Sabırsız elleriyle gömleğini çıkarıp bir kenara fırlattı. Artık üzerinde UV yanıklarından hiçbir iz kalmamıştı. Kaslı göğsünün ve karnının çıkıntılarının üzerinde, arzusunun tüm derin renkleriyle canlı olan *glifleri* dalgalanıyordu.

Siyah kotunun fermuarının arkasında, kalın ve güçlü aleti gerilmişti.

Devony'nin gözleri onu incelerken daha da alev alev yanıyordu. İhtiyaç, kabaran bir sahiplenme dalgasıyla birlikte içinde yuvarlandı. *Benimkine*.

Bu kelimeyi yüksek sesle mi söylediğini yoksa sadece düşündüğünü mü bilmiyordu. Her iki durumda da, kanında yaşıyordu. Adam tekrar yaklaşıp yüzünü güçlü ellerinin arasına aldığı anda damarlarında ve tüm duyularında dolaşıyordu.

"Evet," dedi, alev alev yanan gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Benimkilere."

Onu nefessiz kalana ve ellerinde titreyene kadar öptü, sonra yavaşça önüne eğildi. "Benim için aç, bebeğim."

Eliyle kalçalarını ayırdı, başparmağıyla cinsel organının tepesini yokladı. Klitoris çoktan dolmuştu ve onun dokunuşu için can atıyordu. Parmaklarını üzerinde gezdirdiğinde, neredeyse o anda orgazm oluyordu.

Dudaklarını ona bastırırken boğazının derinliklerinde alçak bir mırıltı titreşti. "Senin kokunla sarhoş olabilirim," diye mırıldandı, sıcak nefesi onun hassas teninde geziniyordu. "Tadının ne kadar tatlı olduğunu zaten biliyorum."

Başını bacaklarının arasına daldırdı. Ağzı onun üzerine kapandı, dili kıvrımlarına daldı. Adam aralarındaki sıkı sinir yumağını emdiğinde kadın haykırdı. Zevk yakıcı ve yoğun, içinde derinlerde bir yerden tırtıklı bir inilti çıkardı.

Ve Rafe'in ağzı acımasız, merhametsizdi. İçine hücum eden serbest bırakma dalgasını yavaşlatamıyordu. Diline karşı paramparça oldu, birbiri ardına gelen fırtına onu ağzına doğru tutarken ve vücudundaki her son nefesi ve titremeyi sıkarken onu savurdu.

Sarsıntılar yavaş yavaş hafiflemeye başladığında öne doğru sarktı.

"Bunu yapacağın konusunda beni uyarmalıydın," diye mırıldandı, adam ayağa kalkarken nefesi kesilmişti. "Banyo yapıyorum. Küvet taşmadan önce suyu kapatmalıyım."

Rafe sırtıttı. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Onu kollarına aldı ve banyoya götürdü.

BÖLÜM 21

Geniş banyoyu mis kokulu köpükler kaplamıştı ama Devony'nin suya koyduğu vanilya ve gül yağının onun uyarılmasının sarhoş edici kokusu karşısında hiçbir etkisi yoktu. Ya da serbest bırakılmasının tadının.

Rafe'in damarları onun zevkine karşılık olarak çarpıyordu.

Vücudundaki her hücre onun doruk noktasıyla yankılandı, sanki kendi doruk noktasıymış gibi güçlüydü.

Hay sikeyim. Kan bağının yoğun olduğunu duymuştu ama hazırlıklı değildi. Ne erotik hazza ne de bağlanma, tamamlanma hissine hazırlıklı değildi.

Devony Winters'ın kanı içinde yaşamaya başlamadan önce bile ona karşı hazırlıklı değildi.

Rafe onun çıplak ayaklarını banyonun serin fayanslarına koydu. Kaldıkları yerden devam edebilmek için aceleyle kot pantolonunu ve botlarını çıkarmayı bekliyordu ama kızın elleri hemen yanındaydı, o diğer kıyafetlerinden kurtulurken fermuarını çekiştiriyordu.

Pantolonundan kurtardığı ve sert şaftını avuçlarının içine aldığı sırada siki patlamanın eşiğindeydi. Kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkarırken kendi elleri titriyordu.

Kadının dili adamın etiyile buluştu ve adam tısladı. "Ah, Tanrım."

Onu küvete götürdü, ereksiyonunu okşayan elleriyle tuttu. Önündeki geniş mermer kenara oturdu, bu da ağzını onu derinlemesine almak için mükemmel bir açığa getirdi.

Ve yaptı da.

Aman Tanrım, onu öyle bir boğazına aldı ki, kapalı göz kapaklarının arkasındaki görüşü döndü.

Homurdanarak kadının siyah saçlarından bir tutam yakaladı ve elini ipeksi iplere doladı. Sivri dişleri hassas derisini aşındırdı; yüzeyi kıracak kadar değil ama keskin uçların erotik sıyrıkları ve okşayan dilinin kadifemsi ıslaklığıyla onu çıldırtacak kadar.

Bu hızla giderse, uzun süre dayanamazdı.

Ve bu geceyi sadece kendi zevkine ayırmak istemiyordu. Her şeyin ona ait olmasını istiyordu.

Bu gece onunla yaşadığı her şey için bir merhem olarak. Ona vermek istediği daha iyi şeyler için bir söz olarak.

Çoğunlukla, en başından beri ondan sakladığı dürüstlük, kalbi ona aitken bile görevine olan bağlılığı için bir özür olarak.

"Buraya gel," diye homurdanarak onu kendine doğru çekti ve büyük küvetin kenarından kaldırdı.

Ona seksi bir gülümseme verdi. "Geri dönüş adil olur." "Bu gece değil."

Onu derinden, yavaşça öptü, dudaklarındaki tadı tahrikinin elektrik çarpması gibi artmasına neden oldu. Onu küvete götürdü ve yüzünü kendisine dönecek şekilde kucağına oturttu.

"Çok güzelsin, Devony." Eğildi ve onu öptü, tatlı ağzının her nüansını keşfetmek için zaman ayırdı.

Bir eliyle yüzünü kavrarken diğer eliyle yumuşak tenini okşadı. *Glifleri* parmak uçlarının altında sıcak ve canlı hissediyordu ve her kavisi ve güzelliği telaşsız bir şekilde keşfetmeye daldı.

"Çok yumuşak."

Göğsü elini doldurdu, meme ucu başparmağı ve parmağı arasında büzüştü ve gerginleşti, onu dudaklarından ateşli, kırık bir çığlık koparacak kadar yuvarladı. Omurgası kemerli, bir adak gibi onu öne doğru itiyordu. Elinin değdiği her yeri öpebilmek için eğildi, parmakları bacaklarının arasını okşamak için suya kayarken her bir göğsün pembe tepeleriyle alay etti.

Rafe'in kendini tutacak hali yoktu. Onunla değil. Onu çok fazla arzulatıyordu. Hak etmediği şeyleri. Düşünmeye cesaret edemediği şeyler.

Onun kanının başka bir sıcak tadı gibi.

İlki zorunluluktan olmuştu. Şimdi daha fazlasını arzuluyordu. Tanrı yardımcısı olsun, onunla ilgili her şeyi arzuluyordu.

Ama şu anda mesele almak değildi. O vermek istiyordu.

Ona isteyebileceği, ihtiyaç duyabileceği ya da arzulayabileceği her şeyi vermek istiyordu, sadece bu gece için değil.

Bunun onu çok korkutması gerekirken korkutmadı. Hayır, hiç de bile.

Avuçlarını kadının arka tarafına doğru kaydırarak onu daha da kucağına çekti. Aleti suyun ve köpüklerin arasından çıkmıştı. Onu kaldırdı ve birlikte vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdiler.

"Ohh," diye iç geçirdi, adam onu delerken omuzlarına tutunuyordu. "Çok iyi."

Rafe'in ondan bile daha az kelimesi vardı. Kadın adamın boyunu santim santim, görkemli bir şekilde aşağıya doğru çekerken Rafe iniltisini tutamadı. Kılıfı onu kavradı, pelüş duvarlar onun boyutuna uyum sağlamak için ayarlanırken küçük titremelerle dalgalandı.

Devony'nin göz kapakları yavaşça kalkarak gözlerindeki parlak kömürleri ortaya çıkardı. "Senin için de bu kadar mükemmel mi?"

"Daha iyi." Kızın aç bakışları karşısında boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi. Kızının kıvrımlarını daha sıkı tuttu ve ona karşı sallanmaya başladığında temposunu yönlendirdi.

Vücutlarının her uzun ve sert kayışında kadının aldığı zevkin katlanıp gevşediğini hissetti.

Ona yeterince yaklaşamıyordu. Onun içine tamamen gömülmüşken, kalçaları birbirine sürtünürken bile.

Ritimleri yoğunlaştıkça inledi. Rafe onu avuçlarının arasında havada tutuyor, kız ona binerken kolları her ikisi için de işin büyük kısmını yapıyordu. Kadının doruğa ulaşması Rafe'i daha sert bir dörtnale teşvik etti. Lav damarlarında kükredi. Kendini tutamadı. Devony'nin salıverilmesi onunla aynı anda gerçekleşti, ikisi de birbirine çarptı, sonra sıcak bir telaşla parçalandı.

Onun boşalmasını izlemek için başını kaldırdı ve onu kendisine bakarken buldu. Ateşli gözleri boğazına sabitlenmişti, orgazmının gücüyle titrerken dişleri keskin ve parlıyordu. Onu böyle görmekten asla bıkmayacaktı, gerçek doğası onun için tam olarak sergileniyordu, tutkusu tam bir terk edilmişlikle ona teslim olmuştu.

Ama onun zevkten sıırıslık olmuş bakışlarındaki hararetli ifade bambaşkaydı. Açlık. Kana susamışlık.

Jilet gibi keskinliğini hissetti. İhtiyacının tehlikeli yoğunluğunu.

Ona olan aşkının şaşırtıcı derinliğini hissetti.

Bu ona bir yük treni şiddetiyle çarpan bir keşifti. Ona baktı, sevgisinin şefkatinin, bağına duyduğu arzusun yoğunluğuyla ayrılmaz bir şekilde örüldüğünü hissetmek için kaşlarını çatı.

Başını salladı, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. Sana aşık oldum, Rafe. Bunu hissettiğini bildiğim halde hissetmiyormuşum gibi davranmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Bir an için gözlerini kapattı ve başını salladı. "Yapmamalısın."

Kendi uyarılması daha da sıkılaştı, ona karşı savunmasızlığı savunmasını ortadan kaldırdı. Bu sıra dışı kadın karşısında pek savunması yoktu.

endişeliydi.

Devony Winters ona sahipti. Ve içindeki erkek olan her şey, Breed olan her şey, ona her şekilde sahip olmak için vahşi bir ihtiyaçla karşılık veriyordu.

Öne atıldı ve onu sert bir öpücüğe boğdu.

"Siktir." Bir tıslamayla geri çekildi. Parmakları ağzından kanla lekelenmiş olarak çıktı. "Ah, Tanrım . . . Devony."

Dudağını ısırmişti. Ve şimdi özür dilemeden ona bakıyordu. Gözlerinde bir uyarı parlıyordu. Buna kulak vermesi gerektiğini biliyordu. Artık buna bir son vermeliydi.

Çok ileri gitmeden önce odadan çıkmalıydı.

Bunun için çok geç. Aralarında yanan şey, hayatlarının geri kalanında onları birbirine bağlayacak bir kan bağı olmasa bile geri alınamazdı.

Rafe bunu biliyordu.

O da bunu anlamıştı. Kalbinin her atışında Devony'nin eminliğinin kendi damarlarında dolaştığını hissetmiyormuş gibi davranamazdı.

Daha güçlü olanın kendisi olması gerektiğini biliyordu.

Kendisi ve Tarikat'taki geleceği için değilse bile onun için.

Ama bu gece, bunun onunla ilgili olmasını istiyordu. Ona rahatlık ve zevk vermekle ilgili. Korkunç bir geceyi ve ona çok yaklaşmış olan çirkinliği atlatmak için ihtiyacı olan her şeyi ona vermek istiyordu.

Bu gece buraya ona her şeyini vermek için gelmişti.

Şu anda en çok istiyor görüldüğü şey, onun da istediği tek şeydi. Bencilce. İnkâr edilemez bir şekilde.

"Buraya gel," dedi, sesi boğazında düğümleniyordu. Onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve karşı koyamayarak onu tekrar öptü. Onu hiçbir şeyden mahrum edemiyordu.

Ve ağzı onunkinden ayrılıp boynuna doğru indiğinde, dudakları şahdamarının üzerine yerleşip dişlerinin sivri uçları derisine battığında tek yapabildiği boğuk bir hırıltı oldu.

Vücudu şiddetle kasıldı, dudaklarından çiğ bir küfür koptu. Ağzının damarlarındaki sıcaklığı, dilinin aç bir şekilde onu yalaması, şimdiye kadar bildiği en erotik zevkti. Aleti anında karşılık verdi ve kadının içinde yeniden canlandı. Onun altında hareket etti, kalçalarının onun içişinin açgözlü emişiyle aynı anda itilmesini engelleyemedi.

Ona karşı inledi, omurgası dalgalanıyordu. Seksi onu bir yumruk gibi kavradı. Ona sertçe çarptı, kanı şimdi her ikisinde de daha da vahşi bir cinsel susuzluğu körüklüyordu. Doyurulmayı talep eden bir susuzluk.

Devony'nin uyarılması, aralarındaki yeni oluşan kan bağı aracılığıyla, her zamankinden daha canlı bir şekilde ona doğru ilerledi.

Sevgisi ona da aktı. Parlak, şiddetli ve güçlüydü. Ona olan güveni alev alev yanıyordu.

Onunla bir hayat yaşamayı ne kadar istese de, bunun sözünü vermek ona düşmezdi. Geleceği Tarikat'ın elindeyken ve Opus Nostrum bugününü hâlâ kontrol altında tutarken olmazdı. Eğer düşmanları Devony'nin onun için ne kadar büyük bir zayıflık olabileceğini öğrenirlerse, bu bilgiyi ona karşı kullanacaklarından hiç şüphesi yoktu. Ve eğer onun yüzünden Devony'nin başına bir şey gelirse. . .

Bu düşünce onu suçluluk duygusuna sürükledi. Ah, Tanrım. Bu bir hataydı.

"Yeter," diye bağırdı. Kadın hemen durmayınca, adam sıkı bir küfür savurdu. "Yeter."

Dili açtığı deliklerin üzerinden geçerek onları kapattı. "Rafe, ben-" Tereddütlü bir nefes aldı, hâlâ onun çenesinin altına sokulmuştu. "Özür dilerim. . ."

Onun belirsiz özrünü duyunca hırladı. "Hayır," dedi saçlarını okşayarak. "Kahretsin. Yanlış bir şey yapmadın. Böyle düşünme."

"O zaman neden öyle hissediyorum?" Geri çekildi ve ona baktı, erimiş gözlerinde şaşkınlık ve acı yüzüyordu.

Onun yaralı bakışlarını zorlukla tutabildi. "Siktir."

İçindeki acınası bir parça, onu daha fazla incitmeden küvetten çıkıp kaçırmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama arzu hâlâ damarlarında sıcak ve kontrolsüz bir şekilde atıyordu. Zaten ikisine de yaşattığı pişmanlığın üzerine daha fazla reddediş yığamazdı.

Adam onu kendine yaklaştırıp ağzını kapattığında karşı koymadı. onun.

Kan bağı ikisinin de etrafını sarmıştı.

Rafe onu yavaşça, derinden öptü. İhtiyacı hızla sardı, içinden çıktı Kontrol. Kadının çıkardığı acı dolu ses onu neredeyse öldürüyordu. Sert bir küfürle onu ters çevirip suyun içinde dizlerinin üzerine çöktürdü ve arkadan içine soktu.

Vicdan azabı onu soğuk pençelerle sıkarken onun gözlerine bakamıyordu.

Ama ona zevk verebilirdi.

Aralarındaki bağı yoğunluğundan etkilenerek ona doğru sallandı. Şu anki ironi de buydu. Kendisinin ne kadar değersiz olduğunu bilse de aralarındaki bağ inkâr edilemezdi.

Birkaç dakika sonra Devony bir çığlık atıp şiddetli bir orgazmın patlamasıyla sarsıldığında, onu kendine doğru çekti ve ateşin içine doğru takip etti.

BÖLÜM 22

Devony'yi kafası kuşkuyla, kalbi acılarla dolu bir halde misafir odasında bırakan en kötü korkak gibi hissediyordu.

Sterling Chase'le bir toplantıya katılacağı bahanesi doğrudu ama misafir odasının kapısını arkasından kapatıp malikâneneden geçerek komuta merkezinin operasyon alanına doğru ilerlerken yalan kadar berbat bir tadı vardı. Ondan içki içtikten sonra aniden kendini geri çekmesini açıklaması için baskı yapmamıştı.

Onu derinden yaraladığını bu şekilde anladı. Daha birkaç gün önce ilk kez karşılaştığı kadın onunla yüzleşirdi. Boynuzlarını kilitlemekten ve korkusuzca kendini açıklamasını istemekten çekinmezdi.

Bu gece, tek kelime bile tartışmadan geri çekilmişti. Çünkü onun söyleyebileceklerinden korkuyordu.

Bunu ona söylemesine gerek yoktu; aralarındaki bağ sayesinde onun korkusunu hissetmişti. Görevini kendi kalbinden üstün tutarak neden olduğu korkuyu.

Daha da kötüsü, görevini onunkinden üstün tutarak.

Rafe geniş malikânenin konut kanadının uzun koridorunda ilerliyor, son birkaç haftaya kadar kendisine ait olan odaya ulaştığında adımları kendiliğinden yavaşlıyordu.

Neden içeri girmek zorunda hissettiğini bilmiyordu. Görevi resmen sona erene kadar bir daha ona ait olmayacaktı. Belki o zaman bile değil, çünkü bu görevi bu gece bitirmeye niyetliydi.

Hâlâ Opus Nostrum'u alaşağı etmeye kararlıydı. Başarılı olana ya da son nefesini verene kadar bu asla değişmeyecekti. Ama eğer Tarikat onun kendilerinden biri olarak bu hedefi gerçekleştirmesini istiyorsa, Devony'ye her şeyi anlatacaktı. Onların onayı olsun ya da olmasın.

Ve bu gerçeği Chase ve Lucan'a hemen şimdi bildirecekti.

Bunu kan ve ölümle lekelenmiş kıyafetlerle yapmamayı tercih ediyordu. Devony ile yaptığı banyodan sonra onları tekrar giymek neredeyse saygısızlık gibi gelmişti, bu yüzden dolabını bıraktığı gibi hâlâ sokak kıyafetleri ve savaş teçhizatıyla dolu bulduğuna sevindi.

Basit bir kot pantolon ve siyah bir tişört giydi, ardından bir çift siyah deri bot bağladı. Son düğümü atıp gitmek için ayağa kalktığında Tavia Chase'in açık kapıda durduğunu gördü.

"Odamı benim için sakladın."

Komutanının arkadaşı gülümsedi. "Elbette öyle. Eninde sonunda döneceğini umuyordum. Şimdi o kadar emin değilim."

Tavia en başından beri onun sürgüne gönderilmesinin operasyonun bir parçası olduğunu farkındaydı. Ama onun görevinden dönmesinden bahsetmiyordu. Asla demek istemişti.

Ve ona farklı bir şey söyleyecek gibi görünmüyordu.

"Devony özel bir genç kadın," dedi. "Bunu hemen anlayabiliyorum. Onu neden sevdiğinizi anlayabiliyorum."

Rafe kaşlarını çattı ama bunu inkâr edemezdi. Tavia aksini düşünemeyecek kadar zekiydi. Bebekliğinden beri Tarikat'ın içinde büyümüştü. Yaşlı savaşçılar ve onların arkadaşları onun ailesiydi, yoldaşları ona bir kardeşten daha yakındı.

Tavia'ya gelince, o da diğer savaşçı arkadaşları gibi saygın bir taktikçi ve Tarikat ekibinin değerli bir üyesiydi. Şu anda Rafe'in ihtiyacı olan şey bir sırdaştı.

"Bu gece ondan içtim. Yaralıydım ve o bana yardım etti." Başını eğdi ve nefesinin altında küfretti. Çünkü zayıf bir anında onun kanını almak yeterince bencillik olurdu, ama sonra gitti ve durumu daha da kötüleştirdi. "Kısa bir süre önce benden içmesine izin verdim. Biz kan bağıyla bağlıyız, Tavia."

"Tebrikler."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, her şeyi yanlış yaptım. Her şeyi berbat ettim. Bir yalan yüzünden birlikteyiz. Çünkü ben bir görevdeydim ve o da kazanmam gereken bir varlıktı. Sonra onun sırlarını keşfettim ve onları kullandım. Bana güvenebileceğini düşünmesini sağladım."

"Yapamaz mı diyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Onun için her şeyi yaparım. Onun için hayatımı veririm." Tavia'nın nazik bakışları onu yakaladı. "Umalım da iş o noktaya gelmesin." "Montreal'de olanlardan sonra kendime bir daha asla dedim. Ben

Hissettiğim şeye inanmak için kendime asla güvenmeyecektim çünkü gerçek olmayabilirdi. Bir daha asla böyle kör olmak istemedim."

"Kandırıldın, Rafe." Tavia başını salladı. "O Opus casusu herhangi birini seçebilirdi. Ve bu gece Devony'de gördüğüm kadarıyla, daha farklı biri olabileceğini sanmıyorum."

"Bunu biliyorum. Şüphe ettiğim Devony değil." "O zaman ne?"

"Sorun bu." Yumruğunu, sanki bir delik açılyormuş gibi hissettiği göğüs kafesine bastırdı.

Devony'nin ona hâlâ inancı varken damarından su içmesine izin verdikten sonra daha da kötüleşmişti. Bu çaresizlik duygusu aşk mıydı?

"Delirmiş olmalıyım, değil mi? Onu sadece birkaç gündür tanıyorken Devony hakkında böyle hissettiğim için kafayı yemiş olmalıyım."

Tavia gülümsedi. "Benden başka birine sormanız gerekecek. Aslında, bu şehirden daha uzaklara bakmanız gerekecek. Bu çatı altında ya da dünyadaki herhangi bir Tarikat komuta merkezinde -ailen de dahil olmak üzere- senin ve Devony'nin kalplerinde eşleriyle tanıştıklarını anlamak için ihtiyaç duyduğunuzdan daha fazla zamana ihtiyacı olan kimse olduğunu sanmıyorum."

Her ne kadar bununla teselli bulmak istese de, bunun anlamı yapması gereken bir sürü açıklama olduğuydu. Ve bir sürü de telafi.

Sadece Devony'nin ona bu şansı vereceğini umuyordu.

Öncelikle komutanına ve Lucan'a şu andan itibaren ona kendisi gibi güvenmeleri gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

Kapıdan çıkarken Tavia uzanıp onun sakallı yanağını güven verici bir şekilde okşadı. "Sterling'in şu anda seninle mutlu olmadığını biliyorum ama yeğenime baktığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Onu sevdiğin için. Gerisi olması gerektiği gibi yerine oturacak, göreceksin."

Bundan pek emin değildi ama başıyla onayladı. Komuta merkezinin savaş odasına doğru ilerlerken ona eşlik etti.

Toplantının Chase ve kendisi arasında Boston'da yapılmasını, Lucan ve Gideon'un da D.C.'deki karargâhtan görüntülü olarak katılmasını bekliyordu. Tavia içeri girdi ve komutanın hemen yanındaki koltuğa oturdu.

Elijah ve Jax, Nathan ve Jordana ile birlikte Chase'in bir yanında, komutan ile Rafe'in kaptanı arasında kalan tek boş sandalyede oturuyordu. Masanın Chase'in diğer tarafında ise Londra'dan gelen takım komutanı Mathias Rowan oturuyordu. Hamile eşi Nova'yı getirmemişti ama kardeşi Rune, kan bağı olan eşi Carys Chase'in yanında oturuyordu.

Ve savaş odasının etrafındaki büyük panel ekranlarda Rafe'in birkaç gece önce Devony'nin evindeyken topladığı tüm fotoğraflar, notlar ve veri dosyaları gösteriliyordu.

Orijinallerin artık evinin enkazı arasında külden başka bir şey olmadığını düşünürsek, muhtemelen bu bilgileri gördüğü için minnettar olmalıydı

Şimdi. Bunun yerine, birkaç dakika önce Devony'yi misafir odasında bıraktığında hissettiği suçluluk duygusu daha soğuk bir şekilde içine yerleşti.

Onunla sır olarak paylaştığı her bilgi kırıntısını şimdi burada görmek ihanet gibi geliyordu.

Bu duygudan bıkmış bir halde, geldiğinden beri tüm konuşmaların durduğunu fark etmedi bile. Beklenti dolu, okunamayan bakışlar odanın her noktasından onu izliyordu.

Chase boş sandalyeyi gösterdi. "İçeri gel ve otur, Rafe." İçeri girdi, etrafındaki sessizlik bir kefen kadar ağırdı.

Otururken Nathan ona ağırbaşlı, yan gözle bir bakış attı. Sert ağzını nadiren görülen bir sırıtış bükmeden hemen önce. "Seni pislik. Geçen gece seni öldürmeye ne kadar yaklaştığım hakkında bir fikrin var mı?"

Rafe nefes verdi ve onay için komutanına baktı. "Onlara söyledim," dedi Chase.

Savaş odası birkaç kıkırdama ve bir sürü top kırma ile patlak verdi. Rafe, kendisine yöneltilen her hakaret ve iyi huylu iğnelemeden memnuniyet duyarak hepsini kabul etti. Son birkaç haftanın ağırlığı - Montreal'deki rezaletinden sonraki aylar- birkaç saniye içinde eriyip gitmişti.

Jax ve Eli masadaki yerlerinden kalkıp ona doğru yürüdüler, ikisi de sırtarak ve başlarını sallayarak.

Eli omzuna bir yumruk attı. "Düşündüğüm gibi berbat bir manyak olmadığını bilmek içimi rahatlattı."

Rafe takım arkadaşına gülümseyerek, "Bundan o kadar emin olma," diye takıldı.

Jax elini ona doğru uzattı. "Tekrar hoş geldin, kardeşim. Şu anda hâlâ kışını tekmelemek istiyor olsam bile."

Rafe sırtıttı. "Denediğini görmek isterim."

Carys ve Rune da yanlarına geldi. Arkadaşı olan sert eski kafes dövüşçüsü Rafe'in elini sertçe sıktı. "Senin için endişelenmediği bir gün bile geçmedi."

Hayatı boyunca ona kardeş gibi davranmış olan Carys'e baktı. "Özür dilerim. Kimseye bir şey söyleyemedim."

"Umurumda değil," dedi kollarını ona dolayarak. "Artık ait olduğun yere döndün ve benim için önemli olan tek şey bu."

Mathias Rowan da yaklaştı. Londralı komutan yirmi yıldır Tarikat'ın yakın çevresinin bir parçasıydı, sayısız savaş ve felaket boyunca metanetli bir müttefik olmuştu. Şimdi ise bakışlarında ağırbaşlı, neredeyse ebeveyn gibi bir ifade vardı. Müstakbel babanın kendi oğlunu düşündüğüne şüphe yoktu.

Yolda, sonunda Tarikat için bir savaşçı olarak onun ayak izlerini takip etmek isteyebilecek biri.

Mathias Rafe'in omzunu kavradı. "Chase bana bu gece o depoda neler olduğunu anlattı. Sıvı UV." Alçak sesle küfrederek başını salladı. "Bu gece seni burada bizimle birlikte görmek çok güzel, Rafe."

Devony olmasaydı, o da olmazdı.

Bunu Mathias'a söylemesine gerek yoktu. Chase yakın arkadaşına Rafe'in yaralarından bahsettiğine göre, Londra'daki komutana onu kurtaranın Breed kanı olduğunu da açıklamış olacaktı.

Devony'nin

kanı. Onun

bağı.

Odadaki herkese onun kendisi için ne ifade ettiğini söylemek istiyordu ama birbiriyle yarışan konuşmaların gürültüsü Chase'in iletişim ünitesinin vızıltısıyla kesildi. Çağrıyı cevapladı ve raporu alırken kaşlarını çatı.

Telefonu masaya bıraktıktan sonra, "Arayan Aric ve ekibiydi," diye açıkladı. Rafe'ye baktı. "Conley Terminali'ndeki depo ekibimiz geldiğinde temizlenmişti. Ceset yok. Sıvı UV kasaları yok. Döküntüden de iz yok."

"Opus hızlı hareket etti. Kargonun geri kalanını almak için geleceğimizi biliyorlardı."

Chase başını salladı. "Ekibi geri çağırdım. Bir saat içinde burada olurlar."

"Deponun sahibinin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Mathias sordu.

"Evet," dedi Gideon video yayını aracılığıyla. "Yaklaşık beş kat paravan şirket. Son bir saattir onların içinden geçmeye çalışıyorum."

"Cruz'un çetesindeki adamlardan biri bana çaldığımız malın bir tür silah tüccarına ait olduğunu söyledi," dedi Rafe. "Ve Cruz kargonun denizaşırı ülkelerden geldiğinden bahsetti."

"Harika. Bu yardımcı olur." Gideon'un cevabı, diğer uçtaki klavyesinin

tıkırtısıyla noktalandı. "O piçi bulmam uzun sürmez." "O ipucuna

ihtiyacımız var," dedi Lucan, asık suratı bir başka

Savaş odasına bağlı monitörler. "Judah LaSalle öldüğüne göre, o satıcı bir sonraki en iyi ipucumuz olabilir. Sıvı UV'yi elinde tutan herkes ya Opus Nostrum ile aynı yataktadır ya da onların kötü tarafındadır. Bu orospu çocuğunun hangi kampta olduğu umurunda değil. Sadece dün elimize geçmesini istiyorum."

Chase, "Siz gider gitmez bir ekip oluşturacağım," dedi.

Lucan başını sallayarak Rafe'ye baktı. "Tüm bunlarda mükemmel iş çıkardın. Geçtiğimiz haftalarda bu şekilde yaşamının senin için kolay olmadığını biliyorum. Ya da son zamanlarda."

"Hayır, efendim." Rafe boğazını temizledi. "Ah . . . bu konuda."

Buraya komutanına ve Tarikat'ın liderine Devony'nin kendisi için ne anlama geldiğini açıklamak için geldiğinde, tüm ekibinin ve daha fazlasının kendisini dinlemesini beklemiyordu. Ama kelimelerin söylenmesi gerekiyordu ve onları ortaya koymak için bir an daha bekleyemezdi.

Onunla sadece bu gece değil, en başından beri işleri berbat etmişti. Tek umudu bunları düzeltmek için bir şansı olmasıydı.

"Devony hakkında," dedi. "Onunla ilgili korkunç bir hata yaptım-"

Aralarındaki kan bağı sayesinde onun varlığını hissetti... daha odanın hemen dışındaki keskin nefes alışını duymadan önce.

Arkasını döndü ve kadın oradaydı.

Tüm nefesi bir lanetle ciğerlerini terk etti.

Ona baktı ama sadece bir saniyeliğine. Yaralı bakışları onunla birlikte odanın etrafında toplanan diğer Tarikat üyelerine kaydı. Belli ki arkadaşlarıydı. Asla gerçekten kaybetmediği takım arkadaşları.

Sonra Darkhaven'in mahremiyetinde ona açtığı tüm bilgileri içeren ekranlara baktı. Babasının tüm titiz notları ve teorileri. Öldürülen ailesinin intikamını almak için aylardır yaptığı çalışmalar.

Babasının çalışma odasının zemininde bekâretini almadan önceki anlarda Rafe'le paylaştığı tüm sırlar.

İsa.

Onun şaşkınlığını göğsüne inen bir darbe gibi hissetti. Keskin ihanet duygusu onu delip geçti.

"Devony."

Sessizce geri çekildi. "Devony, bekle."

Koridora doğru bir adım attı.

Sonra, bir anlık hareketle, gitmişti.

BÖLÜM 23

O bir aptaldı.

Ona tehlikeli olduğunu söyledi. Ona boyundan büyük işlere kalkıştığını söyledi. Arkadaş ya da başka bir şey olamayacaklarını.

Ona inanmamıştı.

Hâlâ inanmak istemiyordu ama yine de onun ikiyüzlülüğünün kanıtını kendi gözleriyle görmüştü. Bunu hissetmişti. Suçluluk duygusu, aralarındaki kan bağı aracılığıyla içine sızmış, yağ gibi yoğun ve siyah bir his uyandırmıştı.

Ona ihanet etmişti.

Ona yalan söylemişti.

Onu kullandım.

Tarikat'ın malikânesinde bir anlık hareketle ilerlerken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Tavia Chase'in kendisi için hazırladığı güzel misafir odasına aceleyle geri döndü, kendini korkunç bir duygusal çöküşün eşiğinde hissediyordu.

Dağılmasına izin veremezdi. Burada olmazdı. Hele ki Rafe ve diğer yoldaşları komuta merkezinin toplantı odasında onun saflığına kahkahalarla gülerken. Onun kör aptallığına.

Ona aşık olmasına izin vermekle aptallık etti. Kendini ona kanla bağlamak.

Oh, Tanrım.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve Carys'in ödünç aldığı giysileri aceleyle çıkarıp kirden sıırıslıklam olmuş siyah balıkçı yaka ve kot pantolonunu giyerken kapıyı zihniyle kapattı. Burada kendisine teklif edilen hiçbir şeyi istemiyordu. Ne konforu, ne giysileri, ne de nezaketi. Eğer hiç gerçek olmamışsa.

Özellikle de Rafe'den hiçbir şey istemiyordu. "Devony."

Kapalı kapının diğer tarafında duruyordu.

Adamın mandalı denediğini duydu, kilidin üzerindeki zihinsel baskıyı kıramayınca küfrettiğini duydu.

Sadece ondan uzaklaşmak istiyordu.

"Beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam." Kilidi tekrar denedi. Bir başka canlı lanet. "Kahretsin, Devony. Seni görmem gerek. Seninle konuşmam gerek ama bu kapıdan değil."

Cevap vermedi. Çünkü sesine güvenmiyordu. Adamın yalvarışındaki samimiyeti hissedebiliyordu. O da acı çekiyordu. O da en az kendisi kadar kötü hissediyordu. Belki daha fazla, ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bile bilmiyordu.

Güzel. Bırak onun da canı yansın.

"Git buradan, Rafe. Arkadaşlarının yanına dön. Ben gidiyorum."

Kalın ahşap panel menteşelerinden koparak içeriye doğru patladı. Rafe yıkık kapı aralığında duruyordu, yakışıklı yüzünde saf bir ıstırap ifadesi vardı.

"Devony, özür dilerim."

"Hangi kısmı için? Sen hâlâ Tarikat'ın bir parçasıyken biz bir tür takımmışız gibi davrandığın için mi? Benim ve babamın haftalarca süren çalışmalarını çalıp arkamdan yoldaşlarına vermen mi?" Başını iki yana salladı. "Sanırım Opus'taki o köstebekten birkaç numara öğrendin, değil mi?"

"Bu hiç adil değil," dedi sakince. "Öfkenin her zerresini hak etsem bile."

Şimdi onun samimiyetiyle uyutulmayı reddediyordu. Daha bir saat önce onu aynı odada, suçluluğunun acısı göğsünde bir oyuk açmış halde bırakıp gitmişken olmazdı. Onunla bir hata yapmıştı. Az önce odadaki herkese söylediği şey buydu.

Ona güvenerek daha da büyük bir hata yapmıştı.

Ona aşık olarak.

Ve şimdi tüm bunları biliyordu çünkü aralarındaki bağ sayesinde onun en güçlü duygularını hissedebiliyordu. Damarından ilk yudumu almasına izin verdiği andan itibaren neredeyse pişmanlık duyduğu bağ.

"Benden istediğin şeyi elde etmek için ne kadar ileri gidebilirdin, Rafe? Tanrım, seni o kadar zorlamadım bile. Bilgi için beni baştan çıkarmana gerek yoktu. Kendimi sana teslim etmekten çok mutluydum."

Kaşları derin bir çatıklığa dönüştü. "Asla bununla ilgili değildi. Birlikte yaptığımız hiçbir şeyin senin istihbaratını istememle bir ilgisi yoktu. Tarikat için yaptığım işle hiçbir ilgimiz yok. Tanrım, gerçek bundan daha farklı olamazdı."

"Tarikattan hiç koptun mu?"

"Hayır. Bu benim gizliliğimin bir parçasıydı." Kız daha fazla açıklama istemeden devam etti. "Montreal'den döndükten kısa bir süre sonra takım arkadaşlarımdan uzaklaşmaya başladım. Sonra itaatsizliğimi halka açık bir şekilde gösterdik, Chase ve Lucan Tarikat'tan serbest bırakılmamı uydurmadan önce dillerin dolaşmasına yetecek kadar. Çok az insan

gerçeği biliyordu. Komutanlarım, ailem. Sağlam olmalıydı. Cruz ve ortaklarının görevden alındığıma inanmalarını istiyorduk ki bana bir şans versinler. Böylece beni içeri alacak kadar güveneceklerdi."

"Benim de buna inanmam gerekiyordu. Değil mi?" Başını salladı, yüz ifadesi ciddi idi.

"Bana söyleyebilirdin, Rafe. Sırrını sakladım. Bana güvenebilirdin." Buna verecek bir cevabı yoktu, yanıt vermedi. Ondan kendisini Tarikat'a olan görevine tercih etmesini istediğini biliyordu ama lanet olsun, en azından bunu düşünmüş olabileceğini düşünmek istiyordu. Sessizliği onu öldürüyordu. "Tarikat'a dosyalarımı ve istihbaratımı ne zaman verdin?"

"İlk sevişmemizden sonraki gece." Kısa bir nefes verdi. "Bunu seni incitmek için yapmadım. Aksine, sana yardım etmek istedim."

"Bana yardım et." Alay etti, duyguları boğazına düğümlenmişti. "Peki ya birlikte hedefimize gerçekten yaklaşmış olsaydık, Opus'a yaklaşmış olsaydık, ailemi öldüren kişiyi yok etmeme yardım eder miydin?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra nihayet başını salladı. "Hayır, Devony. Böyle bir tehlikenin yakınında olmana izin vermezdim. Hâlâ da vermem."

"Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz yok."

"Evet, biliyorum." Sanki kaçmak üzere olan vahşi bir hayvanmış gibi temkinli bir şekilde ona doğru bir adım attı. "Bu konuda söyleyeceklerim var çünkü artık benim kanım sende, seninki de bende yaşıyor."

İnledi, artık ondan uzaklaşmak istiyordu. "Bana bağımızdan bahsetme. Pişmanlığımı hissettim, Rafe. Bunu geri alabilmeyi ne kadar çok istediğini hissettim."

"Evet, söyledim," dedi, derin sesinde keskin bir ton vardı. "Geri almak istedim çünkü sana karşı dürüst olmadığımı biliyordum."

"Artık dürüstlüğümüz var," diye karşılık verdi, onun önünde dökmeyi reddettiği gözyaşlarının eşiğinde. "Ve şimdi ikimizin de artık istemediğı bir kan bağıyla baş başa kaldık."

Bu ifadenin acısı yüz hatlarını bir kırbaç gibi geçti. "Lanet olsun, Devony."

Adam ona doğru uzandı ve kadın onun dokunuşundan kaçtı. Onu atlatır atlatmaz misafir odasından çıkıp konağın konut kanadına doğru hızla ilerledi.

Ama Rafe de Breed'di. Daha hızlıydı, kadın antrede yavaşladığında çoktan onun önünde durmuş ve kapının cilalı piriç koluna uzanmıştı.

kapıyı açtı. Gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla yanarak kadının çıkış yolunu kapattı.

Konuşurken keskin dişleri parlıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Ben gidiyorum."

"Nerede?"

Bilmiyordu. Bunu daha sonra anlayacaktı. Tek bildiği ondan ve bu yerden uzaklaşması gerektiği idi. Kalbi göğsünde çatlarken düşünemezdi.

"Yolumdan çekil, Rafe."

Hiç irkilmedi bile. "Konuş benimle, lütfen."

"Söyleyecek bir şeyimiz kalmadı."

"Doğru değil," dedi başını sıkıca sallayarak. "Söyleyecek çok şeyim var. Ve seni sevdiğimi söyleyerek başlayacağım."

Tanrım, neden onun dağıldığını görmeye kararlardı? Onu zaten yeterince yaralamamış mıydı?

Onun samimiyetini hissetti. Hatta sevgisini de hissetti. Ama bu onun ihanetinin acısını hafifletmedi.

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Lütfen çekil, Rafe." "Bunu yapamam."

Gitmesine izin vermeyecekti. Ona doğru uzandı ve çaresizce yapmak istediği gibi kollarına uçmak yerine, ellerini önüne uzattı. Avuçlarını onun göğsünün katı sıcaklığına bastırdı ve orada tuttu.

Adamın ne yaptığını fark ettiği anı gördü. Bakışları genişledi ama artık çok geçti. Bağlantıyı çoktan kurmuştu.

Sahip olduğu her şeyi dokunuşuna aktarırken boğazından bir çığlık koptu. Bir öfke patlamasıyla, onun gücünü ve tüm gücünü çekip aldı.

Şaşkın bir iniltiyle kalın halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Sonra elleri titreyerek ve kalbi parçalanarak onu bıraktı.

Baygınlık onu etkisi altına alırken adını haykırdı.

Devony kapının mandalını el yordamıyla bulmuş, şafağın yaklaşan aydınlığına doğru kaçarken kendini zor tutmuştu.

BÖLÜM 24

Rafe gözlerini açtığında, sanki biri gözlerine kızgın hançerler saplamış gibi hissetti.

Göz kapaklarını hızla kapattı ve bir inilti çıkardı. Lanet olsun. Birisi o baygınken göğüs kafesine mengene mi bağlamıştı? Boğazının tadı da kül gibiydi.

Her yeri ağrıyordu. Uzuvarı, gövdesi.

Kahretsin, saçları bile acıyordu.

Ama yaşıyordu.

Öyle olduğunu biliyordu, çünkü tüm bedensel acılarına rağmen en çok kalbi ağrıyordu. Ve kutsal cehennem, bu bir şey söylüyordu.

Göz kapaklarını tekrar kaldırdı ve retinasına çarpan ışığın acısıyla mücadele etti. Önünde büyük, bulanık bir gölge yavaşça şekillendi.

"İyi uyudun mu?" Nathan, Rafe'in yattığı revir yatağının kenarından ona doğru bakıyordu. "Tüm vücudunu saran migrenin tadını çıkarıyor musun? Asıl eğlence sen oturmaya çalışana kadar başlamayacak."

"Kahretsin." Rafe başını kaldırmaya çalıştı ve mide bulantısı dalgası ona çarptı.

Nathan'ın ağzı buruştu. "Evet, işte orada."

Rafe tekrar yastığa gömülürken inledi. "Devony ..."

"O gitti." Takım kaptanı Rafe'in fiziksel rahatsızlığı konusunda ne kadar eğlenmiş görünse de, şimdi sesi neredeyse nazikti. "Gücünü tüketip seni fuayeye bıraktıktan hemen sonra malikânen ayrıldı."

"Ne kadar sürecektir?" Bu soru sadece Devony'nin güçlü yumruğunun etkisiyle ciğerlerinin daraldığını hissettiği için değil, aynı zamanda içinden geldiği için de ağzından kaçmıştı. "O gideli ne kadar oldu?"

"Birkaç saat."

Ah, Tanrım. Opus'un ölüm timi onu arıyor olabilirken şehirde tek başına iki saat mi geçirecekti? Bu fikir bile damarlarında soğuk bir korku selinin dolaşmasına neden oldu. Devony'nin güçlü ve zeki olduğunu biliyordu. Cehennem kadar sert. Tanrı aşkına, o bir cins dişiydi. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu biliyordu. Ne de olsa Devony onu kolayca alt etmişti ve Devony savaşta kendini kanıtlamış bir savaşçıydı ve onun iki katı büyüklüğündeydi.

Onun kendisine bakmasına ihtiyacı yoktu ama yalnız olduğu fikrinden nefret ediyordu. Ayrıca onun yüzünden acı çekiyor ve üzülyordu.

Eğer dikkatsiz davranışları onun zarar görmesine neden olduysa, bununla asla yaşayamazdı.

Rafe acısını bastırarak ince şilteden doğruldu. "Onun peşinden gitmem gerek. Onu bulmalıyım."

"Henüz bunu yapabilecek durumda değilsin," dedi Nathan.

Ve lanet olsun, haklıydı. Sadece bu küçük hareket yüzünden yatak altında döndü. Oda, yüzünün önünde bir lunapark aynası gibi sallanıyordu.

"Senin dışın çok güçlü bir yumruk. Ne yazık ki tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Rafe acıya doğru eğilerek kendini oturma pozisyonuna itti. Uzuvarları işlevsel olmaktan uzak, jöle gibi hissediyordu. "Ne kadar sürüyor?"

Nathan homurdandı. "Ayaklarımın tekrar yere bastığını hissetmem yaklaşık üç saat sürdü. Jordana daha çabuk iyileşti, anlaşılan hedef ne kadar büyükse o kadar sert düşüyoruz. Sana kızgın değil ama bir yanım hâlâ arkadaşımın başına gelenlerde rolün olduğu için seni öldürmek istiyor."

"Özür dilerim," dedi Rafe. "Devony'nin de üzgün olduğunu biliyorum. İkinizi de incitmek istemedi."

"Bunu seni korumak için yaptı."

Rafe başını salladı, kafatasının zonklamasına neden olan bir hareketti bu.

Eğer yapabilseydi onun için de aynı şeyi yapardı. Onu korumak için her şeyi yapardı. Ama yine de onu kandırmış ve kalbini kırmıştı.

Onu herkesin incitebileceğinden daha fazla incitmişti. Bunu, inanılmaz gücüyle onu yere sermeden önceki anlarda hissetmişti.

"Seni seviyor," dedi Nathan. "Müzedeki o gece bunu yüzünde gördüm."

"Şimdi benden nefret ediyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Omuz silkti. Çarpan başını dikkatlice salladı. O gitmiş olsa da, aralarındaki bağ sayesinde onu hissedebiliyordu.

Ondan nefret etmiyordu. Hâlâ onun sevgisini hissedebiliyordu ve bu ona bunu düzeltebileceğine dair küçük bir umut ışığı verdi.

Ama şu anda acısı, hissettiği her şeyden daha güçlüydü. Eğer onu affedemezse, onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

"Gitmem gerekiyor." Ağır bacaklarını revir karyolasının yan tarafına doğru salladı. "Onu bulmalı ve geri getirmeliyim."

Açık kapı aralığından derin, alaycı bir ses cevap verdi. "O zaman kanatlara ihtiyacın olacak."

Rafe, Nathan'ın etrafına baktı ve Aric Chase'in açık odaya girmesini izledi. Yatağın yanında durdu ve bir homurtu çıkardı. "Bok gibi görünüyorsun."

Rafe kıkırdadı ve lanet olsun, bu acıttı. Vücudu güçsüz bir yumruya dönüşmüş ve kalbi göğsünde parçalanmışken sadece en iyi arkadaşı ondan bir gülümseme çıkarabilirdi. "Seni görmek de güzel. Devony hakkında ne biliyorsun? Nerede o?"

"Belli ki Londra'ya gidiyor. Gideon bu sabah Heathrow'a giden ticari bir uçağa bindiğini haber verdi. Yaklaşık beş saat içinde orada olması gerekiyor."

Londra'ya. Ailesini kaybettikten sonra bir daha oraya dönmek istememiş olsa da evine dönüyordu.

"Benim de orada olmam lazım. Beni dinlemesini sağlamalıyım." Rafe ayağa kalkmaya çalıştı ama hemen yatağa geri düştü. "Lanet olsun."

Aric ona değerlendirci bir bakış attı. "Bu dişi sana gerçekten bir numara yaptı, ha?"

Bugün onu kış üstü yere serdiği gerçeğinden bahsetmiyordu. Rafe de en yakın arkadaşlarından birine, bugün Devony'nin inancını kaybettiği için üzüntüden kafayı yememiş gibi davranmayacaktı.

Onu tamamen kaybetmiş olabilir.

"Biz bağlıyız. Onun kanını aldım. Kahretsin, ondan bundan çok daha fazlasını aldım." Her iki Irk erkeğinin de ayık bakışlarıyla karşılaştı. "Sonra, dün gece buraya geldikten sonra, onun da benden içmesine izin verdim. Onu seviyorum ve şimdi onu görevim için kullandığımı düşünüyor. Onu istihbarat için kullandığımı düşünüyor. Kahretsin. Onun yerine Tarikat'ı seçtiğimi düşünüyor."

"Öyle değil mi?" Nathan'ın mantığı her zamanki gibi bir bıçak kadar temiz ve soğuktu.

Rafe arkadaşına öfkelenmek istedi ama öfkesi bile onu hayal kırıklığına uğrattı.

Çünkü eski suikastçının söyledikleri doğrudu. Onun yerine Tarikat'ı seçmişti.

Rafe şimdi pişman olmuştu. Başından beri pişmanlık duyuyordu. Ve ebedi hayatının geri kalanında da pişman olacaktı.

Çünkü Nathan haklıydı. Devony haklıydı.

Görevini ona tercih etmişti.

Ve Şimdi bunu geri almasının hiçbir yolu yoktu.

BÖLÜM 25

Devony, ailesinin Güney Kensington'daki Darkhaven evinin önündeki kaldırımında inerken taksi şoförüne nakit ödeme yaptı.

Tarikat'ın Boston'daki malikânesinden ayrıldıktan sonra doğruca havaalanına gitmiş ve orada pasaportunu ve farklı para birimlerinden birkaç bin doları sakladığı küçük bir dolaba girmişti. Casuslar ve kolluk kuvvetleriyle dolu bir ailede büyümüşü ve bu arada birkaç profesyonel ipucu da almamış değildi.

Opus'un kiralık katilleri peşindeyken gerçek kimliğini kullanmak ve halk içinde seyahat etmek riskliydi ama başka seçeneği yoktu. Artık Boston'dan uzakta olduğu için, şimdiye kadar üzerine yapışmış olan paranoyadan biraz olsun sıyrılmasına izin verdi.

Siyah ferforje çitleri ve klasik, beyaz sütunlu girişleriyle sevimli Onslow Meydanı siva ve tuğla evleri ona her zaman hoş ve rahatlatıcı bir manzara olmuştu. Caddenin karşısında, güneşin son ışıkları sakin bahçe meydanının üzerinden batarken, çocukken oynadığı ağaçlarla dolu parkta kuşlar ötüyordu.

Şimdi, barış sadece bir cepheydi.

Tanıdıklık onu teselli etmiyordu, çünkü gidebileceği tek yere kaçmış olsa da buraya kırık dökük, kalbi paramparça bir halde geliyordu. Ve ailesi öldüğüne göre, Londra'daki bu mükemmel blok onun için bir daha asla ev olmayacaktı.

Darkhaven aylardır boştu, her şey ailesinin bıraktığı gibiydi. Hayatları kesintiye uğramış, tüm odalar ve mobilyalar zaman içinde donmuştu.

Şimdi Devony oradaydı ve keşke gelmeseydim diyordu. Uçağa adımını atar atmaz Boston'dan ayrıldığına pişman olmuştu.

Ve gururunu korumak için çaresizlik içinde Rafe'e yaptıklarından dolayı kendinden iğreniyordu - Rafe söz konusu olduğunda elinde kalan çok az şey için.

Kalmak isterken kaçmasına neden olan şey korkuydu.

Bu tür bir korkaklık hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı.

Şimdi, Rafe binlerce kilometre uzakta, son birkaç saattir fiziksel acılar içindeydi. Bunu biliyordu çünkü onun acısını o da hissediyordu. Onunla olan bağı, kendisini onun zevkine bağladığı gibi acısını da ona veriyordu.

Londra'ya yaptığı uçuşun büyük bölümünde buna zorlukla dayanabilmişti.

Ona olan aşkının derinliğini hissetmek, çektiği acının düşüncesini daha da dayanılmaz hale getirmişti.

Onu incitmişti, sadece fiziksel olarak değil. Tanrım, birbirlerini nasıl da incitmişlerdi.

Opus Nostrum'un kendisi için önemli olan her şeyi öldürdüğünü düşünmüştü ama yanılmıştı. Çünkü Rafe Malebranche onun kalbini öldürmüştü.

Onu sadece birkaç gündür tanıyor olması önemli değildi. İçeri dalmıştı ve artık hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Onu seviyordu, onu incitmiş olsa bile. Kalbi kırıldı diye duramazdı. Şimdi, onu tüm parçalanmış parçalarıyla sevecekti.

Devony kendini bir hayalet gibi hissederek Darkhaven'daki her odayı dolaştı. Yatak odası çocukluğundan kalma bir kalıntıydı. Annesinin, dik başlı kızının kendininkinden daha yumuşak bir hayata yöneleceği umuduyla etrafını sardığı kız gibi pembe vurgular ve tatlı, telaşlı mobilyalar hâlâ oradaydı.

Kirli, savaşta yıpranmış siyah kıyafetlerine ve motorcu botlarına baktı. Annesi onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Devony asla en güvenli, en yumuşak yolu seçmeyecekti. Onlar için denemişti. Müzik çalışmaları, üniversite dersleri. Bu uğraşlar hoşuna gitse de onu tatmin etmemişti. Dünyada bir fark yaratmayı arzuluyordu. Daha yüksek bir çağrıya ihtiyaç duyduğunu hissetti.

Sevdiği herkesi kaybedene kadar buna ulaşmaya cesaret edememişti. Opus Nostrum'u yok etmek için Rafe ile birlikte çalışmaya başlayana kadar gerçekten bir fark yaratmanın bir yolu olduğunu hayal etmemişti.

Hepsi yalan.

Bu ortak amacı paylaşmışlardı ama asla onunla birlikte çalışmamıştı. Onu aptal yerine koyuyor, onun bilgilerini Tarikat'taki gerçek takım arkadaşlarına yardım etmek için kullanıyordu.

Artık arayışında tek başınaydı ve Boston'dan ayrıldığından beri ailesinin intikamını alma kararlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Bırakın babasının tüm notları ve araştırmaları ile son birkaç aydaki keşifleri Tarikat'ın eline geçsin. Yeniden başlayabilirdi. Artık sırtında bir Opus hedefi olduğuna göre, her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı.

Yeni isim. Yeni görünüm. Yeni hedefler ve saldırı planı.

Yeni bir hayat.

Muhtemelen Rafe'in dahil olmayacağı bir şey. Bu son kısmı hayal etmeye bile katlanamıyordu.

Hızlı bir duş ve kıyafet değişiminden sonra Devony yerleşmek ve yeniden toparlanmak için aşağıya indi. Geniş şehir evi soğuk ve karanlıktı, mobilyaların ve geniş oturma odasında duran kuyruklu piyanonun üzerinde toz birikmişti. Evin arka tarafında, annesinin küçük bahçe verandası aşırı büyümuş ve kurumuş sonbahar yapraklarıyla doluydu.

Burayı böyle terk edilmiş ve unutulmuş görmek içinde bir şeyleri kırmıştı. Ve piyanosu. Müzik onun için kendisinden çok ailesinin hayali olsa da, parmak uçlarının altındaki serin tuşların hissinde her zaman bir teselli bulmuştu. Şimdi de onu kendine çekiyordu.

Oturma odasına sürüklendi ve minderli banka oturdu. Elleri, klavyenin parlak siyah kapağını kaldırırken üzerindeki ince toz tabakasında izler bıraktı.

Birkaç nota çaldı, parmakları ezberden hareket ederek ailesinin onu dinlemeyi çok sevdiği klasik bestelerden birini yaptı.

Tuşlardan biri garip, boğuk bir akor ürettiğinde kaşlarını çattı. Notaya tekrar bastı ve enstrümanın içinde bir şeyin yerinden çıktığını duydu.

"Ne oluyor be?"

Eski grand'ın kapağının altındaki telleri engelleyen bir şey olmalıydı. Ayağa kalktı ve ağır siyah kapağı dikkatle kaldırdı.

İçine bir zarf sıkıştırılmıştı. Parşömen kağıdını biliyordu. Babasının kişisel malzemesiydi.

Devony zarfı aldı, sonra piyanonun kapağını kapattı ve tekrar banka oturdu.

Mührü dikkatle yırtıp açarken parmakları titriyordu. Zarfın içinde sadece tek bir basılı fotoğraf vardı.

Devony resme bakakaldı, nefesi bir anda kesildi. "Aman Tanrım."

BÖLÜM 26

Rafe komutanının odasının kapısını çaldı.

Chase masasının üzerindeki dağınık kâğıt ve fotoğraflardan başını kaldırdı, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Seni birkaç saat önce gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun."

"Emredersiniz efendim." Rafe hazırolda duruyordu, siyah devriye üniformasını giymişti, yüzü tıraş edilmiş ve saçları kontrollü bir şekilde kesilmişti.

Artık ayakları üzerinde sabit durabiliyordu, Devony'nin ayrılık atışının verdiği acının tüm izleri silinmişti. Kalbine yerleşen acı dışında hepsi. Bunun da yakın zamanda geçeceğini sanmıyordu. Yani, asla.

O ve Devony ayrı olduğu sürece değil.

"İçeri gel," dedi Chase. Masasında bu gece için devriye ekibinin planları ve diğer görev materyalleri ile Rafe'in Devony'nin evinden aldığı bazı dosyalar ve fotoğraflar vardı.

"Az önce Lucan'la bir telefon görüşmesi yaptım," dedi Chase. "Senin ve Devony'nin verdiği istihbarat bize hem Boston'dan hem de Washington'dan araştırmamız için birçok yol gösterdi. Gideon hepsini çözmenin günler alacağını düşünüyor ama konuştuğumuz gibi birkaç yeni ipucu üzerinde iyi bir başlangıç yaptık."

Rafe başını eğdi. "Yararlı olduğunu kanıtladığına sevindim. Yine de bunun için herhangi bir övgü alamam. Bu sadece Devony'ye ait. Ve babasına da."

Chase başını salladı. "İkisine de borçluyuz, özellikle de bu yeni ipuçlarından herhangi biri kanıtlanırsa. Gideon, Roland Winters'ın el yazısı notlarının, dosyalarının JUSTIS'te güvende olmayabileceğinden şüphelendiğini gösterdiğini söylüyor."

"Devony de böyle düşünüyordu. Babası araştırmalarını Londra'daki evinde değil, Boston Darkhaven'da sürdürüyordu. Sanırım ona bir şey olursa, çalışmasının en güvenli onun yanında olacağını biliyordu. Bence bunu bulacak kişinin o olmasını istedi, çünkü onun bu konuda bir şeyler yapacağını biliyordu."

Rafe son birkaç saatini Devony ile geçirdiği süre boyunca olanları düşünerek geçirmişti. Devony ona ailesinin onu emniyet güçlerinden uzaklaştırdığını, korumaya çalıştığını söylemişti ama ona öyle geliyordu ki babası onun neler yapabileceğini anlamıştı. Onun ne kadar güçlü, yetkin ve kararlı bir kadın olduğunu biliyordu.

Roland Winters, arkasında ne kadar sönük olursa olsun yanan bir meşale bıraktıysa, Devony'nin onu alıp sonuna kadar götürecektir en iyi kişi -belki de güvendiği tek kişi- olacağını bilmeliydi.

Chase'in kaşları kalktı. "O özel bir kadın. Ricardo Cruz ve Judah LaSalle gibi adamların peşinden gitmek cesaret ister. Ve eğer onu oraya götürürse, Opus'un yakın çevresine kadar izlerini takip etmeyi düşündü mü? Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Neyle karşı karşıya olduğu umurunda değildi," dedi Rafe, sevdiği kadın hakkında konuşurken sesindeki gururu bastıramıyordu. "Devony ailesine yapılanlar için adalet istiyordu. Artık bu konudaki fikrini değiştirdiğini sanmıyorum. Burada olanlar, onu incitme şeklim -Onu bir dakika bile yavaşlatmayacak."

Chase, "Çok inatçı," dedi.

Rafe gülümsedi ve başını salladı. "O... olağanüstü. Tanıdığım en inanılmaz kadın. Ve ben onun gitmesine izin verdim."

Chase homurdandı, ağzında alaycı bir bükülme vardı. "Bacaklarını altından keserken sana fazla seçenek bırakmış gibi görünmüyordu."

"Bunu hak ettim. Onu incittim ve bana bıraktığı acının her zerresini hak ettim. Devony ona görevimden, Tarikat için gizli çalıştığımдан bahsetmem gerektiğini söyledi. Bunu sır olarak saklaması için ona güvenebileceğimi söyledi. Ama bunu yapmak için sana olan güvenimi kırmam gerekirdi. Lucan'a ve takım arkadaşlarıma. Bir seçim yapmak zorunda kalacaktım."

Sterling Chase sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde ve ses tonunda bir ciddiyet vardı. "Birimizin bizden isteyeceği çok şey var."

"Evet, efendim." Rafe derin bir iç çekti. "Ama bu benim için olmamalıydı."

Silah kemerinin tokasına uzandı ve onu çözdü. Sonra dikkatlice komutanının masasındaki devriye planlarının üzerine koydu.

"Tarikat doğduğumdan beri benim hayatım oldu. Bu benim ailem, benim için annem ve babam kadar önemli. Takım arkadaşlarım, komutanlarım, Tarikat'taki herkes. Haftanın herhangi bir günü, herhangi biriniz için hayatımı ortaya koyabilirim. Ama ben Devony Winters'a aşığım. O benim kan bağımlı." Yumuşak bir şekilde küfretti ve başını salladı. "O benim için önemli olan her şey."

Gerçek buydu.

Montreal'den karnında yanan bir intikam ateşiyle dönmüştü. Opus Nostrum'un peşinden gitmeyi düşünmüştü. Onları tek başına yok etmeyi.

h e r şeyden çok istediği tek şeydi. İntikam almak için yaşadığını düşünüyordu.

Şimdi, başka bir şeyi daha çok istiyordu.

Devony'nin affını.

Onun geleceğini istiyordu, yanında onunla birlikte.

Ve onun peşinden gitmeden bir saniye daha geçmesine izin vermeyecekti.

"Biliyorsun, yaptıklarını geri alamazsın evlat." Chase ona sempatik bir bakış attı. "Bir gün sana Tavia'ya nasıl çuvalladığımı anlatacağım. Arkadaşım Dante'nin de annen Tess'le ilgili benzer hikâyeleri olduğunu biliyorum."

"Ama Tavia seni affetti. Annem babamı affetti," dedi Rafe, bu gerçeklerde biraz umut bularak. "Ben de Devony'den bunu istiyorum. Hayatımın geri kalanını aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için harcayacağım. Ama önce beni kabul edip etmeyeceğini öğrenmem gerek."

Bunu yapmak için de bir an önce Londra'ya uçması gerekiyordu.

Komutan öne doğru oturdu, parmaklarını önünde birleştirdi. "Bunu söyleyeceğinizi hissediyordum. İşte bu yüzden Mathias Rowan'ın bu öğleden sonra Londra'ya dönüş yolculuğunu beklemeye aldım. Sizi savaş odasında bekliyor."

Rafe yüzüne yayılan sırıtışı engellemeye bile çalışmadı. Yaşlı savaşçının eline uzandı ve sıkıca sıktı. "Teşekkür ederim, efendim."

Chase ona sertçe başını salladı. Sonra silah kemerini tekrar Rafe'ye doğru kaydırды. "Bu sende kalsın. En iyi savaşçılarımdan birinin bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim."

Rafe kemeri tekrar kalçasına geçirip bağladı ve komutanına minnettarlığını belirten bir baş selamı verdi.

Sonra da Londra'ya gitmek için beklediği araca yetişmek üzere bir hamlede odadan çıktı.

BÖLÜM 27

Dirseklerini babasının ofisindeki masaya dayayan Devony, yayvan parmaklarıyla başının iki yanını tuttu ve yorgun bir iç çekti.

Şakakları zonkluyordu. Bulduğu fotoğrafla ilgili cevaplar aramak için birkaç saat süren takıntılı -ama sonuçsuz- arayıştan sonra gözbebekleri yanmış gibi hissediyordu.

Daha doğrusu, babasının bulması için bıraktığı fotoğrafı.

Çünkü bu konuda hiçbir şüphe olamazdı. Kimsenin ikinci kez bakmayacağı bir aletin içine böyle bir şey gizlemesi için başka bir neden yoktu.

Basılı resmi eline aldı ve zarftan çıkardığından beri yüzüncü kez olsa gerek ona baktı. Ne kadar bakarsa baksın, görüntü kafasını karıştırmaya devam ediyordu.

Bir tür sosyal toplantıda çekilmiş samimi bir fotoğrafın basılı kopyasıydı. İnsan kalabalığının içinde üç adam duruyordu: kardeşi Harrison, iş adamı Reginald Crowe ve tam yüzünü kameradan çevirmeye başlamışken fotoğrafı çekilen bir başka adam.

Devony Crowe'u tanıdı. Herkes tanırdı. Dünyanın en zengin adamlarından biriydi ama aynı zamanda en tehlikelilerinden biri olduğu da ortaya çıkmıştı. Bu yılın başlarında, Opus Nostrum'un Küresel Milletler Konseyi barış zirvesine bir ultraviyole bomba yerleştirme çabasına liderlik etmişti. Tarikat olmasaydı bu işten sıyrılabilirdi.

Ve şimdi babasının Back Bay'deki taş evde yaptığı araştırmalar arasında Crowe Industries'in sevkiyat faaliyetleriyle ilgili iki yıl öncesine kadar uzanan liman kayıtları olduğunu hatırladı. Babası Crowe'u barış zirvesindeki olaydan bir yıldan daha uzun bir süre önce incelemeye başlamıştı.

Harrison neden fotoğrafta Reginald Crowe ile eski dostlar gibi sohbet ediyordu? JUSTIS ile yaptığı gizli çalışmanın bir parçası mıydı?

Devony üçüncü adamı tanımadı. Belli ki babası da tanımamıştı. Adamın yarı belirsiz profilinin etrafına bir daire çizmiş ve resmin üzerine bir soru işareti koymuştu.

Son altı saatini internette bilgi veya başka görüntüler aramakla ve bilinmeyen adam hakkında bir şey bulup bulamayacağını görmek için yüz tanıma uygulamalarını çalıştırmakla geçirmişti. Hatta babasının ezberlediği kimlik bilgilerini kullanarak JUSTIS'in güvenli sitesine giriş yapmıştı - kimlik ve

Boston'da annesinin portresinin arkasındaki kasada dikkatsizce bıraktığını düşündüğü şifre.

Şimdi, onun da bu bilgiye sahip olmasını isteyip istemediğini merak ediyordu. Belki de tüm notlarını ve araştırmalarını yokluğunda alması için ona bırakmıştı. Ne kadar iyi olursa olsun.

Opus'un yangın bombardımanı ve Tarikat yüzünden her şeyini kaybetmişti. Ve bu gece gizemli üçüncü adam hakkında hiçbir şey bulamamıştı.

Babası, ölümünden sonra bu soruyu onun için çözebileceğini düşündüyse, ona çok fazla kredi vermişti. Fotoğrafın yaptığı tek şey kafasında bir sürü rahatsız edici soru uyandırmak olmuştu.

Zarfin üzerine karaladığı tarih de öyle. JUSTIS'in Londra'daki merkezindeki bombalamadan bir gün önce.

Tehlikeyi biliyor muydu? Olmak üzere olan şey hakkında bir fikri var mıydı?

Her iki düşünceyi de hemen reddetti. Babası, tehlikeye girebileceğinden korksaydı, sevgili karısının ve oğlunun o binaya yaklaşmasına asla izin vermezdi. Bir sorun çıkabileceğinden şüphelendiği anda kurum içinde hızlı ve yüksek sesli bir alarm verirdi.

Yani, hayır. Bunların hiçbirini bilemezdi.

Ama oğlu ve fotoğraftaki iki adam için o kadar endişelenmişti ki, ona bir şey olması durumunda fotoğrafı eninde sonunda bulabileceği bir yere koymuştu.

Tanrım, onun kendi güvenliği için korkmuş olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

Ya da kardeşi için korktuğunu ve sonunda onu koruyamadığını.

Üçüncü adamın JUSTIS'e yapılan saldırıyla bir ilgisi olabilir miydi? Harrison, pek çok kişinin ölümüne neden olan bombalamanın gerçek hedefi miydi?

Zihni binlerce olası senaryo ve karmakarışık teoriyle dolup taşıyor, her biri çok daha fazlasını doğuruyor gibiydi.

Belli ki bu gece babasının çalışma masasında oturarak çok fazla zaman geçirmişti. Saplantılı bilgi ve cevap ihtiyacı bedenini ve zihnini yıpratmaya başlamıştı.

Masadan kalkıp gerindi ve geldiğinden beri bir şey yemediğini ya da içmediğini fark etti. Bir gündüz gezgini olduğu için

insanlar gibi besleniyordu. Rafe ve diğer Irk üyelerinin yaptığı gibi birkaç günde bir kan tüketmesi de gerekmiyordu.

Daha önce de insan kanı taşıyan konukçulardan içmişti ama Rafe'in kanını tattıktan sonra bunu bir daha nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu.

Rafe'i hiç düşünmek istemiyordu ama bütün gece düşüncelerinde yaşamıştı, tıpkı aralarındaki bağ sayesinde kanında yaşadığı gibi.

Sonsuza kadar.

Şimdi onun varlığını içinde hissetmek için konsantre olmasına bile gerek yoktu. Neredeyse dokunacak kadar yakın hissediyordu ki bu, onunla olan ilişkisinin kapısını hem gerçek hem de mecazi anlamda kapattığını bildiğinde özellikle acımasız bir zalimlikti.

Ama hüsnükuruntu olsun ya da olmasın, çay yapmak için mutfığa yöneldiğinde damarlarındaki rahatlatıcı vızıltı ona eşlik etti.

Rafe'e duyduğu öfke saatler önce dinmişti. Acısı hâlâ tazeydi, kalbi hâlâ yıpranmış ve ağrıyordu ama ondan nefret edemezdi. Ondan hiç nefret etmemişti, en ufak bir nefret bile.

Onu seviyordu.

Ve her şeyden çok onu tekrar görmek istiyordu.

Su ısıtıcısını açıp çay ve fincan ararken, solanın sadece öfkesi olmadığını fark etti.

Ailesinin ölümünü takip eden aylar boyunca keder ve öfkeyle hareket etmişti. İntikam için yaşıyordu, doğru ya da adil olanı yapmak için değil. Büyürken hayranlık duyduğu, hatta arzuladığı o asil ilkeler, JUSTIS bombalamasından sonra çirkin ve pervasız bir şeye dönüşmüştü.

Sevdiklerinin intikamını almak için yola çıktığında temelini kaybetmişti. Ailesinin cinayetlerinden duyduğu acıyla gömülmüş, etrafındaki dünyaya karşı onu katılaştıran zehirli bir nefrete dönüşmüştü. Kalbini katılaştırmıştı.

Hâlâ Opus Nostrum'un ailesinin ve o korkunç gecede Londra'daki ofiste öldürülen herkesin hesabını vermesini istiyordu ama kişisel kan davası daha güçlü, daha çelik bir şeye dönüşmüştü.

Bir amaç duygusu, intikamcılık değil.

Rafe'i tanımak onun için bunu yapmıştı. Onunla ortak bir amaç için işbirliği yapmak, bir arkadaş ve sırdaş olarak, bir sevgili olarak kendini ona açmak.

Arayışında yalnız olmak istemediğini fark etmesini sağlamıştı. Daha fazla bir şeyin parçası olmak istiyordu.

Onunla birlikte.

Çaydanlık ocakta vızıldadı. Devony difüzörün üzerine sıcak su döktü ve gevşek çay yapraklarının rahatlatıcı, portakal ve baharat kokusunu içine çekti.

İlk dikkatli yudumu aldığı anda ensesinde garip bir karıncalanma hissetti.

Başını kaldırdı ve bir an için boş Darkhaven'ın mutlak sessizliğini dinledi.

Hiçbir şey duymadı ama artık evin içinde yalnız olmadığından emindi.

İçini bir umut sarsıntısı kapladı. "Rafe?"

Kimse cevap vermedi. Elinde dumanı tüten kupasıyla mutfaktan çıkıp antreye açılan kısa koridora doğru ilerledi.

Eğer Rafe yakındaysa, aralarındaki bağ sayesinde onun varlığını hissetmesi gerekmez miydi? Hissedeceğinden emindi ama Darkhaven'ın ön girişindeki açık alana adım attığında umudu mantıksızdı.

Rafe değildi.

Bakışları orada duran kişiyi gördüğü anda çayı elinden kaydı. Fincan önündeki fayanslara çarparken sıcak sıvının çıplak ayaklarına ve bileklerine sıçradığını hissetmedi bile. Kalbi çok doluydu, zihni çok sersemlemişti, inançsızlık ve ezici bir sevinç dalgası dışında bir şey hissedemiyordu.

"Harrison?"

Ağabeyi hatırladığından daha zayıf görünüyordu, yakışıklı yüzü fırça kesim saçlarının parlak bakır-penny rengine karşı biraz cılızdı. Devony yere dökülen şeyin etrafından dolandı, sevinçten neredeyse onu kucaklamak için ileri atılacaktı.

Neredeyse.

Bir şey onu durdurdu. Neden tereddüt ettiğinden emin değildi ama belirsizlik adımlarını durdurdu. İçgüdüleri, içinde kabaran umutsuz umuda rağmen uzuvlarını dondurmuş gibiydi.

"Harry." Kollarını onun yerine kendine doladı. "Aman Tanrım. Gerçekten sen misin?"

Ağzı kıvrıldı. "Benim, Dovey."

Çocukluklarından beri ona taktığı lakaptı bu. Bunun onu rahatlatması gerekirdi ama her nasılsa, yüzündeki tuhaf ifadeyle birleşince, bu sevgi ifadesinin içi boşalmış, sesi havasız ve tuhaf çıkmıştı.

"Ama ... sen nasıl buradasın?" Şaşkınlık ve hayret arasında gidip gelerek başını salladı. "Bunca zamandır neredeydin? Neden bana ulaşmaya çalışmadın? Bu aynı zamanda annemle babamın-"

Başını iki yana salladı. "Gittiler."

"Gitti." Bu sözcük dilinden dökülürken çok soğuk, çok önemsiz hissettirdi. Ne kadar acı verici olsa da bunun bir gerçek olduğunu biliyordu.

Yine de şimdi kardeşine bakarken ölümlerinin üzerine yeniden çöktüğünü hissetti, hayatta ve iyi durumdaydı. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, zarar görmemişti.

"Gitmekten fazlası var, Harrison. Öldüler. Hepiniz öldünüz, en azından bunca zaman buna inandım. Sen, ailemiz ve bomba binayı yerle bir ettiğinde o binada bulunan yüzlerce insan. Yine de buradasınız."

O konuşurken başını eğdi. "Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Öyleyim. Sizi -hepinizi- kaç kez tekrar görmek istediğimi bilemezsiniz. Ama kafam karışık." Tanrım, keşke kafası karışmış olsaydı. Çünkü onun şu anda karşısında durmasının en mantıklı açıklaması, damarlarına bir ürperti gönderen bir açıklamaydı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Hayatta kalan kimse yoktu. Opus o gece arkasında enkazdan başka bir şey bırakmadı. O yüzden lütfen bana o patlamadan kaçabilen tek kişinin nasıl sen olduğunu açıklar mısın?"

"Savaşta'yız, Dovey." Ona doğru bir adım attı. "Savaşta insanlar yaralanır. İnsanlar ölür."

Adamın mülayim ses tonu karşısında içini bir bulantı kapladı. "Ben savaştan bahsetmiyorum. Soğukkanlı bir cinayetten bahsediyorum. Opus Nostrum ailemizi öldürdü. JUSTIS'teki meslektaşlarınızı öldürdüler. Şu andan itibaren beni de öldürmek istiyorlar." Ağabeyinin bu duygusuz suretinin yüzüne bakarken titrek bir nefes verdi. Bu yabancının. "Sanırım bunu sana söylememe gerek yok. Değil mi?"

İnkâr etmediğinde, içinde bir şeyler paramparça oldu. Kardeşini seven, yasaları korumaya olan bağlılığından dolayı ona bir kahraman olarak hayranlık duyan yanı. Geçtiğimiz beş ay boyunca ailesiyle birlikte onun yasını tutmuştu.

"Ne kadar oldu Harry? Opus sana ne zaman kancayı taktı?"

Omuz silkti, birkaç adım daha yaklaştı. "Fark eder mi?"

"Bana öyle geliyor. Reginald Crowe bu yılın başlarında zirvede bombasını patlatmaya çalıştığında zaten onların tarafında mıydınız?" Cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı. Devony alay etti. "Ne oldu? Beynini nasıl yıkadılar?"

"Beyin yıkama mı?" Kıkırdadı. "Opus sayesinde ilk kez bu kadar net görüyorum. Barış istiyorlar - gerçek ve kalıcı barış. Ama savaş olmadan bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorlar. Büyük bir savaş, güç dengesini yeniden kuracak ve daha iyi beyinleri başa getirecek bir savaş. Daha güçlü beyinleri."

"Reginald Crowe gibi mi demek istiyorsun? Hatırladığım kadarıyla işler onun için pek de iyi gitmemişti."

Kardeşinin kara gözlerinde öfke alevlendi. "Reginald Crowe çok zeki bir adamdı. Opus'un yakın çevresinin tüm üyeleri bu dünyanın gördüğü en iyi beyinlerdir. Crowe bana güvenene kadar bunu fark etmemiştim. Gizli bir operasyonda çalışıyordum, rüşvet alan hükümet yetkililerinden oluşan yozlaşmış bir şebekenin çökertilmesine yardım etmekle görevlendirilmiştim. Onun yerine Crowe ve birkaç ortağıyla tanıştım. Bana neler olabileceğini, birlikte neler yaratabileceğimizi gösterdiler."

Devony sessizce alay etti. "Ve sonra gizli ajan din değiştirdi."

Gülümsedi ve bu kez samimiydi. "Zirve sadece başlangıçtı. Tarikat buna engel oldu. Reginald Crowe'u öldürdüler ama o zamandan beri daha da güçlendik. Tarikat uzun süre yolumuza çıkamayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Opus durdurulamaz. Durdurulmayacağız."

"Sen delisin, Harrison. Sen aklını kaçırmışsın."

"Ve sen her zaman kendini beğenmişin tekisin," diye tısladı, dişlerinin uçları fuayenin loş ışığında parlıyordu. "Sen ve ailemiz. Özellikle onlar, her zaman daha yüksek bir amaç ve görev hakkında vaaz veriyorlar. Opus kardeşlerim ve ben herkesin burnunun dibinde en asil işleri yaparken bana onurden bahsetmeye çalışıyorsunuz."

"O gece karargâhta onları bu yüzden mi öldürdün?" Sesi tahta gibiydi, kalbi kardeşinin ne yapmış olabileceğini anlamaktan dolayı ağırlaşmıştı. "Bombalamadan sonraki raporların hepsi bunun içeriden bir iş olduğunu söylüyordu. Binayı ve o gece orada olması muhtemel kişileri yakından tanımayan hiç kimse patlayıcıları yerleştiremez ve hassas patlamalarını gerçekleştiremezdi. O kişi sizdiniz."

Kuşkulu bir iç çekti. "Neden sadece müziğine sadık kalamadın, Dovey? LaSalle'in peşinden giderken aklından ne geçiyordu? Ya da Tarikat'tan o savaşçıyı becermek mi?" Kelimeleri neredeyse tükürüyordu, yüzü zorlukla dizginlenen bir öfkeyle buruşuyordu. "Sen ikimiz için de bir utanç kaynağısın. Dönüştüğün şey beni hayal kırıklığına uğrattı."

Kaşlarını kaldırdı, kanındaki öfke alevlendi. "Ben de sana, kardeşim."

"Opus senin ölmeni istiyor," diye açıkladı kayıtsızca. "Bunu istemiyorum. Boston Darkhaven'ı havaya uçurduktan sonra koşarak eve döneceğini biliyordum. Sana yolu göstermem için bana bir şans verdiler, Devony. Umarım bunu değerlendirecek kadar akıllı olursun."

"Senin gibi Opus'un piyonlarından biri olacak kadar akıllı mı? Bu akıllıca değil, Harry. Zayıftır. Ve bu asla ben olmayacağım."

Sanki deli olan oymuş gibi güldü. "Sana ne teklif ettiğimi anlıyor musun?" Ellerini değerli hazinelerini sergiler gibi havaya kaldırdı. "Gücümüzle, sen ve ben birlikte çalışarak durdurulamaz olabiliriz. Bir gün Opus'u birlikte yönetebiliriz."

Adam bir kez daha yaklaşımaya başlayınca Devony çıplak ayakları üzerinde geri çekildi. "Sen aklını kaçırmışsın, Harrison." Açıkça, tehlikeli bir şekilde delirmişti. Artık birlikte büyüdüğü kardeşi değil, Opus Nostrum'un bir maşasıydı. Ve ailelerinin katiliydi. "Babamız gerçeğe yaklaşıyordu, değil mi? Sanırım er ya da geç senin düşman olduğunu anlayacaktı."

Harrison gülümsedi ve iri omzunu kaldırdı. "Muhtemelen. Bunun olmasına izin veremezdim, anlıyorsun ya."

"Tabii ki hayır," dedi. "Sanırım o da bunu biliyordu. Sanırım bu yüzden bulmam için aylar süren bir araştırma bıraktı. Sanırım Crowe ve başka bir adamla çektiğiniz fotoğrafı da bu yüzden saklamıştı, babam öldükten sonra bulurum umuduyla."

"Ne fotoğrafı? Hangi diğer adam?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Öğreneceğim, Harry. Opus yok edilene kadar rahat etmeyeceğim."

Kardeşinin gözlerinde öfke yanıyordu. Dudakları dişlerinden ve sivri dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. "O fotoğrafı bana vermelisin Devony. Ve babamızın tüm araştırmalarını. Hepsini bana vermelisin. Tamam. Lanet olsun. Şimdi."

Başını iki yana salladı ve ondan bir adım daha uzaklaştı. "Babamın dosyaları artık bende değil. Opus'taki zeki arkadaşların evimi yaktıklarında hepsini havaya uçurdular."

Sırıttı. "Senin kaybın benim kazancım o zaman."

"Pek sayılmaz. Tarikat'ta her şeyin kopyası var."

Ondan bir kükreme yükseldi. "Seni aptal!"

Saldırdı. Aynı anda, zihnini kullanarak kırık kupasının en keskin parçasını kardeşinin kafasına fırlattı. Tüm gücünü arkasına aldı. Sivri parça sağ gözünün üzerindeki kemiğe saplandı ve deriyi yırtarak açtı. Adam sendeleyerek geri çekildi, yüzünden kan damlıyordu.

Hırıltısı doğaüstüydü. "Seni kaltak. Şimdi acı çekeceksin."

Kız ellerinden kaçamadan onu yakaladı. Elleri pençe gibi kollarını ısıyor, gözleri bir fırın gibi öfke saçıyordu.

Adamın gücünün kendininkine kilitlendiğini hissetti, onu hortumlayabilmek için bağlantı arıyordu. Ama tutunma gerçekleşmedi. "Ne-? Birinden içtin. Seni sürtük! O Tarikat pisliğine mi bağlandın?"

Devony yerinden fırladı ve tüm gücüyle kardeşini geriye doğru itti. Annesinin antika masalarından birine çarptı. Masa altında patladı ve yere düşerken parçalara ayrıldı.

Oradan çıkmak zorundaydı. Kaçmalıydı ki Rafe ve Tarikat'a Harrison'ın yozlaşmış olduğunu anlatabilsin. Bundan da öte, babasının ona bıraktığı fotoğrafın ellerinde olduğundan emin olmalıydı.

Ofise hızla girdi ve onu kaptığı gibi kot pantolonunun arka cebine soktu. Kadın fuayede yanından hızla geçerken Harrison ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Ama şimdi mücadele etmesi gereken sadece o değildi.

Diğer iki Breed erkeği ön kapıdan içeri adım attı. Evden çıkışını engellerken soğuk gözlerle onu süzüyorlardı. Kardeşinin aksine, bu çiftin silahları ve bıçakları vardı.

Harrison gözüne ve yüzünün yan tarafına akan kanı öfkeyle temizledi. "Sana yolu göstermem için bana bir şans verdiklerini söylemiştim." Yadigâr halının üzerine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Artık benim yardımımın ötesindesin Devony. Ya da merhametimin."

"Yani, ölüm mangasındaki arkadaşlarının beni öldürmesine izin mi vereceksin?"

"Evet, Devony." Ona doğru yürüdü ve gözlerinin içine baktı. "Onları durduracak birini göremiyorum. Sen görüyor musun?"

"Yapacağım," diye cevap verdi Rafe.

BÖLÜM 28

Tarikat'ın özel jeti Heathrow'a indiğinde Mathias Rowan'ın Rafe'yi bekleyen bir arabası vardı. Rafe, Devony'nin dehşetinin havaalanından Kensington'a kadar soğuk bir nehir gibi damarlarına dolacağını bilseydi, Rowan'ı ve Londra'daki tüm savaşçı ekibini kendisine eşlik etmeleri için görevlendirirdi.

Darkhaven'a arka kapıdan girip onu üç tehditkâr Breed haydutuyla birlikte içeride kapana kısılmış halde bulduğunda, şimdi yanında destek olmasını çok isterdi. Ön kapının hemen içindeki iyi silahlanmış takım elbiseli çift, onun için en acil tehdidi oluşturuyordu. Rafe mutfak kapısında belirir belirmez ikisi de silahlarına sarılmıştı.

Rafe bir an bile tereddüt etmedi. Bıçaklarından birini uçurdu. İkisinden daha iri olanın boğazına saplandı. Gırtlığına saplanan vampir boğuk bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü ve boynunun önünden çıkan bıçağı tutmaya başladı.

Haydutun takım elbiseli ortağı da aynı anda ateş açarak Rafe'yi karnından vurdu.

Devony çığlık attı. "Hayır!"

Hay sikeyim. Kızın çığlığı onu kurşun yarasından daha çok incitti.

Rafe yarayla ve acıyla başa çıkabilirdi. Daha önce çok daha kötülerini yaşamıştı ve bu onu yavaşlatmamıştı. Ama aralarındaki kan bağı sayesinde aldığı her darbe onun içinde yankılanacaktı. Sırf bu suç yüzünden bu üç pisliği bu gece öldürecekti.

Devony kendini tetikçiye doğru fırlattı, gözleri alev alevdi ve dişleri ayrılmış dudaklarının arkasında patladı. İri adam onu sırtından atmaya çalıştı ama yere düşmedi. Tıpkı Opus ölüm mangasındaki ortağı gibi o da buraya öldürmeye gelmişti.

"Devony!"

Rafe, üçüncü Cins erkek viski rengi gözlerinde cinayet ateşiyle ona doğru gelmeden önce, onu savunmak için atılmak bir yana, bu düşüncüyü oluşturmaya bile fırsat bulamamıştı.

Gözleri Devony'ninkilerle çarpıcı bir benzerlik taşıyordu.

Vay anasını. Olamaz.

Yine de öyleydi.

Bunca ay sonra kardeşinin hayatta ve iyi durumda olmasının nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama Devony'ye zarar verme niyetini belirttiğine göre

-Mesih, onu soğukkanlılıkla öldürmek için -mucizevi dirilişi burada ve şimdi sona erecekti.

Harrison Winters çılginca bir feryatla Rafe'in yaralı orta kısmına saldırdı ve ikisini de yere serdi. Devony'nin pek de ölü olmayan kardeşi Rafe'i altına sıkıştırdı. Elini Rafe'in göğsüne götürürken hırlayan ağzının kenarlarında tükürükler birikmişti.

Hayatta olmaz.

Rafe diğer erkeğin hortumlayıcı dokunuşundan kurtuldu ve onu üzerinden attı. Winters tekrar ona doğru geldi, çıplak elleri pençe gibi kıvrılmıştı. Rafe'e bir hamle yaptı ve onu yakalamaya çalıştı.

Rafe daha hızlıydı. Ve silah kemerinde kılıflı bir hançer daha vardı. Onu çekip çıkardı ve avucunun içinde çevirdi, sonra da jilet gibi keskin kenarını saldırganın üçüncü ve orta parmağının arasına indirdi.

Winters kükredi. Sol elinden kan fışkırdı, neredeyse ikiye ayrılıyordu. "Şimdi ölüyorsun, savaşçı."

Sağ elini kullanarak yumruğunu Rafe'in kafatasının yan tarafına indirdi.

Sendeleyerek tek dizinin üzerine çökerken gözleri döndü. Fuayenin diğer ucunda Devony, ölüm mangası haydutunu boğazından yakalamış, gücünü emiyordu. Ama katil onun pençesinde yığılmaya başlarken, ortağı bacaklarını bulmuştu.

"Devony, arkanda!"

Haydut ona doğru hamle yaptı ve onu duvara çarptı. Tüm vücuduyla duvara çarpmasının korkunç etkisiyle sıva ve doğramalar çatladı.

Rafe de hissetti, onun acısını. Dehşetini. Bundan canlı çıkabileceklerine dair azalan umudunu.

Aynı anda, emrindeki tüm hızını kullandı ve silahlarından birini kılıfından çıkardı. Bir el ateş etti ve koca piçi iki gözünün ortasından vurdu. İkincisinin kafatasına da bir kurşun sıkarak o orospu çocuğunu tamamen yere serdi.

Ama geriye Devony'nin kardeşi sorunu kalıyordu.

Winters kocaman elini Rafe'in omzuna sıkıştırdı ve sıktı. Rafe bu sefer bağlantıdan yeterince hızlı kaçamadı. Diğer erkeğin gücünün kendi gücünü çekmeye başladığını hissetti.

Hayır.

Ah, lanet olsun. Dayanmak zorundaydı.

Winters sırtıttı, gözleri çıldırmış ve lav gibi parlıyordu. Rafe'nin silahına uzandı, parçalanmış, kanayan elini kullanarak silahı Rafe'nin gevşeyen kavrayışından çekip çıkardı.

Lanet olsun. Hayır.

Winters silahı kaldırdı, Rafe elini neredeyse ikiye böldükten sonra hareketleri garipleşmişti.

Rafe silahın yüzüne doğru yükselişini izledi. Artık karşılık veremezdi. Kendi devriye silahının namlusu kafatasının yan tarafına doğrultulmuşken bilincini zorlukla koruyabiliyordu.

Silah sesini duydu.

Önünde top ateşi gibi patladı.

Ancak görüşü bir odaklanıp bir kaybolurken, boşalan merminin kafasını yarmadığını fark etti.

Harrison Winters cansız bir şekilde yere düştü.

Ve arkasında, elinde ölüm mangesi haydutlarından birinin silahıyla duran Devony'ydi.

"Rafe," diye soluk soluğa bağırdı, silahını yere bırakarak onun yanına, yere uzandı. Ellerini onun üzerinde gezdirirken soğuktu ve titriyordu, gözlerinden duygu fışkırıyordu. "Peşimden geldin. Beni kurtardın."

Başını iki yana salladı. Elini kaldırıp kızın morarmış yanağına hafifçe bastırmak için tüm gücünü kullandı. "Hayır, Devony. Beni kurtaran sensin."

BÖLÜM 29

Atlantik üzerinde bir yerlerde, Rafe kollarında Devony ile uyandı. Tarikat'ın özel jetindeydiler ve geniş uçağın yatak odası kabininde birlikte çıplak yatıyorlardı.

Mathias Rowan ve ekibi, Rafe'in çağrısının ardından onları almak ve durumu kontrol altına almak için Darkhaven'a rapor vermişti. Tarikat cesetlerle ve arazinin temizlenmesiyle ilgilenecekti. Ayrıca Devony'nin kardeşi ve Opus Nostrum'la ilişkisi hakkındaki çarpıcı ifşaatların da üstünü örteceklerdi.

Rafe hâlâ Harrison Winters'ın görevine, JUSTIS'teki meslektaşlarına ve ailesine nasıl iğrenç bir şekilde ihanet ettiğine inanamıyordu. Bu acımasız çeteleyle Devony'nin hayatını da eklemek istemesi, Rafe'e keşke o piçi öldüren kişi ben olsaydım dedirtiyordu. Yavaşça. Acı çektirerek.

Devony'nin başına daha kötü bir şey gelmeden sadece birkaç dakika önce oraya varmış olması kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Birlikte sahip oldukları şeyi kurtarmaya çalışmak için onun peşinden gitmişti, ama sonunda onu kurtaran o oldu.

Kardeşinin saldırısı onu neredeyse yerle bir ettikten sonra sadece kanının gücüyle değil.

Onun sevgisi, nefes aldığı sürece değer vereceği ve koruyacağı bir hediye idi.

Artık Devony yeniden kollarında güvende olduğuna göre, geri kalan günlerini ve tüm gecelerini onu hak etmek için çabalayarak geçirecekti.

Onun kucağına gömüldüğünde kıpırdandı. Uyanırken çıkardığı sessiz uğultu adamın göğsünde titreşti. "Neredeyse vardık mı?"

"Daha birkaç saatimiz var." Kızın kalkık alınına bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi olacağım," dedi usulca. "Zamanla iyi olacağım."

Bu geceki yaraları da onun kanıyla iyileşmişti. Ama şu anda fiziksel yaralardan bahsetmiyorlardı. Kardeşinin yaptığı şeyin dehşetinden bahsediyorlardı. Opus Nostrum'un savaş planlarına devam etmesine izin verilirse, henüz gerçekleşmemiş olan dehşetlerden.

"Bittiğine sevindiğimi söylemek istiyorum," diye mırıldandı. "Ama bitmedi, değil mi? O sapkın örgütün her üyesinin kökü kazınana ve maskesi düşürülene kadar bitmeyecek."

Rafe başıyla onayladı. "Şansımız varsa, elinizdeki fotoğraf bunu yapmamıza yardımcı olur." Daha önce bir kopyasını Tarikat'a transfer etmişlerdi.

Londra'da. Devony'nin babası, görüntünün zeki ve cesur kızının ellerine geçmesini sağlayarak doğru bir karar vermişti. Rafe sadece Roland Winters'ın bu yeni kötülüğü engelleme arayışında ne kadar etkili olduğunu bilmesini diliyordu.

"Eğer böyle adamlar Harry'ye ulaşabildiyse, herkese ulaşabilirler, Rafe. Canavarlardan daha kötüler. Bu gece kardeşimi dinleyene kadar bunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Devony'nin çıplak kollarını okşadı ve güzel *kabartmalarından* birinin izini sürdü. "Oraya daha erken gelemediğim için üzgünüm. Seni kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmek beni öldürüyor." Parmak uçlarıyla kızın çenesini kaldırdı. "Sadece birkaç saat önce kardeşin ve o serserilerle olanları kastetmiyorum. Daha öncesini kastediyorum... seni incitme şeklim yüzünden."

Sıcak burbonlu bakışları bir okşayış gibi adamın içine ulaştı. "Beni kaybedemezsin, Rafe. Seni seviyorum."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Aralarındaki bağ ona bunu söylese de, o ana kadar bu sözleri ondan duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Onun bağışlayıcılığını hissetmeye ve buna layık olduğunu kanıtlamak için bir ömrü olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Ağzını onunkine yaklaştırarak onu öpmek için acele etmedi ve dudaklarının yumuşak dokunuşunun tadını çıkardı. Niyeti sadece rahatlatmak olmasına rağmen kanı alevlendi. Devony'nin nabızı da kendi sıcaklığıyla karşılık verdi.

"Yaptığım her şey için özür dilerim," diye mırıldanarak onun güzel yüzünün yan tarafını okşadı. "Sen haklıydın. Sana güvenmeliydim. Seni seviyorum. Seni seçmeliydim, görevimi değil."

Kaşlarını çattı ve yavaşça başını salladı. "Bunu söylemem haksızlıktı, Rafe. Bunu sormak benim için adil değildi."

"Ben seni seçiyorum." Elini ensesine doğru kaydırıp ve onu kendine çekti, ağzı onunkinin üzerinde gezindi. "Bu gece seni bulmaya gelmeden önce komutanıma da bunu söyledim. Seni seçiyorum, Devony."

"Ne demek istiyorsun? Tarikat'tan ayrıldığını mı?"

"Denedim. Chase izin vermedi. Ama sana sahip olmak için bu gerekiyorsa yapacağım." Onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden, kalbi sadece bu kadına aitti. "Seni seviyorum Devony. Sen benim ortağımın."

Şimdi benim için. Ve bunu sana kanıtlamak için her şeyi yaparım. Buna Tarikat'tan vazgeçmek de dahil."

"Hayır." Kadın ondan uzaklaştı. "İstediğim bu değil. Bu senin için istediğim son şey. Tarikat senin hayatın, senin ailen."

"Sen de öylesin."

Parmakları şefkatle adamın çenesini okşadı. "İkisine de sahip olmanı istiyorum, Rafe. Aslında bundan daha fazlasını istiyorum." Bakışları onunkileri aradı, onda sevdiği güç ve kararlılıkla sabitti. "Bu hayatı seninle paylaşmak istiyorum. Hepsini. Ne şekilde olursa olsun bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları çatıldı. "Tarikat'ın bir parçası mı olmak istiyorsun?"

Başını sallayınca bir iç çekti ve sırt üstü yuvarlandı.

Devony onun yanına yaklaştı, başını elinin üzerine koyarak adamın şaşkın yüzüne baktı. Bakışlarında meydan okuyan bir parıltı vardı. "Tartışmaya başlamadan önce, az önce benim için her şeyi yapabileceğini söylediğini hatırlatmak isterim."

"Bunu söyledim, evet."

"Ama ne?" Kaşlarını çattı. "Benim için bir tavsiye mektubu yazmak istemiyor musun?"

Ona doğru döndü ve yüzünü nazikçe avucunun içine aldı. "Şimdiye kadar yapmadığımı sana düşündüren nedir?"

"Sen mi yaptın?" Gözlerini kırıştırdı, belli ki şaşırmıştı. "Ne zaman?"

"Londra'daki komuta merkezinden ayrılmadan önce Lucan Thorne ve Komutan Chase ile konuştum. Onlara geri döneceğimizi ama artık bir paket anlaşmamız olduğunu söyledim. Eğer siz de isterseniz. Şartlarım bunlardı. Onlar da kabul ettiler."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Bunu bizim için yaptım." Gülümsedi, dudaklarından gülümseme dökülürken onun güzel ağzını okşadı. "Bunu yaptım çünkü hiçbir şey beni senin yanımda olmandan daha fazla gururlandıramaz ya da mutlu edemez, Devony. Ortağım, sevgilim olarak. Eşim olarak."

"Rafe." Sessiz bir hıçkırıyla yüzünü tuttu ve onu öptü, ağızları nazikçe birleşmiyordu, ateşli bir iddia vardı.

Onun bu yönünü seviyordu, hem savunmasız ve hassas hem de tanıdığı en ateşli, en heyecan verici kadın olabilmesini. Dik başlı ve korkusuzdu. Masum ama bilge.

Ama en önemlisi, onun kızıydı.

Sahiplenici bir hırıltıyla onun güzel bedenini yatağın üzerinde altına aldı.

Adam içine girdiğinde kadın çoktan ıslanmış ve onun için hazırды, adam sıcacık bedeninin içine gömülürken kadının sıkı kılıfı adamın aletini kavradı. Devony haykırdı, kısa tırnakları onun omuzlarını tırmıklarken, şimdi her ikisinin de iyi bildiği bir ritimde birlikte hareket ettiler, birbirlerine olan ortak ihtiyaçları hem acil hem de hassas.

Bu gecenin erken saatlerinde, iyileşmek için birbirlerinin damarlarından su içmişlerdi. Şimdi ise karşılıklı susuzluklarını ateşleyen şey arzuydu. Rafe'in ağzını Devony'nin boynunun kenarına getiren şey, ona karşı sallanırken duyduğu ihtiyaçtı. Dişlerinin omzundaki kaslara battığı anda erotik bir işkenceyle bağırmasına neden olan şey zevkti.

Tanrı yardımcısı olsun, aralarındaki bağın yoğunluğuna asla alışamayacaktı.

Onun narin boğazını ısırды, kanının tatlı tadı dilinin üzerinde kükrerken inledi. Kadının doruk noktası, kendi boşalması da zirveye ulaştığında ona karşı kırılan bir dalgaya dönüştü.

Devony'yi kollarıyla sarıp onu tekrar o dik uçurumun kenarına götürmeye hazırlanırken damarlarında ve varlığının her zerresinde dolaşan şey aşktı -parlak, sıcak ve sonsuz-.

Boston'a inmelerine saatler vardı. Her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirecekti.

BÖLÜM 30

"Sakin ol. İyi olacaksın."

Devony Boston komuta merkezindeki odalarında aynanın önünde dururken Rafe'nin verdiği güvence onu yatıştırmaya yardımcı olmuştu ama yine de gergindi. Buna engel olamıyordu.

Dün Londra'dan gelmişlerdi ve bu gece herkes onunla tanışmak ve onu ekiplerinden biri olarak karşılamak için toplanıyordu.

Carys ve Tavia'nın hediyesi olan yeni siyah pantolonunun ve V yakalı bluzunun önünü avuçlarıyla düzeltti. Rafe'in onu yanında getireceğini duyar duymaz, iki kadın büyük dolabın yarısını yepyeni giysiler, botlar ve geldiğinde rahat edebilmesi için ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyle doldurmuştu.

Hiç kız kardeşi olmamıştı ama Carys bu rolü üstlenmekten heyecan duyuyor gibiydi. Jordana bile nazik ve bağışlayıcıydı, o kadar ki müzede ilk tanışma şekilleri berbat olmasına rağmen Devony ile karşılaştığında ona sarılmıştı.

Ama sadece birkaç dakika içinde Devony, komuta merkezinin savaş odasında takım arkadaşları ve bazı Tarikat büyükleriyle buluşacaktı.

Rafe arkasından yaklaşp boynunun ve omzunun kıvrımlarına bir öpücük kondurdu. Akuamarin rengi gözleri aynadaki yansımasında onun bakışlarıyla buluştu. "Çok güzel görünüyorsun. Ve zaten aşağıda bir oda dolusu destekçin var. Gideon seni dinleyen herkese saha çalışmandan övgüyle bahsediyor."

Gülümsedi. "Sadece seni gururlandırmak istiyorum."

"Zaten biliyorsun, o yüzden bu endişeyi listenden çıkar."

Yüzünü ona döndü ve kollarını ona dolamaktan kendini alamadı. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Sırıtarak onu vücudunun sertliğine doğru çekti. "Sanırım bir fikrim var, ama neden şimdi bana bir ipucu vermiyorsun?"

Ona ikinci kez sormasına gerek yoktu. Tutkulu bir öpücükle onun ağzını yakaladı, damarları onun ağzından aldığı zevkle parlıyordu. Kız ondan uzaklaştığında adam inledi, gözleri kehribar rengine parlıyordu.

"Sanırım şimdi bir fikir ediniyorum," dedi dudakları kıvrılırken. "Aslında birkaç ilginç fikir ediniyorum."

Onun kare şeklindeki çenesini öptü. "Bu doğru mu?"

"Mm. En iyileri şu anda ikimizin de giydiğinden şok daha az kıyafet içeriyor."

"şu ana kadar ilgi çekici görünüyor."

Açık kapı aralığında arkalarından biri boğazını temizledi. Derin ses, altın sarısı saçları ve Tavia'ninkilerle aynı yaprak yeşili tonunda gözleri olan iri yapılı bir erkeğe aitti. Yakışıklı yüzünde gamzeli bir gülümseme belirdi. "Kötü zamanlama mı?"

Rafe homurdandı. "Sahip olduğu tek tür." "Sen Devony olmalısın."

Başını salladı. "Ve sen de Aric olmalısın."

"Ah. Ünüm benden önce geliyor," dedi Rafe'in odasından geçip onu selamlarken. Bir el sıkışma bekliyordu ama onun yerine kısa bir kucaklaşmayla karşılaştı. "Seninle tanışmak harika, Devony."

"Sen de, Aric. Rafe bana senin hakkında şok güzel şeyler anlattı." Rafe kıkırdadı. "Hepsi yalan, belli ki."

Aric, Devony'ye baktı. "Bu sık kafalıyı gerçekten seviyorsun, ha?" "Onu seviyorum."

"Sanırım birinin yapması gerekiyor." Başını salladı ve Rafe'nin eline uzandı. Elini tutar tutmaz onu da sıkı bir sarılma için kendine çekti. "Londra'da olanları duydum. Neredeyse kışını öldürtmekten vazgeçmelisin, yoksa yeni bir en iyi arkadaş bulmam gerekecek."

Devony iki adamın yetişmesini izlerken sinirleri yatışmıştı. Bir süre sonra Aric'in dikkati ona döndü.

"Herkes çoktan savaş odasında toplandı ama oraya gitmeden önce ikinizi de yakalamak istedim. Özellikle de seni, Devony."

Başını salladı. "Pekala."

"Rafe size söyledi mi bilmiyorum ama son birkaç aydır özel bir birim için eleman arıyorum."

"Gündüzgezen ekibi," dedi. "Evet, duymuştum."

"Güzel. Çünkü senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum. Eğer ilgileniyorsan öyle."

Heyecanını zor tutuyordu. Ama . . . "Çok isterim, Aric. Ama Rafe'in olmadığı bir takımın parçası olmak istemiyorum."

"Evet, bunu söyleyeceğini hissediyordum." Rafe'e bir bakış fırlattı. "Eğer istersen senin için de bir yerim var. Ekibin merkezi burada, Boston'da olacak ama görevlerimiz bizi uzmanlık becerilerimize ihtiyaç duyulan her yere götürebilir."

Rafe kolunu Devony'ye dolayarak, "Kulağa ilginç geliyor," dedi.

Aric başıyla onayladı. "Aşağıdaki tanışma faslından sonra bu konuyu biraz daha konuşabiliriz. Lucan az önce Gabrielle, Gideon ve Savannah ile birlikte geldi. Ailen de burada."

Devony gözlerini Rafe'ye dikti. "Bu gece ailenle mi buluşacağım?"

"Tabii ki. Onlara senden bahsettiğimden beri seninle tanışmak için can atıyorlar."

Oh, Tanrım. Şimdi, sinirleri bir intikamla geri geldi.

"Bir dakika," dedi Aric, yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Yani Tess henüz Devony'yi görmedi mi?"

Rafe başını salladı ve arkadaşı kaşlarını kaldırdı.

"Neden?" Devony sordu, Rafe'nin kanı son derece sakın olmasına rağmen endişesi içini kaplamıştı. "Neler oluyor?"

"Bir süre önce annem bir kahinin gözlerinde bir vizyon gördü. Mira'nın gözlerinde."

"Montreal'deki Tarikat üyelerinden biri," dedi Devony, Rafe'in Boston'a geldiklerinden beri diğer savaşçılardan bazılarının adlarını söylediğini hatırlayarak. "Annen ne gördü?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre eşimle birlikte bir imgelem. Ve çocuklarımızla."

Devony ağzı açık kaldı. "Bunu bana daha önce

hiç söylememiştin." Ona kayıtsız bir bakış attı.

"Söylemedim mi?"

"Hayır." Tanrı yardımcısı olsun, onu boğazlamak istiyordu. "Rafe, ya ben o değilsem? Ya senin başka biriyle birlikte olman gerekiyorsa? Ya biz-"

Rafe onu yavaş, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle susturdu. Geri çekildiğinde, bakışlarında parlayan aşk inkâr edilemezdi. "Benim için başka kimse yok, imgelem ya da değil. Annemin gördükleri benim için fark etmez. Sen benim eşimsin, Devony. Sen benim kalbimsin." Şakağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Şimdi gidip onlara merhaba demeye hazır mısın?"

Nefesini üfledi ve onun kendinden emin, şefkatli bakışlarına baktı. "Tamam. Sanırım olabileceğim kadar hazırım."

"İşte benim kızım," dedi parmaklarını onunkilere geçirerek.

Aric'in de onlara eşlik etmesiyle Rafe'nin elini tutarak savaş odasına girdi. Rafe'in takım arkadaşlarının, dostlarının ve ailesinin beklenti dolu, dostane bakışlarıyla karşılaştığında onun eli onun can simidi, sabit dayanağıydı.

Artık onlar da onundu.

Tanışmalar yapılırken ve Lucan Thorne ile kumral saçlı güzel adamına kadar herkes tarafından memnuniyetle karşılanırken bunu hissetti.

eşi Gabrielle'i Boston komuta merkezinin her bir üyesine tanıttı. Aric, muhteşem eşi Kaya'yı onunla tanışması için getirdi, ardından iki iri yarı Irk erkeği ve güzel bir dişinin öne gelmesini işaret etti.

"Devony ve Rafe, ekibin geri kalanıyla tanışın: Grayson, Jade ve Lachlan."

Birkaç dakika konuştular ama Devony gözlerini odanın diğer ucundan onu izleyen çarpıcı sarışından ve yanındaki koyu saçlı savaşıdan alamıyordu, kendinden emin erkek havası Devony'nin hayatına girip her şeyi altüst eden Breed erkeğine çok benziyordu.

O çiftin kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Rafe onun merakını hissetmiş olmalıydı. "Gidip merhaba diyelim mi?"

"Evet," dedi, tamamen ciddiye. "Onlarla tanışmayı çok isterim."

Odanın geri kalanına mazeretlerini bildirerek ailesini selamlamak için yürüdüler. Rafe onun elini bırakmadı, çiftin önünde durduklarında bile.

"Anne, baba. Sizi Devony ile tanıştırmak istiyorum. Eşimle."

"Merhaba," dedi, uzun süren, okunamayan sessizlikte kendini biraz garip hissederek.

"Ben Dante," dedi babası, derin sesi kadife ve viski gibi duyularının üzerinde yuvarlanıyordu.

Büyük elini uzattı ama Devony ona sevdiği adamı veren insanlara karşı bir sevgi patlaması hissetti. Dante'ye sarıldı, sonra dönüp Rafe'nin annesi Tess'e baktı.

"Merhaba," dedi ve nefes nefese bir korku içinde onun cevabını bekledi. Tess'in nazik ağzından şefkatli bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba, Devony. Ailemize hoş geldin demek için uzun zamandır bekliyordum." Tess onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti ve orada tuttu.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

~ * ~

BREAK THE DAY'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Rafe ve Devony'nin hikayesini beğenmişsinizdir.

Bir sonraki Midnight Breed romanının 2020'de yolunuza çıkmasını beklediğinizden emin olun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.